

ÅRGÅNG 130 • NUMMER 5 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • MAJ 2006

Liahona

Generalkonferenstal

KOPERING FÖRBUDEN

City Creek, av Al Rounds

I denna vy över templet i Salt Lake City omkring 1893 syns en av de fyra kvarnarna vid City Creek nordost om templet. I den här kvarnen behandlades silke som hade skickats av medlemmarna i S:t George i Utah. President Brigham Young uppmanade medlemmarna att odla silkeslarver som hemproduktion för tillverkning av klädyger.

Liahona

- 2 Konferensöversikt för 176:e årliga generalkonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION

- 4 Att handla av oss själva: Valfrihetens gåva och välsignelser
Robert D Hales
- 8 Ömsinta hjärtan och hjälpande händer
H David Burton
- 11 En ström av välsignelser
Julie B Beck
- 14 Som ett barn
Henry B Eyring
- 18 Fasta i tron
Thomas S Monson

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 22 Röstning på kyrkans ämbetsmän
Thomas S Monson
- 23 Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2005
Robert W Cantwell
- 24 Statistisk rapport för år 2005
F Michael Watson
- 25 "Jag kommer icke ihåg era synder mera"
Boyd K Packer
- 28 Att vi alltid må hava hans Ande hos oss
David A Bednar
- 32 Din mission kommer att förändra allt
David F Evans
- 34 Handlingsfrihetens gåva
Wolfgang H Paul
- 36 Vårda er om äktenskapet
Russell M Nelson
- 39 När Herrens nattvard nu vi tar
L Tom Perry

PRÄSTADÖMETS SESSION

- 42 Se änden från begynnelsen
Dieter F Uchtdorf
- 46 Vårt uppväxande släkte
Ronald A Rasband
- 48 Omvändelse, en välsignelse som kommer av vårt medlemskap
Richard G Hinckley

- 50 Ett konungsligt prästerskap
James E Faust

- 54 Vår heliga plikt som prästadömsbärare
Thomas S Monson

- 58 Behovet av större vänlighet
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS MORGONSESSION

- 61 Alltings återställelse
James E Faust
- 69 "Det blev helt som trasigt var"
Jeffrey R Holland
- 72 Den stora lycksalighetsplanen
Earl C Tingey
- 74 Växa upp åt Herren
Anne C Pingree
- 77 Alla människor överallt
Dallin H Oaks
- 81 Sök Guds rike
Gordon B Hinckley

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

- 84 Att skapa ett hem där evangeliet sprids
M Russell Ballard
- 87 Det är dags att gå ut som missionär!
Richard G Scott
- 90 Sion mitt i Babylon
David R Stone

- 93 Redskap för Herrens frid
Robert S Wood

- 96 Bön, tro och familj: Steg mot evig glädje
H Bruce Stucki

- 99 Ett liv i överflöd
Joseph B Wirthlin

- 102 Tills vi möts igen
Gordon B Hinckley

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE

- 103 "Jag är det ljus, som I skolen hålla upp"
Susan W Tanner
- 106 Ni är av ädel härkomst
Julie B Beck
- 109 Det syns i ditt ansikte
Elaine S Dalton
- 111 Ert ljus — Ett baner för folken
James E Faust
- 64 Generalauktoriteter i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga
- 115 Lärdomar för vår tid
- 116 De talade till oss: Gör konferensen till en del av ditt liv
- 118 Resurshandledningar för aronska prästadömet och Unga kvinnor
- 121 Biorganisationernas generalpresidentskap
- 122 Konferensnytt

Konferensöversikt för 176:e årliga generalkonferensen

LÖRDAGENS MORGONSESSION, 1 APRIL 2006

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: James E Faust. Inledningsbön: Claudio R M Costa. Avslutningsbön: Neil L Andersen. Sång av Tabernakelkören; Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, John Longhurst och Richard Elliott organister: "Se, dagen gryr och mörkret flyr", *Psalmer*, nr 1; "Himlens Gud är städs oss nära", *Psalmer*, nr 192; "När från nattligt viloläger", *Psalmer*, nr 85, arr. Wilberg, förlag Jackman; "Kom, låt oss nu glädjas", *Psalmer*, nr 3; "För det vackra på vår jord", *Psalmer*, nr 32, arr. Wilberg, opublicerat; "Consider the Lilies of the Field", Hoffman, arr. Lyon, förlag Jackman; "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4, arr. Wilberg, opublicerat.

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION, 1 APRIL 2006

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: Thomas S Monson.
Inledningsbön: Cecil O Samuelson Jr.
Avslutningsbön: Glenn L Pace. Sång av en kombinerad kör från Brigham Young-universitetet; Rosalind Hall körledare, Bonnie Goodliffe organist: "I Saw a Mighty Angel Fly", *Hymns*, nr 15, arr. Lewis, opublicerat; "Har jag gjort något gott" *Sånger*, nr 158, arr. Zabriskie, förlag Plum; "Kom, Guds barn, från land och stad", *Psalmer*, nr 28; "Kom, följ mig", *Psalmer*, nr 79, arr. Manookin, förlag Sonos.

PRÄSTADÖMETS SESSION LÖRDAG KVÄLL, 1 APRIL 2006

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: Thomas S Monson.
Inledningsbön: Ronald T Halverson.
Avslutningsbön: Robert J Whetten. Sång av en prästadömskör från institut i Orem och Salt Lake City; Douglas Brenchley, Ryan Eggett och Rick Decker körledare, Richard Elliot organist: "Awake, Ye Saints of God, Awake!" *Hymns*, nr 17, arr. Staheli, förlag Plum; "Min herde är Herren", *Psalmer*, nr 67, arr. Loose, opublicerat; "Tack, Gud, att profeter du sänder", *Psalmer*, nr 10; "Du, jordens Konung, kom", *Psalmer*, nr 27.

SÖNDAGENS MORGONSESSION, 2 APRIL 2006

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: Thomas S Monson.
Inledningsbön: H Bryan Richards.
Avslutningsbön: Marlin K Jensen. Sång av Tabernakelkören; Craig Jessop och Mack

Wilberg körledare, Clay Christiansen organist: "O fröjda dig, du jord", *Psalmer*, nr 37; "Han sände sin Son", *Barnens sångbok*, s 20, arr. Bradford, förlag Nature Sings; "Oändlig är kärleken", *Psalmer*, nr 125; "Han kommer, Förlösar'n för Israels hus", *Psalmer*, nr 5; "O Lord Most Holy", Franck, arr. Robertson och Schreiner, opublicerat; "Jag vet min Herre lever än", *Psalmer*, nr 82, arr. Wilberg, opublicerat.

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSSESSION, 2 APRIL 2006

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: James E Faust. Inledningsbön:

Lance B Wickman. Avslutningsbön: Dennis B Neuenschwander. Sång av Tabernakelkören; Craig Jessop och Mack Wilberg körledare, Linda Margetts och Bonnie Goodliffe organister: "Sing Praise to Him", *Hymns*, nr 70, arr. Wilberg, opublicerat; "Jesus, du som för mig ömmar", *Hymner*, nr 198, arr. Wilberg, opublicerat; "En grundval blev lagd", *Psalmer*, nr 38; "Bliv kvar hos mig, det afton är", *Psalmer*, nr 101, arr. Gates, förlag Jackman.

UNGA KVINNORS ALLMÄNNA MÖTE, LÖRDAG KVÄLL 25 MARS 2006

Presiderande: Gordon B Hinckley.
Mötesledare: Susan W Tanner.
Inledningsbön: Annette C Burgess.
Avslutningsbön: Jessica Barth. Sång av en kör bestående av unga kvinnor från stavar i Ogden i Utah; Merrilee Webb körledare, Bonnie Goodliffe organist: "Min Gud är mitt ljus", *Psalmer*, nr 51; "Shine the Light", potpurri, arr. Huff, opublicerat ("Mitt ljus måhända litet är", *Barnens sångbok*, s 96; "Lär mig att vandra i ljuset", *Barnens sångbok*, s 70; "The Light Divine", *Hymns*, nr 305); "Han lever, min Förlösare", *Psalmer*, nr 83, arr. Huff, opublicerat (solo: Hillary Dodd); "Se, högt på bergets krön", *Psalmer*, nr 4, arr. Webb, opublicerat.

KONFERENSINSPELNINGAR FINNS ATT TILLGÅ

Inspelningar av konferenssessioner finns att tillgå på många språk på distributionscentren, i allmänhet inom två månader efter konferensen.

KONFERENSTAL PÅ INTERNET

Besök www.lds.org på Internet för att få tillgång till konferenstal på många språk. Klicka på "Gospel Library" och "General Conference". Välj sedan ett språk.

BUDSKAP FÖR HEMUNDERVISNING OCH BESÖKSUNDERVISNING

Välj ett tal som bäst passar behoven hos dem ni besöker som hemlärare eller besökslärare.

PÅ OMSLAGET

Framsida: Foto Welden C Andersen.
Baksida: Foto Craig Dimond.

KONFERENSFOTON

Alla foton från generalkonferensen i Salt Lake City har tagits av Craig Dimond, Welden C Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Les Nilsson, Scott Davis, Amber Clawson, Rod Boam, Joel Remke och Candelaria Atalaya; i Korea av Lee Hyun Kyu och Lee Min Hee; i Mexico av Cristian Barragan; i Filippinerna av Athley Barba Glori; i Uruguay av Abel Gómez och i Missouri i USA av Brent Jones.

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S. Monson, James E. Faust

De tolv kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf,
David A. Bednar

Chefredaktör: Jay E. Jensen

Rådgivande: Monte J. Brough, Gary J. Coleman,
Yoshihiko Kikuchi

Verkställande direktör: David L. Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D. Cave

Seniorredaktörer: Larry Hiller, Richard M. Romney

Grafisk chef: Allan R. Loyborg

Redaktionschef: Victor D. Cave

Biträdande redaktionschef: Jennifer L. Greenwood

Medredaktörer: Ryan Carr, Adam C. Olson

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: Shanna Butler, Linda Stahle Cooper,
LaRene Porter Gaunt, R. Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin
Leavitt, Sally J. Odekirk, Judith M. Paller, Vivian Paulsen,
Jennifer Rose, Christy Rusch, Don L. Searle, Rebecca M.
Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie
Wardell, Kimberly Webb

Chefssekreterare: Monica L. Dickinson

Marknadschef: Larry Hiller

Grafisk chef: M. M. Kawasaki

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R. Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Brittany Jones Beahm, Howard G. Brown,
Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen,
Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R. Peterson, Randall J.
Pixton

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Kris T. Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusgatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret
i Tyskland. Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388.
Priset för en helårsprenumeration är SEK 150:00 (inkl moms
och porto) och betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska,
franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska, indonesiska,
isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska,
kiribat, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska,
marshallesiska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjeckiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2006 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt,
inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material
får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill
konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:

May 2006 Vol. 130 No. 5. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$14.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at
additional mailing offices. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Post Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

TALARE I ALFABETISK ORDNING

Ballard, M. Russell, 84
Beck, Julie B., 11, 106
Bednar, David A., 28
Burton, H. David, 8
Dalton, Elaine S., 109
Evans, David F., 32
Eyring, Henry B., 14
Faust, James E., 50, 61, 111
Hales, Robert D., 4
Hinckley, Gordon B., 58,
81, 102
Hinckley, Richard G., 48
Holland, Jeffrey R., 69
Monson, Thomas S., 18,
22, 54
Nelson, Russell M., 36
Oaks, Dallin H., 77
Packer, Boyd K., 25
Paul, Wolfgang H., 34
Perry, L. Tom, 39
Pingree, Anne C., 74
Rasband, Ronald A., 46
Scott, Richard G., 87
Stone, David R., 90
Stucki, H. Bruce, 96
Tanner, Susan W., 103
Tingey, Earl C., 72
Uchtdorf, Dieter F., 42
Wirthlin, Joseph B., 99
Wood, Robert S., 93

ÄMNESREGISTER

Abrahams förbund, 106
Andliga gåvor, 11
Andlighet, 74
Ansvar, 50
Arbete, 58
Aronska prästadömet, 39, 50
Avfall, 61
Barn, 14
Bön, 96
Dopet, 28
Enighet, 93
Exempel, 46, 54, 84, 106, 109
Familjen, 36, 46, 96, 103
Frestelser, 4, 18
Frid, 69, 93
Frälsningsplanen, 34, 72
Förberedelse, 87, 111
Förbund, 28, 39, 61
Förlåtelse, 25
Försoningen, 25, 48, 72
Glädje, 99
Gudomlig natur, 111
Handlingsfrihet, 4, 34, 81
Helige Anden, den, 4, 14, 28
Humanitär hjälp, 8
Jesu Kristus, 48, 69, 77, 102
Kommunikation, 36
Kristi ljus, 111
Kristuslik kärlek, 8
Kärlek, 99, 103
Ljus, 103, 106, 109
Lycka, 32

Lydnad, 34
Missionärsarbete, 32, 84, 87
Moral, 18
Mormons bok, 77
Normer, 42, 90
Omvändelse, 25, 48, 69, 77
Patriarkaliska välsignelser,
106
Perspektiv, 42
Pornografi, 18
Potential, 99
Prästadömet, 11, 54
Rasism, 58
Rättfärdighet, 109
Sakramentet, 39
Sion, 90
Skulder, 18
Tacksamhet, 81
Tjänande, 8, 32, 74, 103
Tolerans, 58, 93
Tro, 14, 74, 96, 102
Trygghet, 14
Ungdomar, 46
Uppståndelse, 72
Visdomsordet, 18
Vittnesbörd, 50, 81, 87, 102
Välsignelser, 11
Vänlighet, 58, 99
Vänskap, 84
Värdighet, 42
Återställelse, 54, 61
Äktenskap, 36

Att handla av oss själva: Valfrihetens gåva och välsignelser

ÄLDSTE ROBERT D HALES

i de tolv apostlarnas kворum

*När vi använder valfriheten på rätt sätt kan ljuset
fördriva mörkret och göra det möjligt för oss att leva
i glädje och lycka.*

Jag är tacksam för vår profets, president Gordon B Hinckleys vittnesbörd. Å alla medlemmars vägnar världen över vill jag uttrycka tacksamhet för att han valde att följa Herrens inspiration och bad oss läsa Mormons bok. Vi har rikligen välsignats av hans inspirerade råd.

Fader Lehi, den första profeten som

nämns i Mormons bok, valde också att följa Herren. Han tillsades att "taga sin familj med sig och draga ut i ödemarken".¹ Trots de kärva villkoren under resan och allt knorrande från hans söner Laman och Lemuel, ledde Lehi sin familj till ett förlovat land. Men det var inte ett fridens land. När Laman och Lemuel använde sin valfrihet till att inte lyda Herren tyngdes Lehis hjärta av sorg över dem.² Före sin död samlade Lehi sina barn omkring sig, välsignade dem och gav dem råd.³ Sina upproriska söner manade han till omvändelse och trofasthet: "Vaknen upp, mina söner ... avskaken bojorna med vilka I ären bundna."⁴ Och sin rättfärdige son Jakob gav han en sista, mycket viktig undervisning.

Om vi kunde undervisa *våra* barn och barnbarn om en sak som var av största vikt, vilket ämne skulle vi välja? Av alla evangeliets underbara principer valde Lehi att undervisa sin son om frälsningsplanen — och valfrihetens gåva.

Han lärde att "människorna hava fått undervisning nog till att skilja mellan gott och ont".⁵ Denna heliga undervisning började i himlen. Där, vid ett stort rådslag, ville vår himmelska Fader att vi skulle fortsätta ha valfrihetens gåva för att prövas här under jordelivet, "för att se, om [vi] vilja göra allt vad Herren, [vår] Gud, befaller".⁶

Men Satan satt sig upp mot Gud och hans plan och sade: "Jag ... skall återlösa hela människosläktet ... give mig därför din värdighet."⁷ Emedan denne Satan gjorde uppror emot mig

och försökte tillintetgöra människans handlingsfrihet, som jag, Herren Gud, hade givit henne ... lät jag nedstörta honom.”⁸ ”Och på den dagen följde många efter honom.”⁹ Ja, ”tredjedelen av himmelens härskaror”¹⁰ använde sin valfrihet till att förkasta Guds plan.

Ni och jag var bland dem som använde vår valfrihet till att acceptera vår himmelske Faders plan att komma till jorden, gå igenom dödligheten och utvecklas. ”Vi ropade av glädje ... över möjligheten att komma till jorden och få en kropp [för vi visste] att

vi, genom att vara trofasta, kunde bli lika vår Fader, Gud.”¹¹

Nu är vi här på jorden, där möjligheten att använda vår valfrihet finns i överflöd, där ”det finnes en motsats till allting”.¹² Dessa motsatser är nödvändiga för avsikten med vårt liv. Lehi förklarade detta: ”För att Guds eviga avsikter med människans tillvaro skulle utföras ... [gav] Herren Gud ... därför människan frihet att handla av sig själv, men hon kunde icke handla av sig själv, med mindre hon blev lockad av det ena eller det andra.”¹³

Adam och Eva var de första av Guds barn som upplevde dessa lockelser. Satan sökte att göra alla människor olyckliga och han, ”alla lögners fader”,¹⁴ frestade Adam och Eva. Eftersom de valde att äta ”av den förbjudna frukten, blevo de utdrivna ur lustgården i Eden för att odla jorden”.¹⁵ På grund av detta val födde de också ”barn, ja, hela jordens syskonkrets”¹⁶ och detta jordiska tillstånd ”blev en prøvotid”¹⁷ för dem och för deras efterkommande. För ”allting är gjort enligt hans visdom, som känner allt”, sade Lehi till Jakob. ”Adam föll, på det

människorna skulle bli till, och människorna äro till för att hava glädje.”¹⁸

Ibland glömmar vi att vår himmelske Fader vill att vi alla ska känna denna glädje. Bara genom att ge efter för frestelser och synd kan vi förlora denna glädje. Och ge efter är precis vad Satan vill att vi ska göra.

En gång hade jag tillfälle att följa med president Spencer W Kimball till ett avlägset land. Vi togs med på rundturer till olika sevärdheter i området, bland annat underjordiska katakomber — gravplatser för människor som förföljts av kristna fanatiker. När vi gick upp för de mörka och smala trapporna lärde president Kimball mig något jag aldrig kommer att glömma. Han drog i min kavaj och sade: ”Det motståndaren gör i vår Frälsares namn har alltid bekymrat mig.” Sedan sade han: ”Robert, motståndaren kan aldrig känna glädje om inte du och jag syndar.”

När jag begründade denna kommentar och studerade skrifterna började jag förstå vad president Kimball kan ha menat. Jag minns det Herren sade till jordens alla invånare i

Mormons bok: ”Ve, ve, ve detta folk! Ve hela landets invånare, om de icke omvända sig! Ty djävulen ler, och hans änglar fröjda sig över mitt folks fagra söner och döttrar, som omkommit.”¹⁹ Det är våra synder som får djävulen att skratta, vår sorg som ger honom falsk glädje.

Men även om djävulen skrattar, är hans makt begränsad. En del av er kanske kommer ihåg det gamla talesättet: ”Satan flög i mig.” Idag vill jag säga till er, klart och tydligt, att motståndaren inte kan få oss att göra någonting. Han lurar vid dörren, som skrifterna säger, och han följer oss varje dag.²⁰ Varje gång vi går ut, varje beslut vi fattar, väljer vi antingen att röra oss mot honom eller mot vår Frälsare. Men motståndaren måste lämna oss om vi befäller honom att göra det. Han kan inte påverka oss om vi inte tillåter det, och det vet han! Det enda tillfälle då han kan påverka vårt sinne och vår kropp — ja, vår ande — är när vi *låter* honom göra det. Med andra ord, vi behöver inte ge efter för hans lockelser!

Vi har fått valfriheten, vi har välsignats med prästadömet, och vi har fått

Kristi ljus och den Helige Anden *av en speciell anledning*. För vår tillväxt och lycka i denna värld och evigt liv i den kommande världen. Idag ställer jag frågan, har vi fått den Anden? Följer vi den på den raka och smala stigen som leder till Gud och evigt liv? Håller vi fast i ledstången, eller går vi åt andra hållet? Jag vittnar om att det vi väljer att *känna, tänka och handla* varje dag är vårt sätt att komma in på stigen och stanna kvar på den tills vi når vårt eviga mål.

Men ingen av oss vandrar på den smala stigen *bela* tiden. Vi gör alla misstag. Det är därför som Lehi, som förstod Frälsarens uppgift att bevara och återvinna vår valfrihet, lärde Jakob — och oss — följande: ”Messias kommer, när tiden är fullbordad, för att återlösa människornas barn från fallet. Emedan de äro återlösta från fallet, hava de blivit evigt fria och veta vad gott och ont är, fria att handla av sig själva, utan att låta sig påverkas av annat.”²¹ Det är nyckeln — ”att handla av sig själv, utan att låta sig påverkas av annat”.

I dessa sista dagar, liksom i forna tider, måste vi undvika att låta oss

påverkas av annat genom att handla av egen kraft för att undvika det onda. Den Helige Anden vägleder oss. Josef manades att fly från Potifars hustru. Abraham lydde budet att fly från landet Ur. Lehi tillsades att lämna Jerusalem innan staden förstördes. Och för att skydda Frälsarens liv inspirerades Maria och Josef att fly till Egypten.

Maningarna som säger till oss att fly det onda visar vår himmelske Faders kunskap om vars och ens starka sidor och svagheter, och hans medvetenhet om de oförutsedda omständigheterna i vårt liv. När dessa maningar ges slår de oftast inte ner som blixten, för Guds Ande talar inte med tordönsröst. Rösten är mild som en viskning, den kommer som en tanke till vårt sinne eller en känsla till vårt hjärta. Genom att följa dess stilla maningar skyddas vi från syndens destruktiva följder.

Men om vi bortser från dessa maningar försvagas Andens ljus. Vår valfrihet begränsas eller går förlorad, och vi tappar självförtroendet och förmågan att välja. Vi vandrar då "i [andligt] mörker vid middagstiden".²² Och så enkelt det då är att komma in på främmande stigar och gå vilse! Hur snabbt binds vi inte av de syndens kedjor som Lehi undervisade sina upproriska söner om.²³ Om vi till exempel väljer det som ger oss stora skulder, förlorar vi vår valfrihet att tillgodose våra behov och önskningar eller att spara för ofrånkomliga svåra tider. Om vi väljer att bryta mot lagen kanske vi måste gå i fängelse, där vår valfrihet är så begränsad att vi inte kan välja vart vi vill gå, vem vi vill träffa eller vad vi vill göra. Det gäller också i andefängelset. Därför, för att behålla vår valfrihet måste vi dagligen vandra i vår Herres och Frälsares ljus och följa lydnadens stig. Det är den enda stig som leder till vår Fader i himlen.

Om vi genom orättfärdiga val förlorar fotfästet på denna stig måste

vi komma ihåg valfriheten vi fått, valfriheten som vi kan välja att använda igen. Jag talar särskilt till dem som övermannats av beroendets tunga mörker. Om du hamnat i ett nedbrytande, beroendeframkallande beteende, kan det kännas som om du är i ett andligt svart hål. Som med de verkliga svarta hålen i rymden, kan det tyckas omöjligt för ljuset att nå fram dit där ni är. Hur undgår man detta? Jag vittnar om att det enda sättet att göra det är att använda samma valfrihet som du visade så modigt i förut tillvaron, en valfrihet som motståndaren inte kan ta bort utan att vi låter honom göra det.

Hur får man tillbaka denna valfrihet? Hur kan du börja utöva den på rätt sätt? Genom att välja att handla i tro och lydnad. Låt mig föreslå några grundläggande val som du kan göra idag — bokstavligen idag.

Välj att acceptera — verkligen acceptera — att du är ett Guds barn, att han älskar dig och att han har makten att hjälpa dig.

Välj att lägga allting — bokstavligen allting — inför hans altare. Tro på att du är hans barn, bestäm dig för att ditt liv tillhör honom och att du vill använda din valfrihet för att göra hans vilja. Du kan göra detta flera gånger i livet, men ge aldrig, aldrig upp.

Välj att göra det möjligt för er att uppleva Guds Ande genom bön och skriftstudier, under kyrkans möten, i hemmet och genom sunda relationer till andra. När du känner Andens inflytande börjar du renas och stärkas. Ljuset tänds och där ljuset skiner kan ondskans mörker inte dröja kvar.

Välj att lyda och hålla dina förbund, och börja med dopförbundet. Förnya dessa förbund varje vecka genom att värdigt ta del av sakramentet.

Välj att förbereda dig för att värdigt arbeta i templet, ingå och förnya heliga förbund och få alla evangeliets frälsande förordningar och välsignelser.

Slutligen, och allra viktigast: *välj* att tro på Jesu Kristi försoning. Ta emot Frälsarens förlåtelse och förlåt sedan dig själv. Tack vare hans offer för dig har han makten att inte komma ihåg dina synder mera.²⁴ Du måste göra detsamma.

När du är på stigen och är "fri att välja" igen, välj att inte känna skam över synder du redan omvänt dig från, vägra att känna dig modfärdig på grund av det förflutna och känn med glädje hopp inför framtiden. Kom ihåg att det är Satan som vill att vi ska vara "olyckliga, liksom han själv är".²⁵ Låt dina önskningar vara starkare än hans. Känn glädje och tillit inför ditt liv och inför de möjligheter och välsignelser som väntar dig här och i evigheten.

Slutligen: kom ihåg att vår valfrihet inte bara är till för oss. Vi har ansvaret att använda den för att hjälpa andra, för att lyfta och stärka dem i deras prövningar och svårigheter. En del av våra bröder och systrar kan inte längre använda hela sin valfrihet på grund av orättfärdiga val. Utan att utsätta oss själva för frestelser kan vi och bör vi erbjuda andra att ta emot Jesu Kristi evangeliums ljus. I vänskap och kärlek kan vi leda dem längs lydnadens väg och uppmuntra dem att använda sin valfrihet till att fatta rätta beslut igen.

Liksom fader Lehi vittnade för sin familj om valfrihetens välsignelser vill också jag vittna för er, mina kära bröder och systrar runt om i världen, och för min familj. Valfriheten användes i rådet i himlen när vi valde att följa vår himmelske Faders plan och komma till jorden för att prövas. Valfriheten gör det möjligt för oss att prövas för att se om vi vill hålla ut intill änden och återvända till vår himmelske Fader med heder eller inte. Valfriheten är katalysatorn som motiverar oss att uttrycka våra inre andliga önskningar i ett yttre kristuslikt beteende. Valfriheten gör det möjligt för oss att fatta trofasta,

lydiga beslut som stärker oss så att vi kan lyfta och stärka andra. När vi använder valfriheten på rätt sätt kan ljuset fördriva mörkret och göra det möjligt för oss att leva med glädje och lycka i nutiden, se framåt i tro mot framtiden — ja, mot evigheten — och inte älta vårt förflutna. Hur vi väljer att använda vår valfrihet avgör vem vi är och vad vi kommer att bli.

Till alla som vill njuta av valfrihetens himmelska välsignelser vittnar jag om att valfriheten stärks av vår tro och lydnad. Valfriheten manar oss till handling: till att söka så vi kan finna, att be så vi kan få Andens vägledning, att bulta på dörren som leder till andligt ljus och till slut till frälsning. Jag bär mitt särskilda vittnesbörd om att vår Frälsare Jesus Kristus är källan till detta ljus, ja, världens ljus och liv. När vi använder vår valfrihet till att följa honom växer hans ljus inom oss och blir klarare och klarare fram till den fullkomliga dag²⁶ då vi välkomnas till vår himmelske Faders närhet i all evighet. Att vi må använda vår valfrihet för detta heliga och härliga slutmål är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 1 Nephi 2:2.
2. Se 2 Nephi 1:17.
3. Se 2 Nephi 1:14.
4. 2 Nephi 1:23.
5. 2 Nephi 2:5.
6. Se Abraham 3:24–25.
7. Moses 4:1.
8. Moses 4:3.
9. Abraham 3:28.
10. L&F 29:36.
11. Joseph Fielding Smith, *Man, His Origin and Destiny* (1965), s 277.
12. 2 Nephi 2:11.
13. 2 Nephi 2:15–16.
14. 2 Nephi 2:18.
15. 2 Nephi 2:19.
16. 2 Nephi 2:20.
17. 2 Nephi 2:21.
18. 2 Nephi 2:24–25.
19. 3 Nephi 9:2.
20. Se 1 Mos 4:7; Moses 5:23.
21. 2 Nephi 2:26.
22. L&F 95:6.
23. Se 2 Nephi 1:13.
24. Se L&F 58:42.
25. 2 Nephi 2:27.
26. Se L&F 50:24.

Ömsinta hjärtan och hjälpende händer

BISKOP H DAVID BURTON

presiderande biskop

Mitt hjärtliga tack går till var och en av er vars ömsinta hjärtan och hjälpende händer har lättat så många bördor.

I går kväll åt syster Burton och jag kinamat. I min spådomskaka stod det: ”Stressen du känner kommer snart att minska.” Det stämmer verkligen.

En grupp män samtalade med profeten Joseph Smith en dag när de fick höra nyheten att en stackars broders hus som låg ett stycke från staden hade brunnit ner. Alla sade att de tyckte synd om honom. Profeten lyssnade en stund, sedan ”stack han handen i fickan, tog upp fem dollar och

sade: ’Jag tycker synd om honom för fem dollar. Hur mycket tycker ni synd om honom?’”¹ Det är betydelsefullt hur snabbt profeten svarade på broderns behov. Förra året reagerade flera miljoner av er på andras sorg med att ge av era medel, ömsinta hjärtan och hjälpende händer. Tack för er stora givmildhet.

Medlidande med andra har alltid varit en väsentlig egenskap hos medlemmarna i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Profeten Alma sade:

”I ... åstunden att inkomma i Guds hjord och kallas hans folk samt äro villiga att bära varandras bördor, på det de må vara lätta, ja ... I ären villiga att sörja med dem som sörja, samt trösta dem som behöva tröst.”²

Frälsaren ber oss att ”hjälpa de svaga, upplyfta de slappnande händerna och styrka de matta knäna”.³

Jag har på nära håll sett engagemanget hos sista dagars heliga och andra som inte tillhör vår trosuppfattning, vilka har ömsinta hjärtan och hjälpende händer — som ”bär varandras bördor”.⁴ Jag har känt djup sorg när jag sett kolossal förödelse och besökt offer som förlorat allt hopp.

På senare år har moder natur visat sin överhöghet och sin förmåga att hämnas på ovanliga och kraftfulla sätt. I slutet av december 2004 åstadkom ett jordskalv utanför Indonesiens kust en dödlig tsunami som tog livet av tusentals människor och ödelade de överlevandes liv. Insatser mobiliserades omedelbart under ledning av lokala prästadömsledare och äldre missionärspår och brådskanie hjälp tillhandahölls åt sjukhus, åt dem som var först på plats och åt samhällen i Indonesien, Sri Lanka, Indien och Thailand.

Inom kort reste flera medlemmar av kyrkan till ett av de hårdast drabbade områdena — till Aceh-provinsen på norra Sumatra. Syster Bertha Suranto, Unga kvinnors president för ett distrikt i Jakarta i Indonesien, körde tillsammans med sina medarbetare lastbilar med nödvändiga artiklar som skulle rädda liv och hjälpa dem som hade förlorat så mycket.

”Varje gång vi kom till en by”, sade Bertha, ”omringades vi av människor som erbjöd oss mat att dela ut — trots att de bara hade lite ris och några fiskar som de hade dragit upp ur havet. Från moskéerna utropade byledarna att ytterligare gåvor hade kommit från Jesuskirken.”

Allteftersom omedelbara behov avhjälpes påbörjades mer långsiktiga projekt. Planer på att hjälpa till att bygga mer än tusen fasta bostäder och sätta i stånd sjukhus och skolor håller på att realiseras. Bybor fick hjälp med att ersätta fiskebåtar och nät. Vävstolar och symaskiner distribuerades för att hjälpa familjerna bli oberoende igen.

Norra Pakistan och Indien drabbades av det kraftigaste jordskalvet i regionen på hundra år, det krävde tusentals liv och gjorde ett stort antal människor hemlösa. På grund av den extrema vintern i området uttrycktes oro, inte bara för de skadade utan

också för dem som blivit hemlösa.

Fyra dagar efter jordskalvet ställde Islamic Relief Organization ett fraktflygplan, en Boeing 747, till vårt förfogande, som snabbt fylldes med filtar, tält, hygienartiklar, medicinsk utrustning, sovsäckar, ytterkläder och pressenningar från biskopars förrådshus. Stora containrar med ytterligare förnödenheter och vintertält till över 75 000 personer sändes med flyg, bil och båt.

När Mellanamerika drabbades av översvämningar inkvarterades de som hade evakuerats tillfälligt i kyrkans möteshus. I områden där fordon inte kunde ta sig fram surrade kyrkans medlemmar förnödenheter på ryggen och korsade översvämmade floder och förrädisk terräng för att undsätta de nödställda.

Till följd av civila oroligheter i Sudan har över en miljon människor flytt från sina hem och byar för att sätta sig i säkerhet. Många flyktingar gick hundratals kilometer genom

ogästvänlig terräng för att komma till flyktingläger, där de försökte komma i kontakt med sin familj och återvinna sin hälsa.

Atmit, en vitaminberikad gröt som har visat sig effektiv i att rädda livet på svältande barn och äldre, tillhandahölls. Medicinska förnödenheter och tusentals hygienpaket och paket för nyfödda delades också ut.

Kyrkan har i samarbete med andra framträdande hjälporganisationer hjälpt till att vaccinera miljontals afrikanska barn i en kampanj för att utrota mässlingen. Två tusen trofasta afrikanska medlemmar har bidragit med många timmars frivilligt arbete för att informera, samla ihop barn och vara till hjälp vid vaccineringen.

Orkansäsongen 2005 i södra Förenta staterna och västra Västindien var den mest kostsamma och förödande som någonsin dokumenterats. Storm efter storm piskade mot hus och affärer från Honduras till Florida.

Två missionärer hjälper en syster som kommer för att se utsändningen av en konferenssession i Uruguay.

Tusentals prästadömsledda frivilliga var på plats varje gång en orkan slog till och tillhandahöll livsviktiga förnödenheter. Hygien- och rengöringsartiklar, mat och vatten, köksartiklar, sängkläder och annat förnödenheter var till hjälp när hem städades och tillfälliga härbärgen sattes upp.

Broder Michael Kagle tog en konvoj lastbilar lastade med utrustning från sitt eget företag till Mississippi. Många anställda som inte tillhör vår tro erbjöd sig att följa med honom varje helg för att hjälpa till i de drabbade områdena. Komradio användes under resan. Mikes gruppleddare för högprästerna sade, medan han körde med dem i sin pickup, att hans knogar hade vitnat för att han körde så fort. I ett försök att få lastbilskolonnen att sakta ned ropade han i komradion: "Mina herrar, är ni medvetna om att vi kör 130 km/tim?" En av chaufförerna ropade tillbaka och sade: "Ja, men det är allt som de här större lastbilarna klarar av. Vi kan inte köra fortare."

Vi har fått hundratals tacksamma brev. En kvinnlig sjuksköterska från Mississippi, skrev: "Jag var mållös. Hade Gud besvarat mina böner så snabbt? Tårarna började rinna när jag

såg män i skyddshjälm och stövlar komma fram ur bråten med motorsågar i alla möjliga storlekar. Det var absolut en av de största uppoffringarna som jag någonsin upplevt personligen."

Jag vill uttrycka min tacksamhet för de flinka fingrar som har tillverkat tusentals vackra filter och ett särskilt tack till våra äldre systrar, vars inte längre så flinka fingrar också har quiltat de välbehövliga täckena. En 92-årig mormors mor har tillverkat flera hundra filter. I hennes fall har både skapare och mottagare välsignats. När hennes son beundrade hennes händers verk, frågade hon: "Tror du någon kommer att vilja använda ett av mina täcken?" Ett brev från en ung mor i Louisiana besvarar den frågan:

"Jag bor i Louisiana och går till en lokal läkarmottagning för mina barn. När jag var där fick jag babykläder, blöjor, våtservetter och två vackra babytäckna. Ett av täckena har ett gult bakstycke med fotavtryck och handavtryck på framsidan, och det andra täcket är ljusbrunt med zebro. De är jättevackra. Min fyraåring älskar zebra-täcket, men min sju månader gamla bebis kan naturligtvis inte säga så

mycket. Jag ville bara tacka dig och medlemmarna i din kyrka för er generositet. Gud välsigne dig och din familj."

Efter jordskreden i Filippinerna nyligen gjorde kyrkans medlemmar i området i ordning hygienpaket och matlådor och delade ut dem tillsammans med filter till behövande.

Välfärdsprinciper angående arbete och oberoende tillämpas och lärs ut medan hjälpinsatser görs världen över. Under 2005 fick många bybor rent vatten tack vare nya brunnar. Byborna fick lära sig gräva brunnar, installera pumpar och göra reparationer vid behov.

Undervisning och utrustning som tillhandahölls av lokala frivilliga och hängivna missionärspår hjälper familjer att komplettera sin kost med hemodlad, näringsrik mat.

Många rullstolar har tillhandahållits som hjälper rörelsehindrade att klara sig på egen hand. Tusentals inom sjukvården har utbildats i att rädda livet på nyfödda. Medicinsk personal har utfört starroperationer och gett många synen tillbaka. Medkännande rådgivning har tillhandahållits världen över genom LDS Family Services.

Broar av förståelse och aktning har byggts i många länder när vi har samarbetat med andra etablerade och betrodna organisationer.

Dr Simbi Mubako, tidigare ambasadör från Afrika i Förenta staterna, sade: "Det arbete som Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga utför är så mycket mera imponerande därför att det inte begränsas till kyrkans egna medlemmar utan sprids till alla människor oavsett kultur eller religion, därför att [de] i varje person ser Jesu Kristi avbild."

Vår älskade profet Gordon B Hinckley har kraftigt medverkat till att utveckla detta stora humanitära verk. "Vi måste räcka ut handen till alla människor", sade han. "Alla är de

söner och döttrar till Gud, vår evige Fader, och han håller oss ansvariga för hur vi behandlar dem ... Må vi ... välsigna mänskligheten med välvilja mot alla, lyfta upp alla som är förtrampade och förtryckta, föda och klä de hungriga och behövande och visa kärlek och vänlighet mot dem omkring oss som kanske inte tillhör denna kyrka.”⁵

Denna nutida humanitära insats är ett underbart uttryck för den kärlek som brinner i själ och hjärta hos dem vars hjärtan är ömsinta och vars händer är redo att hjälpa. Detta osjälviska tjänande är i sanning ett uttryck för Kristi rena kärlek.

Frälsaren utlovar stora välsignelser till dem som ger av sig själva: ”Ge, och ni skall få ... ty med det mått som ni mäter med skall det mätas upp åt er.”⁶

Det jag har talat om i dag är inte ens en hundradel av det som sker i byar och länder runtom i världen. Vart jag än åker möter jag djup tacksamhet. Låt mig å första presidentskapets, de tolv apostlarnas kvorums och kyrkans verkställande välfärdskommittés vägnar, vars uppgift det är att leda detta arbete, framföra vår stora uppskattning och beundran.

Det är omöjligt för mig att finna ord att beskriva de heliga känslor som brinner i min själ. Det enkla ordet *tack* tycks nästan banalt. Mitt djupt kända tack går till var och en av er vars ömsinta hjärtan och hjälpande händer har lättat så många bördor. Jag nedkallar Herrens rikaste välsignelser över er och era familjer när ni fortsätter att komma ihåg de som har tunga hjärtan och slappnande händer, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Andrew Workman, ”Recollections of the Prophet Joseph Smith”, *Juvenile Instructor*, 15 okt 1892, s 641.
2. Mosiah 18:8–9.
3. L&F 81:5.
4. Gal 6:2.
5. ”Leva i tidens fullbordan”, *Liabona*, jan 2002, s 6.
6. Luk 6:38.

En ström av välsignelser

JULIE B BECK

första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Alla trofasta medlemmar välsignas lika mycket genom de välsignelser de får genom prästadömet förordningar.

I Kirtland, när de återstående prästadömsnycklarna återställdes, sade Herren: ”Detta är början på de välsignelser, som skola utgjas över mitt folks huvuden.”¹ Jag är tacksam för strömmen av välsignelser som har kommit till oss alla genom Guds prästadöme. Genom prästadömet sades den här världen och allt som finns i den, inklusive var och en av oss. Prästadömet är sinnrikt sammanvävt med vilka vi är och alltid har varit.² Som Guds söner och döttrar har var och en av oss unika ansvar och roller och genom prästadömet välsignelser ges vi alla samma rättigheter, gåvor och välsignelser.

I höstas döptes vår äldsta dotterdotter och konfirmerades som medlem i kyrkan. Sedan hon fått den Helige Anden fick hennes yngsta syster en välsignelse och ett namn. Månaden därefter välsignades och namngavs ytterligare en nyfödd dotterdotter. Sedan dess har jag ofta begrundat de förmåner dessa små flickor får tack vare att Guds prästadöme blivit återställt.

Jag hoppas att våra barnbarn växer upp medvetna om att de inte är och aldrig har varit utomstående åskådare till prästadömet. Prästadömet välsignelser, som ”är tillgängliga för såväl män som kvinnor”,³ omsluter och genomsyrar deras liv. Var och en av dem välsignas genom heliga förordningar och var och en av dem kan få andliga gåvor genom prästadömet.

Alla trofasta medlemmar i Herrens kyrka välsignas lika mycket genom prästadömet förordningar. Den första förordningen⁴ i ett barns liv sker vanligtvis när han eller hon som liten får ett namn och en välsignelse. När barnen når ansvarighetsåldern blir de döpta. Dopet sker inte på olika sätt för pojkar och flickor. Samma dopförordning utförs för en ung flicka som för en ung pojke, och de döps i samma dopbassäng. När dessa barn konfirmeras och tar emot den Helige

Första presidentskapet (längst ner till höger), tre medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum (längst ner till vänster), presiderande biskopsrådet (mitten, till höger) och medlemmar i de sjuttios kvorum sjunger en psalm i konferenscentret under en session.

Anden, ges samma kraft till var och en av dem. De är berättigade till hjälp från denna heliga kraft genom sin trofasthet och inte på något annat sätt.

Som medlemmar i kyrkan är vi jämlika inför Herren när vi tar del av sakramentet. Genom vår tro på Jesus Kristus och kraften i hans försoning, som möjliggörs tack vare denna förordning, kan vi alla omvända oss och bli bättre.

Var och en av oss är lika berättigade att få en prästadömsvälsignelse när vi är sjuka eller behöver mer stöd från Herren i vårt liv. En ung kvinna som önskar få en patriarkalisk välsignelse är lika berättigad till att få reda på sin släktlinje och potential som en ung man i samma ålder. Välsignelserna som kommer till dem båda genom Abraham är mäktiga och viktiga.

Vi lär alla unga män och unga kvinnor att förbereda sig för templet för att "få fädernas välsignelser och berättigas till prästadöms högst välsignelser".⁵ När en av mina brorsdöttrar fick sin tempelbegåvning för några

månader sedan, utropade hon glatt: "Jag klarade det! Hela livet har jag blivit undervisad om att förbereda mig för templet och jag klarade det!"

Varje man och kvinna som är villig att tjäna Herren och kan bli värdig en tempelrekommendation ingår förbund att lyda och uppföra. Var och en begåvas "med kraft från höjden".⁶

Varje äldste och syster som kallas som missionär avskiljs att utföra Herrens verk och var och en ges myndighet att predika Kristi evangelium.

En man och en kvinna som ingår ett likvärdigt förhållande genom äktenskapsförbundet i templet har samma rättigheter till alla välsignelser i detta förbund om de är trofasta.⁷ Herren har sagt att deras förbund är giltigt efter det här livet, och tillsammans lovas de makt och upphöjelse.⁸

President Ezra Taft Benson sade: "När våra barn lyder Herren och besöker templet för att få sina välsignelser och ingå äktenskapsförbundet, ingår de i samma *prästadömsorden* som Gud instiftade i begynnelsen

med fader Adam."⁹

Jag såg kraften i prästadöms välsignelser när jag besökte en familj där den unge fadern låg för döden. Hans hustru och vackra döttrar var hos honom. På varje vägg i det rummet fanns det åtminstone en bild av familjen eller templet. Modern vittnade om deras välsignelser när hon sade: "Vi ges kraft och skydd genom våra förbund. Vår familj kommer att bestå i all evighet. Herren vakar över oss, och vi är inte ensamma." Alla trofasta medlemmar välsignas lika mycket genom de välsignelser de får genom prästadöms förordningar.

Eftersom prästadömet har återställt delar också vi jämlikt på de andliga gåvornas välsignelser. Herren ger oss dessa gåvor till nytta för oss¹⁰ och för att vi ska hjälpa varandra.¹¹

Moroni säger att "det gives olika sätt, varpå dessa gåvor förvaltas, men det är samme Gud, som verkar allt i alla, och de äro givna människorna genom Guds Andes uppenbarelser till deras gagn.

Ty se, åt en är det genom Guds Ande givet att undervisa om visdomens ord,

åt en annan genom samma Ande att undervisa om kunskapens ord,

åt en annan mycket stor tro, åt en annan helbrägdagörelsens gåva genom samma Ande.”¹²

När jag har försökt lära mig spanska och komma ihåg portugisiska (som jag talade som barn), har jag bett om och fått hjälp av Herren när jag talar dessa språk. Jag har hört andra ledare och missionärer i kyrkan bära kraftfulla vittnesbörd på språk som de knappt studerat. Jag känner människor som fått den andliga gåvan att ha trons ande. När de hör evangeliet känner de igen sanningen. Jag känner andra som fått vishetens gåva eller förmågan att använda kunskap på rättfärdigt sätt. Andra har förmågan att göra stora under, andra är begåvade helbrägdagörare och andra har stor urskillning.¹³

När jag var liten var jag ofta allvarligt sjuk. Min far var alltid villig och värdig att använda kraften i det prästadöme han bar till att välsigna mig. Men jag har också känt att min mors särskilda gåvor bidrog till mitt tillfrisknande. Hon var verkligen begåvad i sin förmåga att ta hand om mig och hjälpa mig bli frisk. Hennes stora tro på att Herren skulle ge henne svar på medicinska frågor tröstade mig. Så välsignad jag var genom att ha två föräldrar som kärleksfullt använde sina andliga gåvor.

President Wilford Woodruff sade att ”det är varje mans och kvinnas förmån i det här riket att åtnjuta profetians ande, som är Guds Ande, och den uppenbarar för de trofasta sådant som behövs för att trösta och hjälpa dem och för att vägleda dem i deras dagliga plikter”.¹⁴

Prästadömet välsignelser gör det möjligt för var och en som avskilts, oavsett ämbete i Herrens kyrka, att ta

emot ”auktoritet, ansvar och välsignelser som hör till ämbetet”.¹⁵

Andliga gåvor är talrika och varierande och kommer till oss när vi söker dem och använder dem på rätt sätt. Vi välsignas av dem tack vare den Helige Andens kraft, som omsluter och genomsyrar vårt liv.¹⁶

Genom prästadömet välsignelser visar Herren oss att han har ”intet anseende till personen”.¹⁷ På mina resor får jag ofta tillfälle att besöka medlemmar i deras hem. Några av dessa hem är mycket enkla. I början brukade jag säga till mig själv: ”Varför har jag välsignats med elektricitet och avlopp i mitt hus när den här familjen inte ens har vatten nära huset? Älskar Herren dem mindre än han älskar mig?”

Så en dag satt jag i ett tempel bredvid en syster som bor i ett mycket enkelt hus. Jag satt i två timmar bredvid henne. Jag såg ofta in i hennes vackra ögon och såg Herrens kärlek där. När vi avslutade vårt arbete i templet, kom jag till en mäktig insikt. Vi var jämlika i alla eviga välsignelser, i alla våra viktigaste förmåner och möjligheter. Jag hade ”döpts ... till omvändelse”¹⁸ och det hade hon också. Jag

hade andliga gåvor och det hade hon också. Jag hade möjligheten att omvända mig och det hade hon också. Jag hade tagit emot den Helige Anden och det hade hon också. Jag hade tagit emot templets förordningar och det hade hon också. Om hon och jag hade lämnat den här världen tillsammans just då skulle vi ha anlänt jämlika inför Herren i våra välsignelser och möjligheter.

Prästadömet välsignelser gör oss likställda. Dessa välsignelser är desamma för män och kvinnor, för pojkar och flickor, för gifta och ensamstående, för rika och fattiga, för bildade och obildade, för välkända och okända.

Jag är tacksam för att alla män och kvinnor genom Guds oändliga rättvisa och kärlek ges samma rättigheter, gåvor, välsignelser och möjligheter genom prästadömet förordningar och andliga gåvor. Tack vare prästadömet, som vävts in i och runt om och genom våra liv, har varje kraft, varje förbund som vi behöver för att utföra vårt verk här i jordelivet och komma tillbaka till vårt himmelska hem, utgjutits över våra huvuden. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 110:10.
2. Se L&F 88:36–45; Abraham 3.
3. Dallin H Oaks, ”Prästadömet myndighet i familjen och i kyrkan”, *Liabona*, nov 2005, s 26.
4. Se *Handledning för familjen*, s 19.
5. Se Ezra Taft Benson, ”Vad jag hoppas att ni lär era barn om templet”, *Nordstjärnan*, maj 1986, s 6.
6. Se L&F 95:8.
7. Se L&F 131:1–2.
8. Se L&F 132:19–20.
9. Se *Nordstjärnan*, maj 1986, s 30.
10. Se L&F 46:26.
11. Se L&F 46:12.
12. Moroni 10:8–11.
13. Se L&F 46:10–26.
14. *Deseret News*, 30 jul 1862, s 33.
15. Boyd K Packer, ”Vad varje äldste bör känna till — liksom varje syster: Grundläggande principer för prästadömet styrelsesätt”, *Nordstjärnan*, nov 1994, s 20.
16. Se Moroni 10:7–17.
17. L&F 38:16.
18. Alma 9:27.

Som ett barn

ÄLDSTE HENRY B EYRING

i de tolv apostlarnas kворum

Vår natur måste förändras och bli som ett barn så att vi kan få den styrka vi behöver för att vara i säkerhet under omoralens faror.

Guds profeter har förutsett tiden vi lever i. Aposteln Paulus skrev till Timoteus: "Det skall du veta att i de sista dagarna skall det komma svåra tider."¹ Alla som har ögon till att se tidernas tecken och öron till att höra profeter-nas ord vet att det är svåra tider och att faran är stor. Faran kommer från onskans krafter. Dessa krafter ökar hela tiden. Och därför kommer det att bli svårare, inte lättare, att hålla för-bunden vi måste ingå för att efterleva Jesu Kristi evangelium.

För dem av oss som oroar oss över den framtid som kommer att möta oss och dem vi älskar — i vår familj, i vårt kворum och i vår klass — finns det hopp i det löfte Herren gav oss

om en säker plats i kommande stormar. Låt mig berätta om denna plats. Ni har läst om den i skrifterna. Den har upprepade gånger beskrivits av levande profeter. En kärleksfull far talade med sina söner om den med följande ord för att stärka dem inför frestelsernas stormar:

"Och nu, mina söner! Kommen ihåg, att det är på vår Återlösares klippa, hans, som är Kristus, Guds Son, som I måsten lägga eder grundval, så att när djävulen utsänder sina mäktiga vindar, ja, sina pilar i virvelvinden, ja, när hans hagel och hans rasande storm träffa eder, de ej skola hava makt över eder att draga eder ned i eländets och den ändlösa veklagans avgrund, emedan den klippa, varpå I ären byggda, är en säker grundval på vilken männi-skorna, om de bygga därpå, icke kunna misslyckas."²

Det har aldrig varit viktigare än nu att förstå hur man bygger på denna säkra grundval. Personligen tycker jag att man bäst kan lära sig detta genom att läsa kung Benjamins sista predikan, nedskriven i Mormons bok. De flesta av oss läste den igen nyligen och har begrundat den mer än en gång. Konung Benjamin såg oss och våra efterkommande. Genom profetisk kraft visste han vad vi står inför. Han hade personligen upplevt krigets fasor. Han hade försvarat sitt folk i strid och förtröstat på Guds kraft. Han

såg tydligt Lucifers hemska makt att fresta och besegra oss.

Han var en stor och helig man. Och han visste hur man inbjuder människor att bygga på denna säkra klippa lika väl som någon annan av Herrens profeter.

Han började sin predikan där vi alla måste börja för att hjälpa andra att undgå andlig förödelse. De måste tro att faran är verklig för att vilja söka skydd. De måste vara rädda för följ-derna av att ignorera faran. Han tyd-liggjorde riskerna vi möter eftersom vi är fria att välja mellan rätt och fel och eftersom vi inte kan undvika följden av dessa val. Han talade på ett direkt och skarpt sätt eftersom han kände till den sorg som skulle möta dem som inte lyssnade till och följde hans varningar.

Så här beskrev han följden som kommer av vårt val att antingen följa Kristi Andes maningar eller de onda budskap som kommer från Satan, vars syfte det är att fresta oss och snärja oss i synden:

"Ty se, ett ve har uttalats över den som föredrager att lyda den [onde] anden; ty den som vill lyda honom och framhärdat däri och dör i sina synder, han dricker fördömdelse åt sin egen själ. Han mottager evigt straff som lön, emedan han överträtt Guds lag mot sin egen kunskap ...

Därför, om en sådan människa icke omvänder sig utan framhärdat och dör som fiende till Gud, uppväcka den gudomliga rättvisans fordringar hennes odödliga själ till ett livligt medvetande om sin egen skuld, som gör, att hon ryggat tillbaka från Herrens åsyn med bröstet fullt av skuldmedvetande, pina och ångslan, vilket är liksom en outsläckt eld, vars låga flammar uppåt i evigheternas evigheter."

Konung Benjamin fortsatte: "O, alle I gamla människor och även I unga människor och I små barn, som kun-nen förstå mina ord, ty jag har talat

enkelt till eder, på det I skullen kunna förstå, beder jag att I uppvaknen till att besinna den förfärliga belägenhet, som de befinna sig i, vilka hava fallit i överträdelse.”³

För mig ligger styrkan i denna varning i bilden jag ser framför mig av dagen när vi alla kommer att stå framför Frälsaren efter detta liv för att dömas. När kung Benjamin talar till mig om att rygga tillbaka från Herrens åsyn grips mitt hjärta av fruktan. Jag ser framför mig hur jag står där på domens dag framför den förhärlligade och uppståndne Frälsaren. Jag vill av hela mitt hjärta att jag inte ska rygga tillbaka utan istället se upp på honom och se hur han ler och säger: ”Bra, du gode och trogne tjänare. Gå in.”⁴

Kung Benjamin gör det klart för oss hur vi kan uppnå hoppet att få höra dessa ord, genom att i detta liv lära oss hur vår natur kan förändras genom Jesu Kristi försoning. Det är det enda sättet som vi kan bygga på den säkra grundvalen och stå

rakryggade i rättfärdighet under frestelsens stormar.

Kung Benjamin beskriver denna förändring med en vacker jämförelse, som använts av profeter under tusentals år och även av Herren. Det är följande: Att vi kan, och måste, bli som ett barn ... ett litet barn.

För en del är det svårt att förstå eller att acceptera detta. De flesta av oss vill vara starka. Vi kanske tycker att det är att vara svag att vara som ett barn. De flesta föräldrar vill att deras barn ibland ska vara mindre barnsliga. Till och med aposteln Paulus använde dessa ord när han skulle uppmana oss att införliva kärlek, Kristi rena kärlek, i vårt liv: ”När jag var barn, talade jag som ett barn, tänkte jag som ett barn, och förstod jag som ett barn. Men sedan jag blivit man, har jag lagt bort det barnsliga.”⁵

Men kung Benjamin, som förstod lika väl som varje annan människa vad det betyder att vara stark och modig, gör det klart för oss att man inte är

barnslig bara för att man är som ett barn. Det är att vara lik Frälsaren, som bad till sin Fader om styrka att göra hans vilja, och sedan gjorde den. Vår natur måste förändras och bli som ett barn så att vi kan få den styrka vi behöver för att vara i säkerhet under omoralens faror.

Lyssna till kung Benjamins kraftfulla beskrivning av vad som måste förändras för att vi ska bli som ett barn, och hur vi kan bli det:

”Ty den naturliga människan är fiende till Gud och har varit ända ifrån Adams fall samt skall så förbliva i all evighet, såvida hon icke giver efter för den Helige Andens maning och avkläder sig den naturliga människan och bliver en helig genom Herrens, Kristi, försoning samt bliver såsom ett barn: undergiven, mild, ödmjuk, tålig, kärleksfull och villig att underkasta sig allt det Herren anser tjänligt för henne som ett barn underkastar sig sin fader.”⁶

Vi är i säkerhet på Frälsarens klippa

när vi i tro har böjt oss för hans vilja, har lyssnat till den Helige Andens vägledning till att hålla buden länge nog och noggrant nog, så att försoningens kraft har förändrat vårt hjärta. När vi genom denna erfarenhet har blivit som barn i vår förmåga att älska och lyda, står vi på den säkra grundvalen.

Av kung Benjamin lär vi oss vad vi kan göra för att komma till denna säkra plats. Men glöm inte att det vi gör är tillvägagångssättet, inte slutmålet. Det vi gör tillåter Jesu Kristi försoning att förändra oss till det vi måste bli. Vår tro på Jesus Kristus leder oss till omvändelse och till att hålla hans bud. Vi lyder och vi står emot frestelser genom att följa den Helige Andens maningar. I sinom tid förändras vår natur. Vi blir som ett litet barn, lydigt mot Gud och mer kärleksfullt. Denna förändring, om vi gör allt vi behöver för att få behålla den, ger oss rätten att njuta av gåvorna som den Helige Anden ger oss. Då är vi i säkerhet på den enda säkra klippan.

Liksom ni har jag insett vad kung Benjamin menade när han sade att vi kunde bli som ett litet barn inför Gud. Jag har bett, liksom ni, om vägledning när de val jag stått inför skulle få eviga

följder. Under många år har jag sett ett återkommande mönster vid de tillfällena när svar på sådana böner har kommit tydligast.

En gång bad jag till exempel en hel natt för att få veta vilket alternativ jag borde välja morgonen därefter. Jag visste att det valet skulle påverka andras och mitt liv mer än något annat val. Jag visste vilket alternativ som var enklast för mig. Jag visste vad jag ville uppnå. Men jag kunde inte se in i framtiden. Jag kunde inte se vilket val som skulle leda till ett visst resultat. Så risken att välja fel kändes överväldigande.

Jag bad, men timmarna gick utan något svar. Strax innan gryningen kom en känsla över mig. Mer än någonsin sedan jag var liten så kände jag mig som ett barn. Mitt hjärta och sinne tycktes bli mycket rofyllda. Det fanns frid i denna inre stillhet.

Plötsligt fann jag att jag bad högt: ”Min himmelske Fader, det spelar ingen roll vad jag vill. Jag bryr mig inte längre om vad jag vill. Jag vill bara att din vilja ska ske. Det är allt jag vill. Säg mig vad jag ska göra.”

I den stunden kände jag mig mer rofylld än någonsin. Och budskapet

kom, och jag visste vem det kom ifrån. Det var uppenbart vad jag behövde göra. Jag fick inget löfte om resultatet. Bara en försäkran om att jag var ett barn som hade fått veta vilken stig som ledde dit han ville att jag skulle gå.

Jag lärde mig då och under många andra tillfällen sedan dess att den Helige Anden verkligen kan beskrivas som en mild och stilla röst. Det är poetiskt, men det är inte poesi. Bara när mitt hjärta har varit stilla och tyst, undergivet som ett litet barn, har Anden talat tydligt till mitt hjärta och sinne.

Kung Benjamin lärde oss hur dessa stunder kan komma oftare, vilket de måste under de faror vi står inför. Han berättade att det finns saker vi kan och måste göra för att få välsignelsen av att vårt hjärta blir som ett barns.

Alla dessa hör samman med att vi gör allt som krävs för att bygga upp en större tro på Jesus Kristus och på så sätt få rätt till den Helige Andens hjälp. Kung Benjamin berättade varför:

”Yttermera säger jag eder, att intet annat namn skall givas, ej heller någon annan väg eller något annat medel varigenom människobarnen kunna erhålla frälsning än i och genom Kristi namn, hans, som är Herren, den Allsmäktige.”⁷

Det vi behöver är tro på honom och att älska honom. Vi måste veta att han lever och vem han är. När vi gör det kommer vi att älska honom. Kung Benjamin föreslog hur vi kan lära känna honom med följande ord, som ni hört ofta:

”Ty huru kan en människa känna den herre, som hon icke tjänat, som är en främling för henne och som är fjärran ifrån hennes hjärtas tankar och uppsåt?”⁸

Vi lär oss att älska dem vi tjänar. Om vi väljer att börja tjäna Mästaren, till och med på grund av den svagaste

tro, börjar vi att lära känna honom. Vi lär oss vad han vill med dem som vi tjänar i hans ställe. Även när de inte tar emot vårt erbjudande att tjäna dem kan vi känna hans uppskattning om vi inte ger upp.

När vi inte ger upp känner vi behovet av den Helige Andens inflytande eftersom vår uppgift känns för svår. Då besvaras vår ödmjuka bön till vår himmelske Fader. En av den Helige Andens främsta uppgifter är att vittna om att Jesus är Kristus. När vi vädjar om hjälp i hans tjänst kommer den Helige Anden till oss och bekräftar vår tro på honom. Vår tro på Frälsaren ökar. Och när vi fortsätter att tjäna honom börjar vi att älska honom. Att kallas att tjäna är en kallelse att älska Mästaren som vi tjänar. Det är en kallelse att förändra vår natur.

För att behålla välsignelsen av denna förändring i vårt hjärta krävs beslutsamhet, flit och tro. Kung Benjamin gav oss några exempel på vad som krävs. Han sade att för att vi ska behålla våra synders förlåtelse dag för dag måste vi mätta de hungriga, kläda de nakna, besöka de sjuka och hjälpa människor andligen och timligen.⁹ Han varnade för att vi måste ta oss tillvara så att stridighetens anda inte kommer in i vårt hjärta.¹⁰ Han gjorde det klart för oss att den märkliga förändring som sker genom att försoningen verkar i oss kan försvagas om vi inte rustar oss mot synden. Herren varnade oss med följande ord: "Låt därför kyrkan alltid vaka och bedja, på det den icke må falla i frestelse, ja, även de som äro helgade måste vara vaksamma."¹¹

Vi kan förlora gåvan genom synd. Kung Benjamin lärde att det är vårt ansvar att på ett beslutsamt sätt stå emot frestelser. Han varnade sitt folk för vissa frestelser. Men när han varnat dem för dessa lade han ansvaret på dem. När vi ber om att inte övervinas av frestelser och att frälsas från

det som är ont ligger ansvaret på oss. Han sade följande, och det är inte hans ord utan Guds ord:

"Och slutligen kan jag ej uppräknat allt det, varmed man kan begå synd, ty det finnes olika sätt och vis, ja, så många, att jag icke kan räkna dem.

Men så mycket kan jag säga eder, att om I icke given akt på eder själva och edra tankar, ord och gärningar samt iakttagen Guds bud och förbliven i tron på det som I haven hört angående vår Herres tillkommelse ända till edert livs slut, så måsten I förgås. Och nu, o människa, minnes detta, och gå ej förlorad!"¹²

Med den Helige Andens hjälp kan vi ge akt på oss själva. Vi kan be om att känna igen och förkasta syndens första tanke. Vi kan be om att känna igen en varning mot att säga något som kan skada eller fresta någon annan. Och vi kan, när vi måste, be om ödmjukhet och tro till omvändelse.

Helt säkert finns det några bland dem som hör min röst som inom sig säger: "Men frestelserna är för stora för mig. Jag har stått emot dem så länge jag kan. För mig är buden för svåra. Normen är alltför hög."

Det stämmer inte. Frälsaren är vår

förespråkare inför Fadern. Han känner till våra svagheter. Han vet hur han kan hjälpa dem som frestas.¹³

Jag vittnar för er om att Frälsaren lever och att han är den säkra grundvalen. Jag vet att när vi handlar efter vår tro på honom renas och förändras vi, så att vi blir rena och starka som ett litet barn. Jag bär er mitt vittnesbörd om att den Helige Anden kan leda oss till sanningen och bort från synden.

Joseph Smith såg vår himmelske Fader och hans älskade Son. Mormons bok är Guds ord och vittnar om att Jesus Kristus är vår Frälsare. Detta är den sanna kyrkan. Jag vet att vi kan välja den utlovade glädjen att få ärva evigt liv, oavsett hur stora tidens faror är.

I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 2 Tim 3:1.
2. Helaman 5:12.
3. Mosiah 2:33, 38, 40.
4. Se Matt 25:21.
5. 1 Kor 13:11.
6. Mosiah 3:19.
7. Mosiah 3:17.
8. Mosiah 5:13.
9. Se Mosiah 4:26.
10. Se Mosiah 2:32.
11. L&F 20:33–34.
12. Mosiah 4:29–30.
13. Se L&F 62:1.

Fasta i tron

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Låt oss besluta oss här och nu för att gå på den raka vägen som leder oss hem till allas vår Fader.

För många år sedan förde ett uppdrag mig till de vackra Tongaöarna där jag hade förmånen att få besöka en av kyrkans skolor, Liahona High School. Där undervisas våra ungdomar av lärare som har tron gemensam med dem och skolar deras sinne och förbereder dem för livet. När jag kom in i ett klassrum lade jag märke till hur barnen lyssnade hänfört till sin infödde lärare. Läroböckerna låg hopslagna på bänkarna. I handen höll han ett märkligt fiskedrag som tillverkats av en rund sten och stora snäckskal. Det var, fick jag veta, en *maka-feke* eller bläckfiskfälla. I Tonga anses bläckfisk vara en delikatess.

Läraren förklarade att fiskare i Tonga glider över revet, paddlar sina

utriggarkanoter med ena handen och dinglar en maka-feke över relingen med den andra. Bläckfiskens störtar fram ur sitt gömställe i klippan och griper tag i draget i tron att det är en efterlängtat munbit. Bläckfiskens grepp är så fast och dess instinkt att inte släppa det kostbara bytet så orubblig att fiskarna kan rycka upp bläckfiskens i kanoten.

Det var en lätt övergång för läraren att framhålla för de ivriga, storögda ungdomarna att den onde — satan — har förfärdigat så kallade maka-feke för att snärja intet ont anande personer och ta deras öde i besittning.

I dag är vi omgivna av de maka-feke som den onde lockar oss med och med vilka han försöker förleda och sedan snärja oss. Har man väl gripit tag i en sådan maka-feke är det förskräckligt svårt — ibland näst intill omöjligt — att släppa greppet om den. För att gå säkra måste vi lära oss känna igen dem och sedan vara orubbliga i vår beslutsamhet att undvika dem.

Vi har ständigt omoralens maka-feke inför oss. Vart vi än vänder oss möter vi människor som försöker få oss att tro att det som en gång ansågs omoraliskt nu är acceptabelt. Jag tänker på skriftstället: "Ve dem som kalla ont gott och gott ont, vilka göra mörker till ljus och ljus till mörker."¹ Sådan är omoralens maka-feke. Vi påminns i Mormons bok om att kyskhets och dygd är dyrbarare än allt annat.

När vi frestas ska vi komma ihåg aposteln Paulus kloka råd: "Ingen annan frestelse har drabbat er än vad människor får möta. Gud är trofast, han skall inte tillåta att ni frestas över er förmåga, utan när frestelsen kommer, skall han också bereda en utväg, så att ni kan härda ut."²

Den onde lockar oss också med pornografins maka-feke. Han vill få oss att tro att det inte skadar någon att titta på pornografi. Hur passande är inte Alexander Popes klassiker i det sammanhanget, *An Essay on Man*:

*Lasten är ett vidunder så rysligt
att ett ögonkast räcker för att avsky
honon.*

*Men har vi väl vant oss vid hans
anblick*

*börjar vi fördrå, sedan ömka och
sedan omfamna.*³

Somliga förlag och tryckerier prostituerar sina tryckpressar genom att dagligen trycka pornografi i miljonupplagor. De skyr inga kostnader för att producera en produkt som de vet kommer att läsas om och om igen.

En av de mest tillgängliga källorna till pornografi i dag är Internet, där man kan starta datorn och genast ha oräkneliga sajter med pornografi till hands. President Gordon B Hinckley har sagt: "Jag är rädd att detta pågår i några av era hem. Det är ondskefullt. Det är oanständigt och orent. Det är lockande och vanebildande. Det leder till undergång lika säkert som något annat i denna värld. Det är vidrig orenhet som gör exploatörerna rika och offren fattiga."⁴

Besudlad är även filmproducenten, programmakaren eller underhållaren som främjar pornografi. Borta är forna tiders återhållsamhet. Idag eftersträvas så kallad realism, vilket har lett till att vi är omges av denna slippighet.

Undvik varje antydning till pornografi. Den gör anden okänslig och

undergräver samvetet. Läran och förbunden lär oss: "Det som icke uppbygger är icke av Gud, utan det är mörker."⁵ Sådan är pornografin.

Nu till drogernas maka-feke, däril-land alkohol. Har man en gång gripit tag i denna maka-feke är det särskilt svårt att avstå från den. Droger och alkohol förmörkar tanken, tar bort hämningar, bryter ner familjer, krossar drömmar och förkortar liv. De finns överallt, och de placeras avsiktligt i sårbara ungdomars väg.

Var och en av oss har en kropp som en kärleksfull himmelsk Fader har anförtrött oss. Vi har befallts att ta hand om den. Kan vi medvetet missbruka eller skada vår kropp utan att hållas ansvariga? Nej, det kan vi inte! Aposteln Paulus sade: "Vet ni inte att ni är ett Guds tempel och att Guds Ande bor i er? ...

Guds tempel är heligt, och det

templet är ni."⁶ Må vi hålla vår kropp — vårt tempel — i form och ren, fri från skadliga ämnen som förstör vårt fysiska, psykiska och andliga välbefinnande.

Den sista maka-feke som jag vill tala om i dag är en som kan krossa vår självaktning, förstöra relationer och försätta oss i förtvivlade omständigheter. Det är stora skulders maka-feke. Människan har en benägenhet att vilja ha sådant som ger anseende och inflytande. Vi lever i en tid när det är lätt att låna pengar. Vi kan köpa nästan allt vi kan önska oss bara genom att använda kreditkort eller ta ett lån. Särskilt populära är lån med huset som säkerhet, där man kan låna en summa pengar som motsvarar det egna kapitalet i huset. Vad vi kanske inte inser är att ett lån på hemmet är detsamma som ytterligare en inteckning. Räkenskapens dag *kommer* om

vi ständigt lever över våra tillgångar.

Mina bröder och systrar, undvik filosofin att gårdagens lyx har blivit dagens nödvändigheter. De är inte nödvändigheter såvida inte vi gör dem till det. Många skuldsätter sig på lång sikt och upptäcker sedan att förutsättningarna förändras: människor blir sjuka eller oförmögna att arbeta, företag går omkull eller skär ner på personal, naturkatastrofer inträffar. Av många olika skäl kan man kanske inte längre betala stora lån. Vår skuld blir ett damoklessvärd som hänger över vårt huvud och hotar att förgöra oss.

Jag uppmanar er att leva inom era tillgångar. Man kan inte spendera mer än man tjänar och förbli skuldfri. Jag lovar er att ni då blir lyckligare än ni skulle vara om ni ständigt oroade er över hur ni ska klara nästa betalning på ett lån som inte var nödvändigt. I Läran och förbunden står det: "Betal

den skuld du ådragit dig ... Frigör dig från trældomen.”⁷

Det finns naturligtvis otaliga andra maka-feke som den onde lockar med för att leda oss bort från rättfärdighetens väg. Men vår himmelske Fader har gett oss livet och med det förmågan att tänka, att överlägga och att älska. Vi har kraften att motstå varje frestelse och förmågan att besluta vilken väg vi ska gå och åt vilket håll. Vårt mål är Guds celestia rike. Vår avsikt är att gå rakt mot det målet, utan avvikelser.

Åt alla som vandrar på livets väg ger vår himmelske Fader rådet: Akta er för omvägarna, fallgroparna och fällorna. Skickligt kamouflerade maka-feke är listigt placerade och de lockar oss att gripa tag i dem och förlora det som vi mest av allt önskar. Låt er inte luras. Stanna upp och be. Lyssna till den milda och stilla rösten som till djupet av vår själ talar Mästarens vänliga inbjudan: ”Kom ... och följ mig.”⁸ Genom att göra det vänder vi oss ifrån

död och undergång och finner lycka och evigt liv.

Ändå finns det de som inte hörsamar, som inte vill lyda, som lyssnar till den ondes lockelser, som fattar tag i dessa maka-feke tills de inte längre kan släppa taget, tills allt är förlorat. Jag tänker på den mäktige kardinal Wolsey. William Shakespeares ymniga penna beskrev den majestätiska höjd, den maktens topp som kardinal Wolsey besteg. Samma penna berättade hur principer urholkades av fåfänga ambitioner, av egennytta, av krav på anseende och inflytande. Sedan följde den tragiska nedgången, den smärtsamma veklagen av en som hade vunnit allt och sedan förlorat allt.

Till sin trofaste tjänare Cromwell säger kardinal Wolsey:

*O Cromwell, Cromwell, om jag
tjänat Gud
Med hälften av det nit jag ägnat
kungen,*

*Han hade icke på min ålderdom
Mig kastat naken ut för oväns
band.*⁹

Det inspirerade mandat som skulle ha lett kardinal Wolsey till trygghet grusades av strävan efter makt och anseende, rikedom och ställning. Likt andra före honom, och likt många som ska komma, föll kardinal Wolsey.

Långt tidigare sattes en Guds tjänare på prov av en ogudaktig kung. Med hjälp av himmelsk inspiration uttydde Daniel skriften på väggen för kung Belsassar. Daniel erbjöds belöningar — en kunglig skrud och en guldkedja — men sade: ”Behåll dina gåvor och ge dina belöningar åt någon annan.”¹⁰

Darejaves, en senare kung, hedrade också Daniel och upphöjde honom till en ställning av högsta rang. Sedan följde massans avund, furstar- nas svartsjuka och ärelystna mäns intriger.

Genom bedrägeri och smicker fick man kung Darejaves att underteckna en förordning som påbjöd att alla som bad till någon annan än kungen, vare sig till gud eller människa, skulle kastas i lejongropen. Det blev förbjudet att be. I sådana frågor lät sig Daniel inte ledas av en jordisk kung utan av himlens och jordens Konung, sin Gud. Ertappad i sina dagliga böner fördes Daniel inför kungen. Motvilligt uttalades domen. Daniel skulle kastas i lejongropen.

Jag älskar följande skildring i Bibeln:

”På morgonen när det blev ljust steg kungen upp och skyndade till lejongropen.

”När han kom i närheten av gropen ropade han på Daniel med ängslig röst ... 'Daniel ... har din Gud, som du så oavbrutet dyrkar, kunnat rädda dig från lejonen?’

Då svarade Daniel kungen ...

’Min Gud har sänt sin ängel och stängt till lejonens gap, så att de inte skadat mig.’ ...

Då blev kungen mycket glad ... Daniel [togs upp] ur gropen. När han hade tagits upp kunde man inte upptäcka någon skada på honom, ty han hade förtröstat på sin Gud.”¹¹

I nödens stund skänkte Daniels beslutsamhet att vara trofast gudomligt beskydd och en trygg fristad.

Historiens ur, likt sanden i timglas, mäter tidens gång. En ny rollbesättning står på livets scen. Vår tids problem tornar hotfullt upp sig framför oss. Omgivna av nutidens svårigheter riktar vi blicken mot himlen för att få den osvikliga vägledning vi behöver för att kunna ta ut och följa en klok och säker kurs. Vår himmelske Fader avslår inte vår vädjan.

När jag tänker på rättfärdiga personer kommer jag osökt att tänka på Gustav och Margarete Wacker. Låt mig beskriva dem. Jag träffade paret Wacker för första gången 1959 när

jag kallades att presidera över Canadamissionen. De hade emigrerat till Kingston i Ontario från sitt hemland Tyskland.

Broder Wacker livnärde sig som frisor. De levde i knappa omständigheter men han och syster Wacker betalade alltid mer än en tiondel i tionde. Som grenspresident påbörjade broder Wacker en missionärsfond, och i flera månader var han den ende som bidrog till den. När det fanns missionärer i staden tog broder och syster Wacker sig an dem och bjöd dem på mat, och missionärerna lämnade aldrig deras hem utan att ha fått något materiellt bidrag till sitt arbete och sitt väl.

Gustav och Margarete Wackers hem var ett himmelrike. De hade inte välsignats med barn, men de var som mor och far för sina många besökare från kyrkan. Lärda och belevade män och kvinnor sökte upp dessa ödmjuka och olärda Guds tjänare och skattade sig lyckliga om de fick tillbringa en timme i deras närhet. Broder och syster Wacker såg all dagliga ut, talade stapplande engelska och var aningen svåra att förstå, deras hem var anspråkslöst. De hade varken bil eller tv eller

något av det som världen vanligtvis lägger märke till. Men de trofasta kom till deras dörr för att få uppleva den ande som rådde där.

I mars 1982 kallades broder och syster Wacker att verka som tempeltjänare på heltid i templet i Washington D C i Förenta staterna. Den 29 juni 1983, medan de fortfarande verkade som tempeltjänare, somnade broder Wacker stilla in med sin älskade hustru vid sin sida och gick för att få sin eviga belöning. Det Gud sade stämmer in på dem: ”Jag skall ära dem som ärar mig.”¹²

Mina bröder och systrar, låt oss besluta oss här och nu för att gå den raka vägen som leder oss hem till allas vår Fader så att vi må få det eviga livets gåva — ett liv i vår himmelske Faders närhet. Om det finns något ni behöver ändra på eller rätta till för att få den gåvan, uppmuntrar jag er att göra det nu.

För att citera en välbekant psalm, må vi alltid vara

*Fasta i tron våra fäder förfäktat,
trogna den sak, varför helgon
förmäktat.
Åt Herrens lag, var natt och dag
skola vi ägna vart andetag.*¹³

Att vi var och en må göra det är min enkla bön, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 2 Nephi 15:20; se också Jes 5:20.
2. 1 Kor 10:13.
3. Brev 2, rad 217–220; i John Bartlett, *Familiar Quotations* 14:e uppl (1968), s 409.
4. ”Och stor frid skall dina barn då ha”, *Liabona*, jan 2001, s 62.
5. L&F 50:23.
6. 1 Kor 3:16–17.
7. L&F 19:35.
8. Luk 18:22.
9. *Henrik den åttonde*, akt 3, scen 2, övers C A Hagberg.
10. Daniel 5:17.
11. Daniel 6:19–23.
12. Se 1 Sam 2:30.
13. ”Skall väl Sions ungdom vackla”, *Psalmer*, nr 176, text och musik av Evan Stephens.

Röstning på kyrkans ämbetsmän

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Mina bröder och systrar, president Hinckley har bett att jag nu framlägger för er kyrkans generalauktoriteter, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap för röstning.

Det är föreslaget att vi stöder Gordon Bitner Hinckley som profet, siare och uppenbarare och president för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, Thomas Spencer Monson som förste rådgivare i första presidentskapet och James Esdras Faust som andre rådgivare i första presidentskapet.

De som instämmer kan visa det med upplyft hand.

De som är emot, om någon, kan visa det.

Det är föreslaget att vi stöder Thomas Spencer Monson som president för de tolv apostlarnas kvorum, Boyd Kenneth Packer som tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum och följande som medlemmar i detta kvorum: Boyd K Packer,

L Tom Perry, Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf och David A Bednar.

De som instämmer, var vänliga visa det.

Någon däremot?

Det är föreslaget att vi stöder rådgivarna i första presidentskapet och de tolv apostlarna som profeter, siare och uppenbarare.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi från och med den 1 maj 2006 avlöser följande som områdessjuttio:

Salvador Aguirre, Jose C Aleson, Daniel P Alvarez, David S Baxter, Shayne M Bowen, Yatyr M Cesar,

Robert M Cowan, Keith R Edwards, Stanley G Ellis, Franz R Gaag, Daniel L Johnson, Joel H McKinnon, Marcus B Nash, Armando A Sierra, Jeffrey C Swinton och Remus G Villarete.

Alla som med oss vill uttrycka sin uppskattning kan visa det med upplyft hand. Tack.

Det är föreslaget att vi stöder äldsterna Keith K Hilbig, David S Baxter, Shayne M Bowen, Daniel L Johnson, Marcus B Nash och Anthony D Perkins som nya medlemmar i de sjuttios första kvorum och äldsterna Craig A Cardon, Don R Clarke, Keith R Edwards, Stanley G Ellis och Larry W Gibbons som nya medlemmar i de sjuttios andra kvorum.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder följande som nya områdessjuttio:

Jose L Alonso, Vladimiro J Campero, Juan A Etchegaray, Hernan I Herrera, David J Hoare, Cesar H Hooker, Javier Ibañez, Daniel M Jones, Stephen C Kerr, Joni L Koch, Daniel A Moreno, Kent H Murdock, J Michel Paya, Stephen D Posey, Carlos F Rivas, Juan M Rodriguez och Carlos Villanova.

Alla som instämmer kan visa det.

Om någon är emot visas det med samma tecken.

Det är föreslaget att vi stöder de övriga generalauktoriteterna, områdessjuttio och biorganisationernas generalpresidentskap som de nu är insatta.

De som instämmer, var vänliga visa det.

De som är emot kan visa det.

President Hinckley, röstningen verkar ha varit enhällig.

Tack, bröder och systrar, för er tro och era böner.

Vi ber nu de nyligen kallade generalauktoriteterna att inta sina platser på förhöjningen. ■

Rapport från kyrkans revisionsavdelning för år 2005

UPPLÄST AV ROBERT W CANTWELL

avdelningschef, kyrkans revisionsavdelning

Till första presidentskapet för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Kära bröder! Enligt föreskrift genom uppenbarelse i kapitel 120 i Läran och Förbunden, auktoriseras utbetalningar ur kyrkans fonder av rådet för tiondemedlens användning. Detta råd utgörs av första presidentskapet, de tolv apostlarnas kvorum och presiderande biskopsrådet. Rådet godkänner budgetar för kyrkans avdelningar och verksamhet. Efter godkännande av rådet ska kyrkans avdelningar använda medel i överensstämmelse

med godkända budgetar och enligt kyrkans policy och riktlinjer.

Kyrkans revisionsavdelning har tillgång till alla uppteckningar och system som behövs för att bedöma att kontrollen är tillräcklig över bidrag till fonder, utbetalningar och skyddandet av kyrkans tillgångar. Kyrkans revisionsavdelning är fristående från alla andra avdelningar och all annan verksamhet inom kyrkan och personalen består av auktoriserade revisorer, auktoriserade interna revisorer, auktoriserade revisorer för informationssystem och andra kvalificerade yrkesmän.

På grundval av genomförda revisioner, anser kyrkans revisionsavdelning att i allt väsentligt har intäkter och utgifter samt kyrkans tillgångar för året 2005 upptecknats och förvaltats i enlighet med professionella revisionsnormer, godkända budgetar och kyrkans policy och riktlinjer.

Högaktningsfullt,
Kyrkans revisionsavdelning
Robert W Cantwell
verkställande chef ■

Statistisk rapport för år 2005

UPPLÄST AV F MICHAEL WATSON

sekreterare till första presidentskapet

Bröder och systrar, första presidentskapet har utfärdat följande rapport om kyrkans tillväxt och ställning för året som avslutades den 31 december 2005.

Antal enheter i kyrkan

Stavar	2 701
Missioner.....	341
Distrikt	643

Församlingar och grenar27 087

Kyrkans medlemsantal

Medlemmar totalt.....	12 560 869
Ökning av antalet barn med matrikelkort	93 150
Nyomvända döpta	243 108

Missionärer

Antal heltidsmissionärer	52 060
--------------------------------	--------

Tempel

Tempel invigda under 2005	3
(San Antonio, Texas; Aba, Nigeria; Newport Beach, Kalifornien)	
Tempel återinvigda under 2005.....	1
(Apia, Samoa)	
Antal tempel i verksamhet i dagsläget	122

Framstående medlemmar som avlidit sedan april förra året

Äldste Rex C Reeve, en generalauktoritet emeritus; *äldste F Arthur Kay*, tidigare medlem i de sjuttios kворum; *äldste Helvécio Martins*, tidigare medlem i de sjuttios kворum; *syster Amelia Smith McConkie*, änka efter äldste Bruce R McConkie, tidigare medlem i de tolv apostlarnas kворum; *syster Geniel Johnson Christensen*, hustru till äldste Shirley D Christensen i de sjuttios kворum. ■

”Jag kommer icke ihåg era synder mera”

PRESIDENT BOYD K PACKER

tillförordnad president för de tolv apostlarnas kворum

Tack vare Faderns återlösningsplan, är de som snavar och faller ”icke ... förskjutna för evigt”.

Mitt tal handlar om en far och en son. Fadern Alma var profet och sonen Corianton var missionär.

Två av Almas söner — Shiblon och Corianton, som var den yngste — missionerade bland zoramiterna. Alma var väldigt besviken över att hans son Corianton inte hade efterlevt normerna för en missionär. Corianton övergav sitt missionärsarbete och gick till Sirons land för att besöka skökan Isabel. (Se Alma 39:3.)

”Det var ingen ursäkt för dig, min son. Du skulle hava utfört det arbete som anförtratts dig.” (Alma 39:4)

Alma sade till sin son att djävulen hade förlätt honom. (Se Alma 39:11.) Okyskhet är ”den avskyvärdaste av alla synder, utom den att utgjuta oskyldigt blod eller att förneka den Helige Anden”. (Alma 39:5)

”[Jag] önskar ... till Gud, att du icke hade gjort dig skyldig till ett så stort brott.” Därefter sade han: ”Jag skulle ej säga något om dina brott och sarga din själ, om det icke vore för ditt bästa.

Men se, du kan ej dölja dina brott för Gud.” (Alma 39:7–8)

Han tillsade strängt sin son att rådfråga sina äldre bröder. (Se Alma 39:10.)

Alma sade till honom att hans ogudaktighet var stor, eftersom att den fick undersökare att lämna dem: ”När de sågo ditt uppförande, vägrade de att tro på mina ord.

Och nu säger Herrens Ande till mig: Befall dina barn att göra gott, så att de icke leda många människors hjärtan bort till undergång. Därför befäller jag dig, min son, såsom en som fruktar Gud, att avstå från dina

missgärningar.” (Alma 39:11–12)

Efter denna stränga tillrättavisning blev den kärleksfulle fadern Alma läraren Alma. Han visste att ”ordets predikan hade den verkan att leda åhörarna till att göra det som var rätt — ja ... den gjorde ett mycket kraftigare intryck på människornas sinnen än svärdet eller något annat”. (Alma 31:5) Därför undervisade han Corianton.

Han talade först om Kristus: ”Nu, min son, önskar jag säga dig något angående Kristi tillkommelse. Se, jag säger dig, att han är den som visserligen skall komma för att borttaga världens synder, ja, han kommer för att förkunna sitt folk glada budskap om frälsning.” (Alma 39:15)

Corianton frågade varför man behövde veta så långt i förväg att Kristus skulle komma.

Alma svarade: ”Är icke en själ lika dyrbar för Gud nu som en själ vid Jesu ankomst?” (Alma 39:17)

Corianton kände sig ”oviss ... angående de dödas uppståndelse”. (Alma 40:1)

Alma hade frågat Gud om uppståndelsen och berättade för Corianton om den första uppståndelsen och andra uppståndelser. ”En tid är bestämd för alla, på vilken de skola uppstå ifrån de döda.” (Alma 40:4)

Han hade frågat om vad som ”bliver ... av människornas själar från dödsstunden till den för uppståndelsen bestämda tiden”. (Alma 40:7)

Han sade sedan till Corianton: ”Alla människors andar tagas hem till Gud, som gav dem liv ... vare sig [de är] goda eller onda.” (Alma 40:11) De ”rättfärdiga, mottagas i ett lycksalighets tillstånd” (Alma 40:12), och de onda leds ”såsom fångar av djävulens vilja”. (Alma 40:13) De rättfärdiga förblir ”i paradiset, intill tiden för sin uppståndelse”. (Alma 40:14)

”I kunnen ej, när I befinnen eder vid denna fruktansvärda vändpunkt säga: Jag vill omvända mig, jag vill

återvända till min Gud. Nej! I kunnen icke säga så, ty samma ande, som är i besittning av edra stofthyddor den stund I gån ut ur detta liv, samma ande har makt att taga dem i besittning i den eviga världen.” (Alma 34:34)

Alma berättade för sin son att ”det gives ett mellanrum mellan döden och kroppens uppståndelse, ett tillstånd, i vilket själen befinner sig i lycksalighet eller i elände intill den av Gud bestämda tiden, då de döda skola komma fram och bliva återförenade — både själ och kropp — samt framställas för Gud och dömas efter sina gärningar.” (Alma 40:21)

”Själen” — det vill säga anden — ”skall återställas åt kroppen och kroppen åt själen.” (Alma 40:23) ”Detta”, sade han, ”är återställelsen, om vilken profeterna hava talat.” (Alma 40:24) Alma sade att ”några hava förvrängt skrifterna och fördenskull gått vilse”. (Alma 41:1)

Sedan sade Alma: ”Nu min son, förnimmer jag att något annat, som du icke förstår, oroar ditt sinne, och det är rörande Guds rättvisa i syndarens straff, ty du försöker föreställa dig, att det är orättvist att lämna syndaren i ett eländigt tillstånd.

”Men nu, min son, vill jag förklara detta för dig.” (Alma 42:1–2)

Han berättade för Corianton om Edens lustgård och om Adams och Evas fall: ”Nu ser du härav, att våra första föräldrar blevo utestängda från Herrens närhet i både timlig och andlig mening. Sålunda se vi, att de blevo lämnade att följa sin egen vilja.” (Alma 42:7)

”Det blev människan förelagt att dö.” (Alma 42:6)

Sedan förklarade han varför döden är absolut nödvändig: ”Om det icke vore för återlösningsplanens skull (om den åsidosattes), skulle deras själar genast efter döden vara olyckliga, medan de äro utestängda ifrån Herrens närhet.” (Alma 42:11)

Alma undervisade Corianton om rättvisa och barmhärtighet: ”Därför kunde återlösningsplanen, enligt rättvisan, icke utföras utom på det villkor, att människorna ... omvända sig.” (Alma 42:13)

Han förklarade att ”barmhärtighetens plan ... ej [kunde] utföras med mindre en försoning ägde rum. Fördenskull försonade Gud själv för världens synder för att utföra barmhärtighetens plan och tillfredsställa rättvisans fordringar, på det att Gud skulle kunna vara en fullkomlig och rättfärdig Gud och på samma gång en barmhärtig Gud.” (Alma 42:15)

Han undervisade Corianton om den eviga lagens orubbliga regler. (Se Alma 42:17–25.)

Han förklarade rakt på sak varför straff är nödvändigt: ”Men människorna kunde ej omvända sig, med mindre ett straff, vilket måste vara lika evigt som själens liv skulle vara, blivit bifogat gent emot lycksalighetsplanen, vilken också var lika evig som själens liv.” (Alma 42:16)

Alma hade själv upplevt straffets vånda och omvändelsens glädje. Han hade själv en gång gjort sin egen far, Coriantons farfar, mycket besviken. Han gjorde uppror och gick omkring och ”försökte nedriva Guds kyrka”. (Alma 36:6) Han tillrättavisades av en

ängel, inte för att han förtjänade det utan tack vare att hans far och andra bad för honom. (Se Mosiah 27:14.)

Alma upplevde vånda och skuld och sade: ”Medan jag sålunda sönderhets av minnet om mina många synder, se, då kom jag även ihåg, att jag hade hört min fader profetera för människorna, att en viss Jesus Kristus, en Guds Son, skulle komma för att försona för världens synder.

När denna tanke kommit till mitt sinne, anropade jag honom i mitt hjärta: O Jesus, du Guds Son, förbarma dig över mig, som är fångad i bitterhetens galla och innesluten i dödens eviga kedjor.

Se, när jag nu hade tänkt detta, kände jag icke längre mina kval, ja, jag blev icke mera sönderripen av minnet om mina synder.

O, vilken glädje! Vilket underbart ljus jag såg! Ja, min själ var fylld med glädje, lika stor som min pina varit.

Jag säger dig, min son, att det icke kunde finnas något så ihållande häftigt och så bitande som mitt kval var. Ja, åter säger jag dig, min son, att det å andra sidan icke kan finnas något som är så intensivt och ljuvligt som min glädje var ...

Ja, från den stunden ända tills nu har jag verkat utan uppehåll för att förmå själar att omvända sig från sina synder, att låta dem smaka den stora glädje, som jag smakade, så att även de måtte bliva födda av Gud och fyllda med den Helige Anden.” (Alma 36:17–21, 24)

Alma frågade Corianton: ”Tror du, att barmhärtigheten kan beröva rättvisan något?” (Alma 42:25). Han förklarade att tack vare Kristi försoning kunde båda tillfredsställas av den eviga lagen.

”[Driven av] den Helige Anden” (L&F 121:43; se också Alma 39:12) tillrättavisade han Corianton med skärpa. Sedan han tydligt och tålmodigt undervisat honom om dessa

Jesu Kristi roll som världens Frälsare representeras av Kristusstatyn på tempelområdet.

grundläggande principer i evangeliet visade han honom mycket stor kärlek.

Profeten Joseph Smith undervisades genom uppenbarelse om att "ingen makt, intet inflytande kan eller bör göra sig gällande i kraft av prästdömet utom genom överbevisning, långmodighet, mildhet, saktmod och oskrymtad kärlek,

genom godhet och sann kunskap, som storligen utvidgar själen, utan skrymteri eller svek,

skarpt bestraffande ibland när den Helige Anden driver därtill och därefter visande större kärlek mot honom, som du bestraffat, att han icke må hålla dig för fiende,

att han må erfara, att din trofasthet är starkare än dödens band." (L&F 121:41–44)

Alma sade: "O, min son! Jag önskar, att du icke längre förnekar Guds rättvisa. Försök ej att urskulda dig i allra minsta mån för dina synder genom att förneka Guds rättvisa, utan låt Guds rättvisa och hans barmhärtighet och långmodighet hava fullkomligt välde i ditt hjärta och låt det böja dig ned i

stoftet i ödmjukhet." (Alma 42:30)

Coriantons farfar, som också hette Alma, var bland de präster som en gång tjänade den ogudaktige kung Noah. Han hörde profeten Abinadi bära vittnesbörd om Kristus och blev omvänd. Dömd till döden flydde han från det ogudaktiga hovet för att undervisa om Kristus. (Se Mosiah 17:1–4.)

Nu var det Almas tur att som far vädja till sin son Corianton att omvända sig.

Sedan Alma strängt tillrättaviserat sin son och tålmodigt undervisat honom om evangeliet, sade denne kärleksfulle far: "Nu önskar jag, min son, att du icke låter dessa frågor vidare oroa dig. Låt endast dina synder göra dig orolig med den ängslan som leder dig till omvändelse." (Alma 42:29)

I vanda och skam böjde sig Corianton "ned i stoftet i ödmjukhet". (Alma 42:30)

Alma, som var både Coriantons far och prästadömsledare, var nu tillfreds med hans omvändelse. Han lyfte den hemska skuldbördan som hans son

bar och sände honom åter ut som missionär: "Nu, o min son! Du har blivit kallad av Gud att predika ordet för detta folk. Gå därför nu ... och förkunna ordet med sanning och allvar ... Gud give dig enligt mina ord!" (Alma 42:31)

Corianton vände tillbaka till sina bröder Helaman och Shiblon, som var två av prästadömsledarna. Tjugo år senare i landet norrut, arbetade han fortfarande trofast i evangeliet. (Se Alma 49:30; 63:10.)

Det är en mycket, mycket ogudaktig värld vi lever i och i vilken våra barn måste hitta vägen. Överallt ställs de inför pornografi, förvirring över könsidentitet, omoral, övergrepp mot barn, drogmissbruk och mycket annat. Det går inte att undfly dess inflytande.

Somliga frestas genom nyfikenhet, sedan börjar de experimentera och en del blir fast i ett beroende. De förlorar hoppet. Motståndaren samlar in sin skörd och binder dem.

Satan är förrädaren, förstöraren, men hans seger är bara tillfällig.

Djävulens änglar övertygar

somliga om att de fötts till ett liv de inte kan undfly och att de är tvingade att leva i synd. Den ondskefullaste av alla lögner är att de inte kan ändra eller omvända sig och att de aldrig kan få förlåtelse. Detta kan inte vara sant. De har glömt Kristi försoning.

”Ty se, Herren, eder Återlösare, led döden i köttet, varför han led alla människors pina, på det alla människor måtte omvända sig och komma till honom.” (L&F 18:11)

Kristus är Skaparen, Helbräddagöraren. Det som han skapat, kan han rätta till. Jesu Kristi evangelium är ett omvändelsens och förlåtelsens evangelium. (Se 2 Nephi 1:13; 2 Nephi 9:45; Jakob 3:11; Alma 26:13–14; Moroni 7:17–19.)

”Kommen ihåg att själarna äro dyrt aktade i Guds ögon.” (L&F 18:10)

Denna berättelse om en kärleksfull far och en vilsegången son, tagen från Mormons bok: Ännu ett testamente om Jesus Kristus, är en förebild, ett mönster, ett exempel.

Var och en av oss har en kärleksfull Fader i himlen. Tack vare Faderns återlösningsplan är de som snavar och faller ”icke ... förskjutna för evigt”. (Titelbladet till Mormons bok)

”Och huru gläder han sig icke över den själ som omvänder sig!” (L&F 18:13)

”Herren, kan icke se på synd med den allra minsta grad av overseende” (L&F 1:31–32), men, sade Herren, ”den som omvänder sig från sina synder får förlåtelse, och jag, Herren, kommer icke ihåg dem mera”. (L&F 58:42)

Kan det finnas några ljuvligare eller mer tröstande ord, mer fyllda med hopp, än skriftens ord: ”Jag, Herren, kommer icke ihåg [deras synder] mera. (L&F 58:42) Detta är Mormons boks vittnesbörd, och det är mitt vittnesbörd till er, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Att vi alltid må hava hans Ande hos oss

ÄLDSTE DAVID A BEDNAR

i de tolv apostlarnas kворum

Vi bör sträva efter att känna igen när vi ”undandrager oss Herrens Ande” ... och notera och lära oss av de val och inflytanden som avlägsnar oss från den Helige Anden.

I dag talar jag som påminnelse och uppmaning till dem av oss som är medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag ber om och inbjuder den Helige Anden att hjälpa mig och er när vi nu lär tillsammans.

Nedsänkningsdop till syndernas förlåtelse ”är den första förordningen i [Jesu Kristi] evangelium” och måste föregås av tro på Frälsaren och uppriktig och fullständig omvändelse.

”Dopet i vatten ... måste åtföljas av

Andens dop för att det ska vara fullständigt.” (Se Bible Dictionary: ”Baptism”, s 618.) Frälsaren lärde Nikodemus: ”Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike.” (Joh 3:5) Mitt budskap denna eftermiddag inriktar sig på Andens dop och välsignelserna som kommer av att ha den Helige Andens sällskap.

Dopets förordning och förbund

När var och en av oss döptes ingick vi ett högtidligt förbund med vår himmelske Fader. Ett förbund är en överenskommelse mellan Gud och hans barn på jorden, och det är viktigt att förstå att Gud bestämmer villkoren för alla evangeliets förbund. Ni och jag bestämmer inte förbundets natur eller innehåll. Snarare utövar vi vår moraliska handlingsfrihet genom att acceptera villkoren och kraven som vår evige Fader har fastställt i ett förbund. (Se Bible Dictionary: ”Covenant”, s 651.)

Dopets frälsande förordning måste utföras av en man som har tillbörlig myndighet från Gud. De grundläggande villkoren för förbundet vi ingick

när vi gick ner i dopets vatten är följande: Vi intygade att vi var villiga att ta på oss Jesu Kristi namn, att vi alltid skulle minnas honom och att vi skulle hålla hans bud. Den utlovade välsignelsen för att hedra detta förbund är *att vi alltid må hava hans Ande hos oss*. (Se L&F 20:77.) Med andra ord, dopet i vatten leder till rättigheten och möjligheten att ha den tredje medlemmen i gudomen som ständigt sällskap.

Konfirmationen och Andens dop

Efter vårt dop lade män med prästadömetts myndighet händerna på vårt huvud och konfirmerade oss som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och förlänade oss den Helige Anden. (Se L&F 49:14.) Orden "mottag den Helige Anden" under konfirmationen var en uppmaning att sträva efter Andens dop.

Profeten Joseph Smith lärde: "Man kan lika gärna döpa en säck sand som en människa om dopet icke sker till syndernas förlåtelse och för erhållandet av den Helige Andens gåva. Dopet i vatten är blott ett halvt dop och är till ingen nytta, om det ej åtföljs av den andra hälften — det vill säga dopet av den Helige Anden." (*History of the Church*, 5:499) Vi döptes genom nedsänkning i vatten till syndernas förlåtelse. Vi måste också döpas och nedsänkas i Herrens Ande, "och sedan kommer edra synders förlåtelse genom eld och genom den Helige Anden". (2 Nephi 31:17)

Allteftersom vi upplever den Helige Anden lär vi oss att vi inte alltid känner Andens inflytande lika intensivt. Starka, dramatiska andliga maningar kommer inte till oss hela tiden. Även när vi strävar efter att vara trofasta och lydiga finns det tillfällen

då Andens vägledning, bekräftelse och frid inte är tydliga i vårt liv. Faktum är att Mormons bok berättar om trofasta lamaniter som "blevo döpta med eld och med den Helige Anden ... ehuru de icke visste det". (3 Nephi 9:20)

Den Helige Andens inflytande beskrivs i skrifterna som "en mild och stilla röst" (1 Nephi 17:45; se också 3 Nephi 11:3 och 1 Kung 19:12) och en "stilla röst, fullkomligt mild". (Helaman 5:30) Sålunda brukar Herrens Ande tala till oss på stilla, känsliga och subtila sätt.

Dra oss undan Herrens Ande

Under våra enskilda studier och klasstudier betonar vi ofta betydelsen av att känna igen den inspiration och de maningar vi får från Herrens Ande. Det är rätt och värdefullt att göra det. Vi bör flitigt söka efter att känna igen

och handla efter maningarna som kommer till oss. Men en viktig del av Andens dop blir ofta förbisedd under vår andliga mognad.

Vi bör också sträva efter att känna igen när vi "undandrager [oss] Herrens Ande så att han ingen plats må hava i [oss] att visa [oss] vägen på visdomens stigar, där [vi] kunnen bliva välsignade, lyckliga och beskyddade". (Mosiah 2:36) Just därför att den utlovade välsignelsen är *att vi alltid må hava hans Ande* hos oss, bör vi notera och lära oss av de val och inflytanden som avlägsnar oss från den Helige Anden.

Regeln är tydlig. Om någonting vi tänker på, ser, hör eller gör avlägsnar oss från den Helige Anden, bör vi sluta med att tänka på, se, lyssna på eller göra det. Om det som till exempel är avsett att roa oss fjärrar oss från den Helige Anden så är den typen av underhållning uppenbarligen inte lämplig för oss. Eftersom Anden inte kan stå ut med något som är vulgärt, grovt eller omoraliskt är sådant uppenbarligen inte lämpligt för oss. Eftersom vi vet att vi stöter bort Herrens Ande när vi deltar i aktiviteter som vi vet att vi bör undvika, är sådana verkligen inte lämpliga för oss.

Jag vet att vi är fallna män och kvinnor i en dödlig värld och att vi kanske inte har den Helige Andens sällskap varje sekund varje minut av varje timme varje dag. Men den Helige Anden kan vara hos oss ofta, om inte för det mesta — och Anden kan definitivt vara hos oss mer än han inte är hos oss. När vi blir alltmer nedsänkta i Herrens Ande bör vi sträva efter att känna igen maningarna när de kommer och inflytanden eller händelser som gör att vi drar oss undan den Helige Anden.

Att ta "den helige Ande till [vår] vägledare" (L&F 45:57) är möjligt och nödvändigt för vår andliga tillväxt och överlevnad i en alltmer ondskefull

värld. Ibland talar och handlar vi som medlemmar som om den Helige Andens inflytande i vårt liv är en sällsynt eller ovanlig händelse. Men vi bör komma ihåg att förbundet lovar oss *att vi alltid må hava hans Ande* hos oss. Denna himmelska välsignelse tillhör varje medlem i kyrkan som har döpts, konfirmerats och uppmanats att "mottaga den Helige Anden".

Liahona är en symbol och sinnebild för vår tid

I vår tid är Mormons bok den huvudsakliga källa som vi bör vända oss till för att få hjälp att lära oss att inbjuda den Helige Andens ständiga sällskap. Beskrivningen i Mormons bok av Liahona, vägvisaren eller kompassen som Lehi och hans familj använde under sin färd i ödemarken, togs särskilt med i uppteckningen som en symbol och sinnebild för vår tid och som en viktig lektion i vad vi måste göra för att få njuta av den Helige Andens välsignelser.

När vi strävar efter att alla våra attityder och handlingar ska vara rättfärdiga, blir den Helige Anden för oss idag vad Liahona var för Lehi och hans familj på deras tid. Samma faktorer som gjorde att Liahona fungerade för Lehi inbjuder den Helige Anden till vårt liv. Och samma faktorer som gjorde att Liahona inte fungerade i forna dagar gör att vi drar oss undan från den Helige Anden idag.

Liahona: dess syften och principer

När vi studerar och begrundar Liahonas syften och principerna som styrde den, vittnar jag om att vi som individer och familjer får inspiration som är anpassad till våra omständigheter och behov. Vi kan och kommer då att välsignas med den Helige Andens ständiga vägledning.

Liahona bereddes av Herren och gavs till Lehi och hans familj när de hade lämnat Jerusalem och färdades

i ödemarken. (Se Alma 37:38; L&F 17:1.) Kompassen eller vägvisaren visade vägen som Lehi och hans karavan skulle ta (se 1 Nephi 16:10), ja, "raka vägen till det förlovade landet". (Alma 37:44) Liahonas visare fungerade "i förhållande till den tro, flit och uppmärksamhet" (1 Nephi 16:28) som de resande visade den och slutade fungera när familjens medlemmar var stridslystna, råa, försumliga eller glömska. (Se 1 Nephi 18:12, 21; Alma 37:41, 43.)

Kompassen gav också Lehi och hans familj större "insikt om Herrens vägar". (1 Nephi 16:29) Liahonas främsta syften var alltså att ge både vägledning och undervisning under en lång och krävande resa. Vägvisaren var ett fysiskt instrument som verkade som en yttre indikator av deras inre andliga ställning inför Gud. Den verkade i förhållande till deras tro och flit.

Liksom Lehi välsignades i forna tider har var och en av oss idag fått en andlig kompass som kan leda och undervisa oss under vår jordiska resa. Den Helige Anden förlänades er och mig när vi kom ut ur världen och inträdde i Frälsarens kyrka genom dop och konfirmation. Genom det heliga prästadömetts myndighet konfirmerades vi som medlemmar i kyrkan och uppmanades att söka det ständiga sällskapet av "sanningens Ande, som världen inte kan ta emot. Ty världen ser honom inte och känner honom inte. Ni känner honom, eftersom han förblir hos er och skall vara i er." (Joh 14:17)

När vi strävar framåt längs livets stig får vi vägledning av den Helige Anden precis som Lehi vägledades av Liahona. "Ty se, åter säger jag eder, att om I viljen inträda medelst den rätta vägen och undfå den Helige Anden, så skall denne visa eder allt vad I skolen göra." (2 Nephi 32:5)

Den Helige Anden fungerar i

vårt liv på samma sätt som Liahona fungerade för Lehi och hans familj, i förhållande till vår tro, flit och uppmärksamhet.

"Pryd alltid dina tankar med dygd. Då skall du hava ett frimodigt medvetande inför Gud ...

Den Helige Anden skall vara din ständige ledsagare och din spira en oföränderlig rättfärdighetens och sanningens spira." (L&F 121:45–46)

Och den Helige Anden är för oss idag det sätt som vi kan få, "genom små och enkla medel", (Alma 37:6) en större insikt om Herrens vägar: "Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt vad jag har sagt er." (Joh 14:26)

Herrens Ande kan vara vår vägvisare och välsigna oss med vägledning, undervisning och andligt skydd under vår jordiska resa. Vi inbjuder den Helige Anden till vårt liv genom meningsfulla böner, både som enskilda och familj, när vi mättar oss med Kristi ord, genom flitig och fullständig lydnad, genom trofasthet och när vi hedrar våra förbund, samt genom dygd, ödmjukhet och tjänande. Och vi bör ständigt undvika allt som är omoraliskt, grovt, rått, syndfullt eller ondskefullt och som gör att vi drar oss undan den Helige Anden.

Vi inbjuder också den Helige Andens ständiga sällskap när vi värdigt tar del av sakramentet varje sabbatsdag: "På det att du må hålla dig mera fullkomligt obefläckad av världen skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag." (L&F 59:9)

Genom sakramentets förordning förnyar vi vårt dopförbund och kan få och behålla våra synders förlåtelse. (Se Mosiah 4:12, 26.) Dessutom påminns vi varje vecka om löftet *att vi alltid må hava hans Ande bos oss*. När vi strävar efter att hålla oss rena och obefläckade av världen blir vi värdiga käril där Herrens Ande alltid kan bo.

I februari 1847 visade sig profeten Joseph Smith för Brigham Young i en dröm eller syn. President Young frågade profeten om han hade ett budskap till bröderna. Profeten Joseph svarade: "Säg till medlemmarna att vara ödmjuka och trofasta och se till att de *behåller* Herrens ande så ska den leda dem rätt. Var försiktiga och avvisa inte den stilla, sakta rösten. Den ska lära dem vad de ska göra och vart de ska bege sig. Den ska ge dem rikets frukter." (Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s 41, kursivering tillagd.) Av alla sanningar

som profeten Joseph kunde ha undervisat Brigham Young om vid detta heliga tillfälle, så betonade han vikten av att få och behålla Herrens Ande.

Mina kära bröder och systrar, jag vittnar om att Gud den evige Fadern, hans Son Jesus Kristus och den Helige Anden verkligen lever. Må vi alla leva så *att vi alltid må hava hans Ande bos oss*, och därigenom vara berättigade till att välsignas med den vägledning, undervisning och det beskydd som vi verkligen behöver i denna sista tid. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Din mission kommer att förändra allt

ÄLDSTE DAVID F EVANS

i de sjuttios kворum

Kom och bli en del av den bästa generationen missionärer världen någonsin upplevt.

Det har gått ett år sedan jag inröstades vid generalkonferensen. Jag är tacksam för det året och för allt som jag har fått uppleva. Jag älskar Herren och är djupt tacksam för hans offer och för hans evangelium. Jag älskar president Hinckley och stödjer honom som Herrens profet på jorden. Tillsammans med trofasta heliga runtom i världen vittnar jag om profeter och apostlar i vår tid och viger mitt liv åt Herrens verk.

För några år sedan intervjuade jag

missionärer. Ett vinteroväder drog fram medan missionärerna kom och gick dagen igenom. Ovädret övergick från underkyllt regn till snö och sedan till underkyllt regn igen. Några av missionärerna kom med tåget från närbelägna städer och gick till fots till kapellet i ovädret. Andra cyklade. De var nästan alla glada och lyckliga. De var Herrens missionärer. De hade hans Ande med sig och gladdde sig åt att få tjäna honom oavsett omständigheterna.

Jag ska aldrig glömma hur missionärerna efter intervjun gick tillbaka ut i ovädret för att predika evangeliet och göra det som Herren hade kallat dem att göra. Jag såg deras beslutsamhet och hängivenhet. Jag kunde riktigt känna den kärlek de hyste till människorna och till Herren. När jag såg dem gå sin väg kände jag en överväldigande kärlek till dem och till det de gjorde.

Senare den kvällen var jag på ett prästadömsmöte i samma stad. Ovädret fortsatte, nu snöade det mest. Medan vi sjöng inledningspsalmen kom grenspresidenten i den minsta och mest avlägsna av grenarna

och hans två rådgivare, äldste Warner och äldste Karpowitz, in i kapellet. Innan de satte sig ner tog dessa två underbara missionärer av sig mössor och handskar. De tog av sig ytterrocken. Sedan tog de av sig ännu en ytterrock och satte sig. I likhet med de andra missionärerna den dagen var de glada trots ovädret. De hade Herrens Ande med sig. Genom sitt tjänande i Herrens verk kände de en kärlek, värme och glädje som är svår att beskriva.

När jag iakttog dessa härliga unga missionärer den kvällen upplevde jag något märkligt. För min inre syn såg jag missionärer runtom i missionen ute i vinterkvällen. Somliga knackade dörr och riskerade att bli avvisade när de försökte predika Jesu Kristi evangelium. Somliga var i villor eller lägenheter och undervisade enskilda och familjer. Oavsett omständigheterna gjorde de vad de kunde för att undervisa alla som ville höra på om Jesu Kristi evangelium. Och de var glada. Jag fick en känsla i hjärtat som jag inte helt kan förklara.

Genom Andens underbara gåva kände jag Hans kärlek, den Kristi rena kärlek som han hyser till trofasta missionärer överallt, och den förändrade mig för all framtid. Jag förstod hur värdefull varje missionär är i hans ögon. Jag såg en skytt av det som våra profeter beskriver som den "bästa generationen missionärer" världen någonsin upplevt. (Se M Russell Ballard, "Den bästa generationen missionärer", *Liabona*, nov 2002, s 47.) Jag började förstå varför det var nödvändigt att höja ribban så att missionärer överallt skulle ha rätt till det beskydd, den vägledning och lycka som åtföljer Herrens Ande. Jag började också förstå varför vi — som föräldrar, biskopar, stavspresidenter och andra ledare — måste göra allt vi kan för att hjälpa ungdomarna i kyrkan att bli värdiga missionsarbetets välsignelser.

President Hinckley beskrev vad som äger rum i varje missionärs hjärta när de överlämnar sitt liv och arbete i Herrens hand, genom att berätta om sina egna missionsupplevelser. Det var i början av hans mission och han var nedslagen. Arbetet var hårt och människorna var oemottagliga. Men dagen kom när modfärdigheten vändes i engagemang. I hans fall började det med ett brev från hans far som skrev: "Käre Gordon, jag har fått ditt brev ... jag har bara ett förslag: Glöm dig själv och börja arbeta." När han beskrev vad som hände därefter, sade han: "Jag föll på knä i det lilla sovrummet ... och lovade att jag skulle försöka överlämna mig i Herrens hand.

Hela världen förändrades. Dimman lättade. Solen började skina i mitt liv. Jag hade fått ett nytt intresse. Jag såg hur vackert detta land var. Jag såg hur underbart folket var ... Allt gott som jag upplevt sedan dess går tillbaka till beslutet jag fattade i det där lilla

huset." (Mike Cannon, "Missionary Theme Was Pervasive During Visit of President Hinckley", *Church News*, 9 sep 1995, s 4)

President Hinckley fortsatte med att säga: "Vill du vara lycklig? Glöm bort dig själv och gå helt och hållet upp i detta stora verk, och använd din kraft till att hjälpa människor." (*Church News*, 9 sep 1995, s 4)

Jag vill säga till varje ung man: Vill du vara lycklig? Före dig då med oss, en växande skara på över 52 000, och tjäna din nästa som missionär för Herren. Bestäm dig för att ge två år av ditt liv åt Herren. Det kommer att förändra allt. Du blir lycklig. Dimman lättar. Du börjar älska den kultur och det folk du kallats att tjäna. Arbetet blir svårt, men du kommer att känna djup tillfredsställelse och glädje när du tjänar. Om du förblir trofast under din mission och därefter kommer du att kunna se tillbaka på ditt liv och säga med president Hinckley: "Allt gott som

jag upplevt sedan dess går tillbaka till beslutet att tjäna som missionär och överlämna mitt liv i Herrens hand."

President Hinckley har påmint oss om att det inte bara är unga äldster som har rätt till dessa välsignelser. Giftna par utför ett underbart arbete. Det finns ett stort behov av dem. Unga systrar ska inte känna att de har skyldighet att tjäna, men vår president har sagt: "Vi behöver en del unga kvinnor. De utför ett enastående arbete." ("Till kyrkans biskopar", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 19 jun 2004, s 27) Vi vet att det finns somliga som av hälsoskäl eller andra skäl är hedersamt befriade från detta tjänande. Vi älskar dem och vet att vår himmelske Fader kommer att kompensera dem med andra välsignelser när de tjänar på andra sätt och är trofasta.

För ett år sedan uppmanade äldste Ballard föräldrar, biskopar och grenspresidenter att samarbeta och — jämte dem som normalt sett är

redo att tjäna — hjälpa minst en ung man till att bli värdig att kallas från varje församling och gren i kyrkan. (Se "En till", *Liabona*, maj 2005, s 71.) Många har gjort det. Som ledare bör vi alla på nytt besluta oss för att följa denna inspirerade uppmaning.

Bröder och systrar, många biskopar har länge gjort det som äldste Ballard bad oss om. För 36 år sedan kom biskop Frank Matheson hem till mig och bad mig följa med honom till hans kontor. På grund av rådande förhållanden i världen var antalet missionärer som en församling kunde skicka ut begränsat, men ytterligare plats hade gjorts tillgänglig, och han hade ansvaret att rekommendera en till missionär. Han sade att han och hans rådgivare hade bett om det. Han sade att han hade en känsla av att tiden nu var inne när Herren ville att jag skulle tjäna som missionär. Jag var häpen. Aldrig tidigare hade någon sagt att Herren hade något som han ville att jag skulle göra. Jag kände Herrens Ande vittna för mig om att jag skulle gå på mission och att jag skulle gå nu. Jag sade till biskopen: "Om Herren vill att jag ska tjäna, då går jag."

För mig förändrades allt. Dimman lättade verkligen och jag fick uppleva lycka och glädje. På ett eller annat sätt går allt gott som jag har upplevt sedan den dagen tillbaka till mitt beslut att tjäna Herren och hans barn och ge två år av mitt liv i hans tjänst.

Jag upprepar: Kom och förena dig med oss. Kom och var ren. Kom och var glad. Kom och upplev just det som Herren har sagt är "av största värde" (L&F 15:6) just nu för dig i ditt liv. Kom och bli en del av den bästa generationen missionärer världen någonsin upplevt.

Detta är Herrens verk. Vår himmelske Fader lever och hans Son Jesus Kristus leder detta verk i dag. Om detta vittnar jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

Handlingsfrihetens gåva

ÄLDSTE WOLFGANG H PAUL

i de sjuttios kворum

När vi följer vår himmelske Faders bud så växer vår tro, vi tillväxer i visdom och andlig styrka och det blir lättare för oss att välja rätt.

För ett tag sedan var jag ute och körde och stannade för rött ljus. Bilen framför mig fångade min uppmärksamhet. På en bildekal stod det: "Jag gör vad jag vill."

Jag undrade varför personen i fråga valt att sätta fast ett sådant uttalande på sin bil. Vilket budskap ville han förmedla? Kanske föraren av detta fordon offentligt ville tillkännage att han hade uppnått total frihet genom att bara göra sådant som han tyckte om att göra. Då jag funderade över detta insåg jag att hela vår värld skulle vara ganska kaotisk om alla gjorde som de ville.

Det är uppenbart att det råder en viss förvirring i vårt samhälle i den här frågan. I media, reklam, underhållning och på andra håll ser vi en utbredd uppfattning om att man är fri och lycklig om man bara får göra som man vill. Den antyder att den enda begränsningen för våra beslut är vad som tilltalar oss, vad vi tycker är roligt eller vad som stämmer överens med våra egna önskningar.

Vår himmelske Fader har gett oss ett bättre rättesnöre. Det är hans stora lycksalighetsplan som ger oss verklig frihet och lycka. I Mormons bok står det:

"Messias kommer, när tiden är fullbordad, för att återlösa människornas barn från fallet. Emedan de äro återlösta från fallet, hava de blivit evigt fria och veta vad gott och ont är, fria att handla av sig själva, utan att låta sig påverkas av annat än tanken på lagens straff på den stora och yttersta dagen enligt de bud, som Gud har givit.

Därför äro människorna fria enligt köttet, och allt som är passande för dem, är givet åt dem. De äro fria att välja frihet och evigt liv genom den stora medlingen för alla människor eller att välja fångenskap och död förmedelst djävulens fångenskap och makt, ty han strävar efter att

göra alla människor olyckliga, liksom han själv är.”¹

När vi kom till denna värld tog vi med oss den gudagivna gåva och förmån som vi kallar vår handlingsfrihet från vårt himmelska hem. Den ger oss rätten och förmågan att fatta beslut och att välja. Handlingsfriheten är en evig lag. President Brigham Young talade om vår handlingsfrihet och sade: ”Det är en lag som har existerat i all evighet, och den kommer att existera genom evigheternas evigheter. Varje intelligent varelse måste ha förmågan att fatta beslut.”²

President Wilford Woodruff gjorde följande iakttagelse om samma sak: ”Denna handlingsfrihet har alltid varit människans arv under Guds styre. Hon innehade den i himlarnas himmel innan världen var till, och Herren bevarade och försvarade den mot Lucifers och hans anhängares angrepp ... I kraft av denna handlingsfrihet blir du och jag och alla människor ansvariga varelser, ansvariga för den kurs vi följer, det liv vi lever och de handlingar vi utför.”³

När Herren undervisade Abraham om andens eviga natur och om att han utvaldes innan han föddes, förklarade han för Abraham en av de viktiga anledningarna till att vi kommer till jorden genom att säga: ”Vi vilja pröva dem med detta för att se, om de vilja göra allt vad Herren, deras Gud, befäl-
ler dem.”⁴

Vår handlingsfrihet gör alltså vår tid här på jorden till en provotid. Om vi inte hade handlingsfrihetens underbara gåva skulle vi inte ha möjlighet att visa vår himmelske Fader att vi vill göra allt det han befällt oss.

För att vi ska kunna använda vår handlingsfrihet måste vi ha kunskap om gott och ont, vi måste ha frihet att välja, och när vi har utövat vår handlingsfrihet måste konsekvenser följa på våra val.

Det är min erfarenhet att när vi

följer vår himmelske Faders bud så växer vår tro, vi tillväxer i visdom och andlig styrka och det blir lättare för oss att välja rätt.

Vår stora förebild, Herren Jesus Kristus, visade oss ett fullkomligt exempel på hur man ska använda handlingsfriheten. I rådet i himlen, då vår Faders plan framlades för oss — att vi skulle få möjlighet att komma till denna jord och få en kropp — så sade den älskade Sonen, vilken var Faderns älskade och utvalde från begynnelsen, till sin Fader: ”Fader, ske din vilja, och äran vare din i all evighet.”⁵

Även vi borde fatta våra beslut efter samma rättesnöre. Istället för att säga ”jag gör vad jag vill”, borde vårt motto vara ”jag gör det som Fadern vill att jag ska göra”.

Om vi gör detta kan vi vara säkra på att Herrens välsignelser kommer att tillfalla oss. Det kan mycket väl vara så att några av dessa val måste göras när det inte känns lägligt för oss. Det är emellertid min erfarenhet att även om tidpunkten inte alltid passar in i vårt schema, så kommer Herren, när vi väljer rätt, ändå att ta hand om oss på sitt eget sätt, vilket vi just då ännu inte förstår.

När vi förflyttades från Tyskland-missionen Hamburg till Östtyskland 1989 för att presidera över Dresden-missionen var tidpunkten inte läglig

för vår familj. Våra barn hade just funnit sig till rätta i sin nya skola i Hamburg och var nu tvungna att bekanta sig med det socialistiska skolsystemet i Östtyskland. Ett av barnen kunde inte ens följa med oss eftersom hon behövde stanna kvar för att gå färdigt skolan i Väst. Vi har dock lärt oss av denna erfarenhet att det som från början verkade vara så svårt för oss, så småningom visade sig bli en stor välsignelse för oss alla. Herren tog hand om våra utmaningar på sitt eget sätt.

Mina kära bröder och systrar, jag är så tacksam för handlingsfrihetens underbara gåva, som vår Fader i himlen har skänkt oss. Jag är tacksam att jag vet att vi är hans barn. Jag vet, genom många egna upplevelser, att han älskar oss och att han har omsorg om oss. Jag vet att Jesus är Kristus, Guds Son, vår Frälsare och Återlösare. Jag vet att profeten Joseph Smith såg Fadern och Sonen och att han är återställsens profet. Jag vet att president Gordon B Hinckley är Guds profet idag.

Jag bär vittne om detta i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

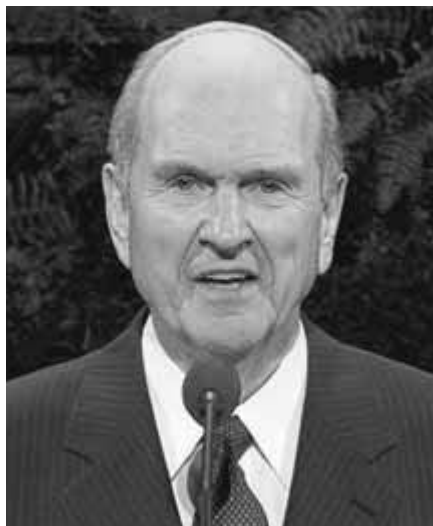
1. 2 Nephi 2:26–27.
2. *Deseret News*, 10 okt 1866, s 355.
3. *Millennial Star*, 14 okt 1889, s 642. Se även *Prästadömetts plikter och välsignelser, del B*, s 238–239.
4. Abraham 3:25.
5. Moses 4:2.

Vårda er om äktenskapet

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON

i de tolv apostlarnas kворum

Äktenskapet skulle vara lyckligare om man tog bättre hand om det.

Mina kära bröder och systrar, tack för er kärlek till Herren och hans evangelium. Var ni än bor är era rättfärdiga liv föredömen i denna tid av moraliskt förfall och äktenskap i upplösning.

När vi bröder reser runt i världen ser vi ibland sådant som bekymrar oss. Nyligen satt jag i flygplanet bakom en man och hustru. Det var uppenbart att hon älskade sin man. När hon smekte hans nacke såg jag vigselringen. Hon tryckte sig intill honom och vilade huvudet på hans axel och sökte hans sällskap.

Han däremot tycktes omedveten om hennes närvaro. Han inriktade

hela sin uppmärksamhet på ett dataspel. Under hela flygresan satt han som klistrad vid det. Inte en enda gång tittade han på henne, talade till henne eller besvarade hennes längtan efter ömhet.

Hans ouppmärksamhet fick mig att vilja ropa: "Öppna ögonen, människa! Ser du inte? Var uppmärksam! Din hustru älskar dig! Hon behöver dig!"

Jag vet inget mer om dem. Jag har inte sett dem sedan dess. Kanske bekymrade jag mig i onödan. Det är möjligt att om denne man visste att jag bekymrade mig för dem, så skulle han tycka synd om mig för att jag inte vet hur man använder en sådan spännande leksak.

Men detta vet jag: Jag vet "att äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud och att familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga bestämmelse".¹ Jag vet att jorden skapades och att Herrens kyrka återställdes så att familjer kunde beseglas och upphöjas som eviga enheter.² Och jag vet att en av Satans listiga metoder för att undergräva Herrens verk är att angripa äktenskaps och familjens heliga institution.

Äktenskapet ger större möjligheter till lycka än någon annan mänsklig relation. Ändå motsvarar somliga gifta par inte sina möjligheter. De

försummar romantiken, tar varandra för givna, och tillåter andra intressen eller låter nonchalans skymma bilden av vad deras äktenskap skulle kunna vara. Äktenskapet skulle vara lyckligare om de tog bättre hand om det.

Jag förstår att det finns många vuxna medlemmar i kyrkan som är ogifta. Utan egen förskyllan måste de möta livets prövningar på egen hand. Må vi alla påminnas om att Herren enligt sin egen tid och tillvägagångssätt inte kommer att undanhålla några välsignelser från sina trofasta heliga.³ För er som är gifta eller kommer att gifta er föreslår jag två steg mot ett lyckligare äktenskap.

I. Doktrinär grundval

Det första steget är att förstå äktenskapets doktrinära grundval. Herren förkunnade att äktenskapet är den lagliga vigseln mellan en man och en kvinna: "Äktenskapet är instiftat av Gud för människan.

Därför är det lagligt för en man att hava en hustru, och de två skola vara ett kött, på det att jorden må uppfylla ändamålet med sin skapelse."⁴

Världsliga trender som definierar äktenskapet på andra sätt river tragiskt nog ner äktenskapets institution. Sådant står i strid mot Guds plan.

Det var han som sade: "Därför skall en man lämna sin far och mor och hålla sig till sin hustru, och de två skall vara ett kött."⁵

Skriterierna bekräftar vidare att "i Herren är det så att kvinnan inte är till utan mannen eller mannen utan kvinnan".⁶

Äktenskapet är gjutformen till samhällsordningen, källan till dygd och grundvalen till evig upphöjelse. Äktenskapet har av Gud bestämts att vara ett evigt förbund.⁷ Äktenskapet helgas när man vårdar det och håller det i ära i helighet. Förbindelsen gäller inte bara man och hustru, utan inbegriper även Gud.⁸ Man och

hustru "har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra".⁹ Barn som föds inom den äktenskapliga förbindelsen är "en HERRENS gåva".¹⁰ Äktenskapet i sig är endast ett knoppande familjeliv, föräldraskapet är dess blomma. Och den buketten blir ännu vackrare när den pryds med barnbarn. Familjer kan bli lika eviga som själva Guds rike.¹¹

Äktenskapet är både en befallning och en princip för upphöjelse i evangeliet.¹² Eftersom det är instiftat av Gud är den äktenskapliga kärlekens intima fysiska yttringar heliga. Likväl vanhelgas dessa gudomliga gåvor alltför ofta. Om ett par tillåter oanständigt språk eller pornografi att fördärva deras intimitet kränker de sin Skapare och förnedrar och försvagar sina egna gudomliga gåvor. Sann lycka grundar sig på personlig renhet.¹³ Skrifterna befäller: "Varen rena."¹⁴ Äktenskapet borde alltid vara ett förbund som lyfter män och hustrur mot upphöjelse i celestial härlighet.

Äktenskapet avsågs av Herren att bestå bortom döden. Hans plan utlovade familjens eviga bestånd i Guds rike. Hans plan tillhandahåller tempel och möjligheter att officiera däri för levande och döda. Ett äktenskap som beseglas där för in mannen och hustrun i enighetens upphöjda ordning, som är så nödvändig för att Guds verk ska kunna fullkomnas.¹⁵

Lärdomar med avseende på äktenskapet inbegriper personlig valfrihet och ansvarighet. Vi är alla ansvariga för de val vi gör. Par som välsignats med barn är ansvariga inför Gud för hur de tar hand om dem.

När jag träffar prästadömsledare frågar jag dem ofta hur de prioriterar sina olika ansvar. Vanligtvis nämner de olika viktiga kyrkliga uppgifter de kallats att utföra. Alltför få av dem tänker på sina ansvar i hemmet. Ändå är prästadöms ämbeten, nycklar, kallelser och kvorum till för att upphöja

familjen.¹⁶ Prästadöms myndighet har återställts för att familjer ska kunna beseglas för evigt. Alltså bröder, er främsta prästadömsplikt är att vårda er om ert äktenskap — att ta hand om, respektera, ära och älska er hustru. Var till välsignelse för henne och era barn.

II. Stärka äktenskapet

Med denna doktrinära grund i åtanke kan vi nu begrunda det andra steget — konkreta handlingar som kan stärka äktenskapet. Jag kommer med några förslag och ber varje par att överväga dem i enrum och vid behov anpassa dem till egna omständigheter.

Mina förslag består av tre handlingsverb: att *uppskatta*, att *kommunicera* och att *begrunda*.

Att *uppskatta* — att säga "jag älskar dig" och "tack" — är inte svårt. Men dessa uttryck för kärlek och uppskattning gör mer än att visa erkänsla för en vänlig tanke eller handling. De är tecken på ljuvlig gemenskap. När tacksamma livskamrater letar efter det som är gott hos varandra och ger varandra ärliga komplimanger, strävar män och hustrur efter att bli det slags personer som beskrivs i dessa komplimanger.

Mitt andra förslag — att *kommunicera* väl med sin äkta hälft — är också viktigt. God kommunikation inbegriper att man tar sig tid att planera tillsammans. Par behöver tid på tu man hand för att iaktta, samtala och verkligen lyssna på varandra. De behöver samarbeta — hjälpa varandra som

likvärdiga makar. De behöver vårda sig om såväl andlig som fysisk närhet. De bör sträva efter att lyfta och motivera varandra. Äktenskaplig enighet bibehålls när målen är ömsesidiga. God kommunikation förbättras ytterligare genom bön. Att i bönen nämna en god gärning som den ena eller andra gjort, eller ett behov han eller hon har, är att vårda sig om äktenskapet.

Mitt tredje förslag är att *begrunda*. Den latinska låneordet för *begrunda* — kontempera — har en djup innebörd. Dess rötter är: *con-*, "med" och *-templum*, som betyder "en plats för meditation". Det är roten till ordet *tempel*. Om gifta par ofta begrundar — tillsammans i templet — kommer de att bättre minnas och hålla heliga förbund. Flitigt deltagande i tempeltjänst och regelbundna skriftstudier i familjen ger näring åt äktenskapet och stärker tron i familjen. Att begrunda ger oss möjlighet att förekomma och vara i samklang med varandra och med Herren. Att begrunda främjar både äktenskapet och Guds rike. Mästaren sade: "Sök inte det som hör

denna världen till, utan sök först att uppbygga Guds rike och grundlägga hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också."¹⁷

Jag ber varje gift par att begrunda dessa förslag och sedan sätta bestämda mål för hur ni ska vårda er relation. Börja med en uppriktig önskan. Slå fast vad ni behöver göra för att stärka er andliga enighet och era mål. Framför allt, var inte själviska! Utveckla osjälviskhet och generositet. Fira varje dag tillsammans som en kostbar skänk från himlen.

President Harold B Lee sade "att det viktigaste arbete för Herren som ni eller jag någonsin kommer att utföra, sker inom vårt eget hems väggar".¹⁸ Och president David O McKay sade: "Ingen framgång kan uppväga ett misslyckande i hemmet."¹⁹

När ni som man och hustru inser den gudomliga avsikten med er förening — när ni verkligen känner att Gud har fört er samman — kommer ert synfält att vidgas och er insikt att öka. Dessa känslor kommer till uttryck i en sång som jag länge varit förtjust i:

*För att du kommer till mig och i kärlek ler
och tar min hand och bopp mig ger,
fylls min värld av glädje, tack
vare dig,
För att du kommer till mig.*

*För att du talar till mig med mjuka ord,
växer rosor i mager jord.
Jag vandrar på glädjens och
tårarnas stig
för att du talar till mig!*

*För att Gud gav dig till mig, håller jag dig kär,
i mörker och ljus är du evigt mig när.
Må vår kärlek bli ren och innerlig,
för att Gud gav dig till mig!²⁰*

Det är min bön att varje äktenskap ska vårdas på det sättet, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004 s 49, första stycket.
2. Närhelst skrifterna varnar och säger att "hela jorden [skall] läggas öde" står den varningen i samband med behovet av prästadömetts myndighet att besegla familjer i heliga tempel. (Se L&F 2:3; 138:48; J S skrifter 2:39.)
3. Se Joseph Fielding Smith, *Frälsningens lära*, del 2, s 72.
4. L&F 49:15–16.
5. Matt 19:5. Se också Mark 10:7–8.
6. 1 Kor 11:11.
7. Se L&F 132:19.
8. Se Matt 19:6.
9. "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", sjätte stycket.
10. Ps 127:3.
11. Se L&F 132:19–20.
12. Se Joseph Fielding Smith, *The Way to Perfection*, 10:e uppl (1953), s 232–233.
13. Se Alma 41:10.
14. L&F 38:42; se också Jes 52:11; 3 Nephi 20:41; L&F 133:5.
15. Se L&F 128:15–18.
16. Se L&F 23:3.
17. JST, Matthew 6:38.
18. *Stand Ye in Holy Places* (1974), s 255.
19. Citerad ur J E McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), s 42; Conference Report, apr 1935, s 116.
20. "Because", text Edward Teschemacher (1902).

När Herrens nattvard nu vi tar

ÄLDSTE L TOM PERRY

i de tolv apostlarnas kворum

Genom att ta sakramentet får vi en helig stund på en helig plats.

För ett par år sedan hade jag tillfälle att besöka religionsinstitutet i Logan i Utah. Byggnaden där institutet höll till hade nyligen renoverats. Jag fick veta att arbetarna som tog bort den gamla talarstolen från kapellet hade upptäckt några hyllor som hade byggts för. När de frilade dem fann de en sakramentsbricka. Den måste ha varit gammal, för sakramentsmuggarna var av glas. Som ni ser här monterade man en av dessa glasmuggar och gav den till mig — förmodligen därför att jag var den ende som var gammal nog att minnas den tid när man använde glasmuggar.

När jag såg glasmuggen fylldes mitt sinne av angenäma minnen.

Sakramentsmuggar av glas användes vid den tiden när jag fyllde tolv, en ytterst viktig milstolpe i mitt liv. Mitt tolvårsdag råkade infalla på en söndag. I många år hade jag iakttagit hur diakonerna delade ut sakramentet och sett fram emot den dag när jag skulle få välsignelsen att ta emot det aronska prästadömet och ha den förmånen.

När den dagen slutligen kom blev jag ombedd att komma tidigare till kyrkan och träffa broder Ambrose Call, andre rådgivare i församlingens biskopsråd. Broder Call visade in mig i ett klassrum och bad mig be en bön. Sedan slog han upp skrifterna och läste kapitel 13 i Läran och förbunden för mig:

”I Messias’ namn giver jag eder, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehar nycklarna till betjäning av änglar, till omvändelsens evangelium och dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse. Detta skall ej åter borttagas från jorden, förrän Levis söner ånyo offra ett offer åt Herren i rättfärdighet.”

Broder Call bad mig sedan kommentera detta kapitel. Min förklaring var säkert inte fullständig, så broder Call tog sig tid att förklara för mig vad

det innebar att bära det heliga prästadömet. Genom att vara värdig att bära prästadömet var jag berättigad att använda den makt som Gud delegerar till människan. Den som värdigt bär prästadömet kan rättmätigt utföra de förordningar som Gud har föreskrivit för människosläktets frälsning. Denna myndighet kommer direkt från Frälsaren själv genom en obruten linje av prästadömsbärare.

Broder Calls intervju med mig måste ha varit tämligen godtagbar, för jag fördes in till diakonernas kворum-möte. Där lade biskopsrådet händerna på mitt huvud och biskopen, som just då råkade vara min far, förlänade mig det aronska prästadömet och ordinerade mig till diakonens ämbete. Jag godkändes även av de andra diakonerna som medlem av deras prästadömskворum.

På sakramentsmötet den kvällen fick jag mitt första tillfälle att utöva prästadömet nycklar genom att dela ut sakramentet till medlemmarna i vår församling. Sakramentet fick en ny innebörd för mig den dagen. När jag såg brickan vandra bänkraderna fram lade jag märke till att inte alla medlemmar i kyrkan nalkades sakramentet med samma inställning. Somliga tycktes ta sakramentet som om det vore en vanesak, men det fanns många, många som tog emot sakramentet med djup vördnad.

Under årens lopp har jag liksom ni alla varit närvarande vid många sakramentsmöten, och för mig är de mer än bara ännu ett möte. Genom att ta sakramentet får vi en helig stund på en helig plats. Vi gör det i enlighet med den befallning Herren gav oss i kapitel 59 i Läran och förbunden:

”På det att du må hålla dig mera fullkomligt obefläckad av världen skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag” (v 9).

Från begynnelsen, innan världen

organiserades, lade Gud fram en plan varigenom han skulle erbjuda välsignelser åt sina barn enligt hur de lydde hans bud. Men han förstod att vi ibland skulle distraheras av världsliga ting och behöva regelbundna påminnelser om våra förbund och hans löften.

Ett av de första buden som gavs åt Adam var att han skulle tillbe Herren och offra förstlingarna i sina hjordar som offer åt honom. Den förordningen gavs för att påminna folket om att Jesus Kristus skulle komma till världen och slutligen frambära sig själv som offer.

”Och Adam åtlydde Herrens befallningar.

Och många dagar därefter uppenbarade sig en Herrens ängel för Adam och sade: Varför offrar du offer åt Herren? Och Adam sade till honom: Jag vet ej, endast att Herren befallt mig.

Då talade ängeln och sade: Detta är en sinnebild på offret av Faderns Enfödde, som är full av nåd och sanning.” (Moses 5:5–7)

Från den dagen till vår Frälsares dagar, befalldes vår himmelske Faders

barn att frambära offer. Detta bruk upphörde med Frälsarens försoningsoffer. Kvällen innan Frälsaren fullbordade det offret inrättade han Herrens nattvards sakrament för att hjälpa oss minnas honom och den försoning han utförde för hela mänskoslåket. I den forntida offerlagen och i sakramentet hjälper Herren oss se till att vi inte glömmar hans löften och kravet att vi ska följa honom och lyda hans vilja.

I Nya testamentet finns en skildring av hur Herren delade ut sakramentet till sina lärjungar. Den står i Matteus, i tjugosjätte kapitlet:

”Medan de åt tog Jesus ett bröd, tackade Gud, bröt det och gav åt lärjungarna och sade: ’Tag och ät. Detta är min kropp.’

Och han tog en bägare, tackade Gud och gav åt dem och sade: ’Drick alla av den.

Ty detta är mitt blod, förbundsblodet, som är utgjutet för många till syndernas förlåtelse” (v 26–28).

I tredje Nephi, kapitel 18 i Mormons bok får vi en detaljerad skildring av hur Frälsaren delade ut sakramentet till nephiterna:

”Och det begav sig, att Jesus befallde sina lärjungar att bära fram bröd och vin till honom.

Medan de voro borta för att hämta bröd och vin, befallde han mängden att sätta sig ned på marken.

När lärjungarna kommo med bröd och vin, tog han brödet och bröt det och välsignade det och gav sina lärjungar och befallde dem att äta.

När de hade ätit och voro mättade, befallde han att de skulle giva mängden därav.

Och när mängden hade ätit och blivit mättad, sade han till lärjungarna: Se, en av eder skall bliva ordinerad, och honom vill jag giva fullmakt att bryta brödet och välsigna det och utdela det ibland dem som tillhöra min kyrka, åt alla dem som tro och bliva döpta i mitt namn.

Detta skolen I alltid iakttaga att göra, på samma sätt som jag har gjort, på samma sätt som jag har brutit brödet och välsignat det och givit det åt eder.

Detta skolen I göra till åminnelse av min lekamen, som jag har visat eder. Det skall vara ett vittne för Fadern, att I alltid kommen ihåg mig. Om i alltid kommen ihåg mig, skolen I hava min Ande hos eder.

När han hade sagt dessa ord, befallde han sina lärjungar att taga av vinet i kalken och dricka därav och att de även skulle giva åt mängden och låta dem dricka därav.

De gjorde så och drucko därav och blevo mättade, och de gävo åt mängden och de blevo mättade.

När lärjungarna hade gjort detta, sade Jesus till dem: Välsignade ären I för vad I haven gjort, ty detta är att hålla mina bud, och det betyder för Fadern, att I ären villiga att göra det som jag har befallt eder” (v 1–10).

Hans föreskrifter är tydliga: att vi ska vara villiga att göra det som han har befallt oss. Det är förvisso att vänta sig att vi i vår tid på nytt skulle

Besökare går uppför rampen i norra informationscentret på tempelområdet för att titta på Kristusstatyn.

få befallningen att ta del av sakramentet. I Läran och förbunden står det:

”Det är rådligt att kyrkan ofta kommer tillsammans för att delta av brödet och vinet till Herren Jesu åminnelse.” (L&F 20:75)

Syftet med att ta sakramentet är naturligtvis att förnya de förbund vi ingått med Herren.

Äldste Delbert L Stapley undervisade om detta när han sade följande om förbund:

”Jesu Kristi evangelium är ett förbund mellan Gud och hans folk ... När vi döps av en bemyndigad Guds tjänare sluter vi förbund att göra Guds vilja och lyda hans bud ... Genom att ta sakramentet förnyar vi alla förbund som vi ingått med Herren och lovar att ta på oss hans Sons namn och alltid minnas honom och hålla hans bud.” (Conference Report, okt 1965, s 14)

Sakramentet är en av de heligaste

förordningarna i kyrkan. Att värdigt ta sakramentet ger oss möjlighet att växa andligen.

Jag minns att när jag var barn så spelades vacker musik medan sakramentet utdelades. Bröderna bad oss att upphöra med det bruket därför att vårt sinne koncentrerade sig på musiken i stället för på vår Herres och Frälsares försoningsoffer. När sakramentet utdelas lägger vi bort världen. Det är en stund för andlig förnyelse då vi tänker på den djupt andliga innebörden i den förordning som erbjuds oss var och en personligen. Om vi tog lätt på sakramentet, skulle vi förlora möjligheten till andlig utveckling.

Äldste Melvin J Ballard sade en gång:

”Jag vittnar om att sakramentets utdelande åtföljs av en anda som värmer själen från topp till tå. Man känner hur andens sår läks och bördan

lättas. Tröst och glädje ges den själ som är värdig och verkligen önskar ta till sig denna andliga föda.” (“The Sacramental Covenant”, *Improvement Era*, okt 1919, s 1027)

När vi värdigt tar del av sakramentet minns vi vår Herres och Frälsares offer, att han gav sitt liv och tog på sig världens synder så att vi skulle kunna få odödlighetens välsignelse. Vi tar på oss vår Frälsares namn och lovar att alltid minnas honom och att hålla hans bud — det vill säga ”leva av varje ord, som utgår från Guds mun”. (L&F 84:44)

Föräldrar, ni har ansvaret att undervisa er familj om vikten att vara närvarande vid sakramentsmötet varje vecka. Det bör vara en regelbunden vana i familjen. Varje familj behöver den tiden till att förnya beslutet att leva efter evangeliet i enlighet med Frälsarens lära. Familjer som har förberett sig på rätt sätt är vörnadsfulla

under sakramentsmötet och tack-samma för möjligheten att ta del av de heliga emblemen.

Jag minns något som vår familj upplevde på en semesterort. Eftersom vi skulle stanna där över söndagen planerade vi att gå på ett sakramentsmöte i ett kapell i närheten. Det gjorde också hundratals andra på semesterorten. Kapellet var överfullt. Innan mötet började inbjöd biskopen alla diakoner som var vär-diga och lämpligt klädda att delta i utdelningen av sakramentet. Ett tillräckligt stort antal diakoner i vit skjorta och slips steg fram för att få anvisningar om hur de skulle hantera en sådan stor församling. Förordningen utfördes vördnadsfullt och effektivt. När jag iakttog församlingen såg jag att många var djupt rörda av den anda som rådde under mötet.

När vi hade återvänt till semester-orten lade vi märke till en påtaglig skillnad i aktiviteter den dagen jämfört med vardagarna. Båtarna förblev förtöjda, så gott som ingen badade i sjön och alla var söndagsklädda. Dessa familjer såg Herrens löfte gå i uppfyllelse: genom att gå till bönehuset på hans heliga dag och förnya förbundet att lyda buden kunde de hålla sig mera fullkomligt obefläckade av världen. (Se L&F 59:9.)

Må en ökad vördnad för sabbaten ingjutas i var och en av oss. Må vi allt bättre förstå den speciella välsignelse det är att ta del av sakramentet och inse dess betydelse i vårt liv. Må vi alltid minnas honom och hålla de bud som han har gett oss för att uppfylla syftet med vårt liv och hoppet om kommande evigheter. Detta är Herrens verk som vi är engagerade i. Gud lever. Jesus är Kristus, världens Frälsare. Vi har förmånen att vara en del av denna underbara evangelieplan, av vilken sakramentet är en så viktig del. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Se änden från begynnelsen

ÄLDSTE DIETER F UCHTDORF

i de tolv apostlarnas kvorum

Om ni litar på Herren och lyder honom så ... hjälper han er uppnå den stora potential han vet att ni har inom er.

Mina kära bröder, det är en underbar upplevelse som gör mig ödmjuk att vara här med er i denna samling prästadömsbärare från hela världen. Jag älskar och beundrar er. Det är en ära att få räknas som en av er. Jag hälsar er som har myndighet att handla i Guds namn och utföra förordningar som är en ytterst viktig källa till den eviga styrka och energi som människan behöver för sitt välbefinnande.

I dag vill jag tala till er underbara unga män som förbereder er för att göra gott i världen — ni som har anslutit er till aronska prästadömsbärarnas led och ni som redan har

mottagit det melkisedekska prästadöms heliga ed och förbund. Prästadömet ni bär är en underbar förmåga att göra gott. Ni lever i en tid med stora svårigheter och möjligheter. Som andliga söner till himmelska föräldrar har ni förmågan att välja rätt. Det kräver hårt arbete, självdisciplin och en positiv inställning, vilket kommer att ge er glädje och frihet både nu och i framtiden.

Herren sade till Abraham: "Mitt namn är Jehova, och jag känner änden från begynnelsen; därför skall min hand vara över dig." (Abraham 2:8) Mina unga vänner, idag säger jag till er att om ni litar på Herren och lyder honom så håller han sin hand över er, han hjälper er uppnå den stora potential han vet att ni har inom er och han hjälper er se änden från begynnelsen.

Låt mig berätta om en upplevelse jag hade när jag var ung. När jag var 11 år var min familj tvungen att över en natt flytta från Östtyskland och börja om på nytt i Västtyskland. Till dess att min far fick möjlighet att arbeta som statstjänsteman igen drev mina föräldrar en blygsam tvättinrättning i vår lilla stad. Jag blev den som levererade tvätten. För att kunna göra det på ett effektivt sätt behövde jag en cykel för att dra den tunga tvättkärran.

Jag hade alltid velat ha en fin, tuff, skinnande och sportig röd cykel. Men vi hade aldrig råd att uppfylla min dröm. Vad jag fick var en tung, ful, svart och stadig arbetshäst till cykel. Jag levererade tvätt med den cykeln före och efter skolan under flera år. Det var sällan jag gillade min cykel, kärran eller mitt jobb. Ibland kändes kärran så tung och arbetet så hårt att jag trodde att mina lungor skulle brista, och jag behövde ofta stanna upp för att hämta andan. Men jag gjorde min del av arbetet eftersom jag visste att vår familj verkligen behövde pengarna, och det var så jag drog mitt strå till stacken.

Om jag bara hade vetat då vad jag lärde mig många år senare — om jag bara hade *sett änden från begynnelsen* — så skulle jag ha uppskattat min uppväxt mycket mer, och det skulle ha gjort mitt arbete lättare att utföra.

Många år senare, när jag skulle inkallas till militärtjänst, beslöt jag mig i stället för att anmäla mig frivilligt till flygvapnet och utbilda mig till pilot. Jag älskade att flyga och tänkte att det skulle passa mig att vara pilot.

För att jag skulle antas till utbildningen behövde jag gå igenom ett antal prov, bland annat en krävande fysisk undersökning. Läkarna bekymrades en del över resultatet och gjorde några fler medicinska tester. Sedan sade de: "Du har ärrbildning på lungorna som visar att du har haft en lungsjukdom i de yngre tonåren, men du har uppenbarligen inga problem idag." Läkarna undrade vilken behandling jag hade genomgått för att bota sjukdomen. Innan den dagen visste jag inte ens att jag hade haft en lungsjukdom. Då förstod jag att det var min regelbundna motion ute i friska luften som tvättpojke som till stor del hade botat mig från sjukdomen. Om jag inte hade varit tvungen att trampa den tunga cykeln dag ut och dag in och dra tvättkärran uppför

och nerför stadens gator, kanske jag aldrig hade blivit stridspilot och senare trafikpilot på en 747:a.

Vi vet inte alltid vad framtiden har i sitt sköte. Vi vet inte vad som ligger framför oss. Vi lever i en osäker tid. Vi omringas av utmaningar på alla håll. Ibland kan vi känna oss missmodiga, vi kanske frestas att känna oss frustrerade eller tvivla på betydelsen av det vi gör. Under dessa mörka stunder visar Satan i vårt öra att vi aldrig kommer att kunna lyckas, att det inte är

vårt priset och att det lilla vi kan åstadkomma inte har någon betydelse. Han, alla lögners fader, försöker hindra oss från att se änden från begynnelsen.

Som tur är undervisas ni unga prästtadömsbärare i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga av vår tids profeter, siare och uppenbarare. Första presidentskapet sade: "Vi har stort förtroende för er. Ni är utvalda andar ... Ni befinner er i början av er resa genom jordelivet. Er himmelske Fader

vill att era liv ska vara glädjefyllda och leda er tillbaka till hans närhet. De beslut ni fattar nu kommer till stor del att bestämma vad som ska hända i ert liv och i evigheten." (*Vägledning för de unga*, s 2) "Ni har ansvaret att lära er vad er himmelske Fader vill att ni ska göra och sedan göra hans vilja efter bästa förmåga." (Se *Aronska prästadömet: Diakon: Vår plikt mot Gud* [2004], s 4)

Jag är så oerhört tacksam för det inspirerade ledarskapet från vår käre president Gordon B Hinckley, Guds profet i vår tid, och för hans ädla rådgivare. Deras profetiska perspektiv hjälper oss att se änden från begynnelsen.

Herren älskar dig, därför har han gett dig befallningar och profeters ord till vägledning på resan genom livet. Några av de viktigaste riktlinjerna för ditt liv finner du i broschyren *Vägledning för de unga*. Den här lilla broschyrens utseende stämmer väl överens med beskrivningen i skrifterna: "Av det ringa kommer det som är stort." (L&F 64:33) Själva broschyren har mycket litet materiellt värde, kanske mindre än en krona. Men läran och principerna den innehåller är oskattbara. Ni unga män som redan är 18 år eller äldre, om ni inte har ett exemplar av broschyren längre, skaffa ett, behåll det och använd det. Den här lilla broschyren är av värde för alla åldersgrupper. Den innehåller normer som står som heliga symboler för vårt medlemskap i kyrkan.

Tänk på att *Vägledning för de unga*, den medföljande *Handledning för föräldrar och ungdomsledare* och kyrkans tempelrekommendationer alla har en bild på templet i Salt Lake City på framsidan. Templet är förbindelselänken mellan generationerna, i detta liv och i evigheten. Alla tempel har invigts i samma syfte: Att medverka till att utföra Guds, vår evige Faders, gudomliga verk och härlighet

"att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan". (Moses 1:39) Dessa tempel är heliga byggnader där eviga frågor besvaras, sanningar lärs ut och förordningar utförs så att vi kan leva vårt liv med en förståelse för vårt gudomliga arv som Guds barn och med en insikt om vår potential som eviga varelser. Herrens hus hjälper er att se änden från begynnelsen.

Precis som Guds tempel är heliga så är er fysiska kropp också helig. Aposteln Paulus sade:

"Vet ni inte att er kropp är ett tempel åt den helige Ande, som bor i er och som ni har fått av Gud, och att ni inte tillhör inte er själva?

Ni har blivit köpta och priset är betalt. Så förhärliga då Gud i er kropp!" (1 Kor 6:19–20)

Mina kära medbröder i prästadömet av alla åldrar och överallt i världen, låt oss använda våra tankar, vårt sinne och hjärta och vår kropp med den respekt och värdighet som anstår det heliga tempel som vi fått av vår himmelske Fader.

Profeterna i vår tid har lovat er, mina vänner, att när ni följer normerna som getts i *Vägledning för de unga* och "lever efter ... sanningarna i skrifterna, kommer ni att kunna utföra ert livsverk med större visdom och skicklighet och utstå prövningar med större mod. Ni kommer att ha den Helige Anden till hjälp ... Ni kommer att vara värdiga att besöka templet och ta emot heliga förordningar. Dessa välsignelser och många andra kan bli era." (*Vägledning för de unga*, s 2–3)

Vi vet att Gud håller sina löften. Vi behöver göra vår del för att få hans välsignelser. Profeten Joseph Smith lärde: "När vi erhålla någon välsignelse från Gud, så sker detta genom lydnad för den lag, enligt vilken den är lovad." (L&F 130:21)

Varje medlem som vill komma till templet, oavsett ålder, måste förbereda sig för denna heliga upplevelse.

Vissa frågor kommer att ställas av er biskop och stavspresident, som är bemyndigade att bära dessa prästadömsnycklar och är kyrkans allmänna domare. Dessa ytterst viktiga frågor består bland annat av: Är du ärlig? Är du moraliskt ren? Håller du visdomsordet? Lyder du tiondelagen? Och stödjer du kyrkans ledare? Svaren på dessa nyckelfrågor avspeglar din attityd och dina gärningar.

Ni yngre män vet kanske inte att normerna som Herren fastställt för frågorna för en tempelrekommendation är mycket lika normerna som finns i *Vägledning för de unga*. Under både lugna förhållanden och i stunder av stor frestelse hjälper dessa normer och den Helige Andens vägledning er att fatta rätta beslut angående utbildning, vänner, klädsel och utseende, underhållning, media och Internet, ert språk, träffar, sexuell renhet, ärlighet, hållandet av sabbatsdagen och att tjäna andra. Hur ni efterlever dessa normer säger mycket om vilka ni är och vad ni vill bli.

Herren vill att ni, mina unga vänner, av hela ert hjärta önskar följa dessa normer och leva efter evangeliets sanningar som finns i skrifterna. När ni gör detta kan ni se bortom ögonblicket och se er lysande och härliga framtid fylld med stora möjligheter och ansvar. Då är ni villiga att arbeta hårt och stå ut med mycket och ni får en positiv inställning till livet. Då ser ni att ert livs stig leder er först till Herrens hus och sedan till att verka som heltidsmissionär och representera Frälsaren vart han än sänder er. Efter er mission planerar ni då att leva resten av ert liv enligt samma normer. Då ser ni för ert inre öga hur ni kommer till Herrens hus för att få ett evigt äktenskap och en evig familj. Era prioriteringar i livet kommer då att förändras och motsvara prioriteringarna Frälsaren gett oss. Och Gud kommer då att välsigna er och öppna

ert förstånds ögon så att ni kan se änden från begynnelsen.

När ni följer normerna som fastställts i *Vägledning för de unga* får ni självförtroende. Skriv dessa normer i ert hjärta och i ert sinne och följ dem sedan. Jämför var och en av dessa normer med var ni befinner er idag. Lyssna till Anden, som lär er vad ni behöver göra för att bli mer lika Jesus. Om ni inser att ni behöver förändra något, så förändra det — skjut inte upp det. Använd er av sann omvändelse och Jesu Kristi försonings gåva och kraft för att klara upp det som hindrar er från att nå er sanna potential. Om det känns för svårt så ge inte upp, det är värt det. Herren har lovat er samma sak som han lovade profeten Joseph: "Vet, min son, att allt detta skall giva dig erfarenhet och

tjäna dig till godo." (L&F 122:7)

Mina kära far- och morfäder, fäder, far- och morbröder, bröder och vänner till våra ungdomar: Vi kan alla hjälpa till med detta. Konung Benjamin lärde att när föräldrar verkligen har omvänt sig så lär de sina barn "att vandra på sanningens och dygdens vägar [och] att älska varandra och att tjäna varandra". (Mosiah 4:15) Det sägs att "undervisning genom exempel är *ett* sätt att undervisa". Jag skulle vilja säga att "undervisning genom exempel är det *bästa* sättet att undervisa".

Lär våra ungdomar genom ert exempel hur man är en tempelvärdig prästadömsbärare. Ert goda liv, den kärlek ni har till Gud och era medmänniskor, ert tillämpade vittnesbörd om Jesu Kristi återställda evangelium kan

övertyga våra ungdomar och hjälpa dem att se änden från begynnelsen.

Mina kära unga vänner: lev alltid ert liv efter dessa normer som vår tids profeter har gett oss. När ni gör detta, steg för steg och dag för dag, ärar ni prästadömet och är förberedda för att göra gott i världen. Ni stannar också kvar på stigen som med heder leder er tillbaka till vår himmelske Fader.

Mina kära medtjänare i prästadömet, jag lovar er idag att när ni följer detta mönster så hjälper Herren er att åstadkomma mer med ert liv än ni någonsin kan göra på egen hand. Han hjälper er att alltid se änden från begynnelsen!

Om detta vittnar jag som en Herrens, vår Frälsares, apostel och i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Vårt uppväxande släkte

ÄLDSTE RONALD A RASBAND

i de sjuttios presidentskap

Det uppväxande släktet förtjänar att vi gör allt vi förmår för att stödja och stärka dem i deras utveckling mot att bli vuxna.

God afton, mina kära bröder i prästadömet. I kväll har vi runt om i världen närmare till Herrens tempel än någonsin tidigare i människans historia. Tack vare att vår Frälsare leder sina profeter i godhet och kärlek finns nu 122 tempel tillgängliga för Herrens förbundsfolk, så att de kan ta emot sina egna tempelvälsignelser och utföra nödvändiga förordningar för sina bortgångna förfäder. Ytterligare tempel har tillkännagetts och fler följer! Vi tackar dig, president Hinckley, för din inspirerade ledning i denna enorma satsning.

Tidigt i Mormons bok församlades kyrkans medlemmar också nära ett tempel för att bli undervisade av sin profet och ledare. Sent i sitt liv bad kung Benjamin fäderna att församlas med sina familjer så att han kunde ge dem råd och förmaningar. Vi läser i Mosiah:

”När de kommo upp till templet, slogo de upp sina tält runt omkring, envar med sitt husfolk ...

De slogo upp sina tält runt omkring templet, så att tältöppningen vette mot detsamma för att kunna stanna i dem och höra det som kung Benjamin skulle säga till dem.” (Mosiah 2:5–6)

Jag älskar bilderna som dessa verser frammanar. Bildligt talat, bröder, vetter vårt hems dörr ut mot de tempel vi älskar så högt? Går vi dit så ofta som möjligt och visar våra barn vikten av dessa heliga och särskilda platser genom vårt föredöme?

Vi läser i Mosiah att familjerna mottog Herrens ord genom sin profet med entusiasm och beslutsamhet. De blev så gripna av kung Benjamins undervisning att de ingick ett nytt förbund att följa Herren Jesus Kristus.

Likväl fick skildringen en trist epilög. Vi läser i Mosiah om dem som var

barn i tälten när kung Benjamin höll sin predikan:

”Det fanns många av det uppväxande släktet som icke kunde förstå kung Benjamins ord, emedan de voro små barn, då han höll sitt tal till folket, och de trodde icke sina fäders tradition.” (Mosiah 26:1)

Bröder, vad hände med det uppväxande släktet? Varför tog inte de små barnen till sig fädernas rättfärdiga traditioner? Och än viktigare: här är vi nu århundraden senare, i en tid när vi har många tempel och ständig profetisk ledning — hur är det med vårt eget uppväxande släkte? Har vi skäl att oroa oss? Ja, verkligen!

De unga männen här i kväll och runtom i världen och de unga kvinnorna är enastående. President Hinckley har sagt om dem:

”Jag har sagt många gånger att jag tror att vi har den finaste generation ungdomar som denna kyrka någonsin har haft ... De försöker göra det som är rätt. De är vakna och duktiga, rena och prydliga, snygga och skärpta ... De vet vad evangeliet handlar om, och de försöker leva efter det och söker Herrens ledning och hjälp.” (“Er största utmaning, mödrar”, *Liabona*, jan 2001, 113; *Ensign*, nov 2000, s 97–98)

Alla vi som arbetar med dessa ungdomar vet hur sanna president Hinckleys ord är.

Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kvorum ger oss däremot en dyster varning när han talade om ungdomarna:

”Många av dem är enastående i fråga om andlig mognad och tro. Men även de bästa av dem sätts på hårda prov. Och de kommer att sättas på ännu hårdare prov.” (“We Must Raise Our Sights”, *Ensign*, sep 2004, s 14)

Denna varning att de kommer att ”sättas på ännu hårdare prov” får mig att lyssna. Det uppväxande släktet förtjänar att vi gör allt vi förmår för att

stödja och stärka dem i deras utveckling mot att bli vuxna.

I denna farofyllda tid, när våra ungdomar möter allt större motstånd, kan vi lära av andra. Bland de väpnade styrkorna, och i synnerhet i alla flottor runtom i världen, förstår alla matrosar ett uttryck som är ett rop på omedelbar hjälp, oavsett vad de håller på med eller var de befinner sig på skeppet. Ropet är "alle man på däck". Många sjöslag har vunnits eller förlorats beroende på om detta rop hörsammades.

Vi — som medlemmar av kyrkan, som ungdomsledare, oroliga fäder och bekymrade far- och morfäder — måste alla hörsamma ropet "alle man på däck" när det gäller våra ungdomar och unga ensamstående vuxna. Vi måste alla försöka finna möjligheter att bli till välsignelse för våra ungdomar oavsett om vi för tillfället står dem nära eller inte. Vi måste fortsätta att undervisa och stärka fäder och mödrar som har barn hemma i deras gudagivna roller. Vi måste ständigt fråga oss själva om det där idrottsevenemanget, den där extra aktiviteten

eller ärendet borta från hemmet är viktigare än att familjen är hemma tillsammans.

Nu är tiden inne bröder, att vi i allt vi gör, vart vi än går, när vi träffar unga sista dagars heliga, är mer uppmärksamma på behovet att stärka, vårda oss om och ha ett gott inflytande på dem.

Vi hade i vår egen familj en sådan upplevelse av underbara och uppmärksamma prästadömsledare. När jag först kallades till de sjuttios kvorum för några år sedan, fick vi i uppdrag att flytta till Solihull i England, där jag skulle verka i områdespresidentskapet. Syster Rasband och jag tog med oss våra två yngsta barn dit. Vår dotter var en ung ensamstående vuxen och vår son en sjuttonåring som tyckte om amerikansk fotboll och var duktig på att spela. Vi oroade oss mycket för dem. Inga kamrater, inga släktingar och ingen amerikansk fotboll! Jag undrade: "Skulle den här spännande nya upplevelsen visa sig bli en svår prövning för vår familj?"

Svaret kom i ett tidigt uppdrag jag fick. Jag hade ombetts att tala till

missionärerna på missionsskolan i Preston i England. Jag ringde till president White där och blev glad att höra att han kände till min familjesituation. Han förslog att vi skulle ta med oss barnen när vi åkte till Preston. När vi var där bad han vår dotter och son att tala till missionärerna! Vilken spännande upplevelse det var för dem att få känna sig delaktiga och att få vittna om Herrens verk!

Efter att ha tagit ett ömt farväl av missionärerna besökte vi templet i Preston som ligger i närheten av missionärsskolan. När vi närmade oss huvudingången möttes vi av president och syster Swanney, tempelpresidenten och hans hustru. De välkomnade oss till templet och sade: "Äldste Rasband, skulle du och din familj ha lust att utföra dop för de döda?" Vilken underbar idé! Vi tittade på varandra och tackade ja. Efter att ha utfört förordningarna, medan min son och jag fortfarande stod i dopbassängen med glädjetårar i ögonen, lade min son handen på min axel och frågade. "Pappa, varför har vi inte gjort det här förut?"

Jag tänkte på alla fotbollsmatcher och filmer vi tittat på tillsammans, på alla gånger vi hade haft trevligt tillsammans — glada minnen och traditioner som det är så viktigt att man skapar.

Men jag insåg att vi hade möjlighet till mer meningsfulla och andliga upplevelser med våra barn i likhet med det vi upplevde i Preston den dagen. Tack vare dessa omtänksamma och vakna prästadömsledare visste jag att vår familj skulle klara sig bra i Europa. Vi är så tacksamma för de många prästadömsledare och ledare för unga kvinnor som alltid varit uppmärksamma och kärleksfulla mot våra och era barn.

I en annan tid i Mormons bok befann sig Nephi i en situation där somliga i hans egen familj hade svårt att lyda, komma överens och vara trofasta. Han förstod förvisso att det var nödvändigt att uppmärksamta engagera sig i det uppväxande släktet. Mot slutet av sitt liv sade han:

”Vi tala om Kristus, vi fröjda oss i Kristus, vi predika om Kristus, vi profetera om Kristus och vi skriva i överensstämmelse med våra profetior, på det våra barn må veta på vilken källa de måste rikta sina blickar för att få förlåtelse för sina synder.” (2 Nephi 25:26)

Det är min bön att vi som bärare av Guds prästadöme var och en ska göra allt som står i vår makt för att lära våra ungdomar på vilken källa de måste rikta sina blickar för att få förlåtelse för sina synder, ja, på Herren Jesus Kristus. Må vi var och en uppriktigt lystra till ropet ”alle man på däck” när det gäller att rädda vårt eget uppväxande släkte — de förtjänar att vi gör allt vi förmår.

Jag vittnar om att detta är Herrens sanna kyrka och att den leds av honom genom vår käre profet Gordon B Hinckley, som jag älskar och stöder. I Jesu Kristi namn, amen. ■

Omvändelse, en välsignelse som kommer av vårt medlemskap

ÄLDSTE RICHARD G HINCKLEY

i de sjuttios kворum

Omvändelse ... är inte en sträng princip ... Den är vänlig och barmhärtig.

Mina kära bröder, jag känner mig ödmjuk och hedrad av att inneha detta ämbete. Ni förstår säkert varför jag aldrig trodde att jag skulle få denna kallelse. När jag inröstades för ett år sedan gjorde president Hinckley det klart för hela kyrkan att han inte hade inlett processen som ledde till min kallelse. Jag sade senare till honom att jag nog är den

enda generalauktoriteten i kyrkans historia som inröstats av medlemmarna trots att profeten inte stödde förslaget!

Men jag är tacksam för ert stöd och er röst, och jag viger hela mitt hjärta åt detta stora verk. Jag känner större tacksamhet än jag kan uttrycka för min familj, för min hustru och mina barn, och för mina goda föräldrar. Min mor gick bort för precis två år sedan, bara två dagar efter aprilkonferensen. Hon var liten till växten, men jag står på hennes axlar var dag. Hennes inflytande finns alltid hos mig. Jag kan inte ära henne på rätt sätt i ord, utan endast i handling.

Jag vet inte hur jag kan beskriva min far utan att generera honom, utom att jag älskar honom och att jag stöder honom. Med risk för att vara för personlig vill jag säga att när jag ser honom åldras så minns jag när jag och mina syskon var unga, hur han brukade ligga på golvet och brottas och leka med oss och lyfta upp oss i famnen och krama om oss och kittla oss,

eller lyfta upp oss i sängen till mor och sig när vi var sjuka eller rädda om natten. Mina minnen av honom kommer alltid att vara fyllda av skratt och kärlek, av trofasthet, vittnesbörd, oavbrutet hårt arbete, av tro och trohet. Han är vänlig och vis, och jag är övermåttan välsignad över att inte bara kunna stödja honom som min profet under detta jordeliv utan också att jag kan göra anspråk på honom som min far nu och i all evighet.

För flera veckor sedan inspirerades jag då äldste Douglas L. Callister i de sjuttios kворum kortfattat berättade om sin morfar LeGrand Richards under ett kворummöte. Bland andra intressanta saker han berättade var följande: När äldste Richards var en ung biskop besökte han de mindre aktiva medlemmarna. Han bad dem oförskräckt att tala under sakramentsmötet om ämnet "Vad mitt medlemskap i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga betyder för mig". Anmärkningsvärt nog tackade flera av dem ja och den upplevelsen placerade dem på vägen tillbaka till full aktivitet i kyrkan.

Jag vill tala om samma tema ikväll. Jag inbjuder er, unga som gamla, att

svara på den frågan i ett litet anteckningsblock. Skriv längst upp på första sidan: "Vad mitt medlemskap i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga betyder för mig." Lista sedan kortfattat allt ni kommer att tänka på. Med tiden kommer ni på fler saker som ni kan lägga till i listan. Snart har ni en växande bok som fyller er med tacksamhet och uppskattning för ert medlemskap i Herrens kyrka. Den kan till och med ger er underlag till tal ni kanske blir ombedda att hålla i framtiden.

Min lista är redan lång, och jag har valt ut en enda punkt från den som jag vill ta upp ikväll. Jag måste spara alla andra ämnen till en annan gång.

Jag vill tala kortfattat om omvändelsens princip. Jag är så tacksam för den kunskap vi har om denna stora princip. Det är inte en sträng princip, som jag trodde när jag var ung. Den är vänlig och barmhärtig. Det hebreiska ordet betyder helt enkelt "att vända"¹ sig, eller *återvända*, till Gud. Jehova värdjade till Israels barn: "Vänd om ... så skall jag inte längre se på er med ovilja. Ty jag är nådig ... och skall inte vara vred för evigt. Bekänn nu din

missgärning, att du har avfallit från Herren, din Gud".²

När vi bekänner våra synder och överger dem och vänder oss till Gud förlåter han oss.

Medan jag verkade som missionspresident nyligen bad två av våra äldster mig att träffa en undersökare som skulle döpas nästa dag. Hon hade några frågor som de inte kunde svara på. Vi körde hem till henne, och där träffade jag en ung änka som närmade sig 30, med ett barn. Hennes make hade omkommit i en tragisk olycka några år tidigare. Hennes frågor var eftertänksamma och hon var mottaglig. När frågorna hade besvarats frågade jag henne om hon oroad sig över något annat. Hon antydde att så var fallet och att hon ville tala med mig ensam. Jag bad äldsterna gå ut och ställa sig på gräsmattan där de kunde se oss tydligt genom ett stort fönster. Så snart dörren stängdes bakom dem började hon gråta. Hon berättade om sina ensamma år, fyllda av hjärtesorg och tomhet. Under dessa år hade hon begått en del allvarliga misstag. Hon sade att hon hade vetat bättre, men hade saknat styrkan att välja rätt

väg tills hon träffade våra missionärer. Under veckorna som de undervisade henne hade hon vädjat till Herren om att förlåta henne. Hon ville att jag skulle bekräfta att hennes omvändelse och dopets förordning och mottagandet av den Helige Anden skulle rena henne och göra henne värdig medlemskap i kyrkan. Jag undervisade henne ur skrifterna, och bar vittnesbörd om omvändelsens princip och om försoningen.

Nästa dag var jag och min fru närvarande när hon och hennes lilla flicka döptes. Rummet var fyllt av vänner från hennes församling, som var redo och ivriga att stötta henne som ny medlem i kyrkan. När vi lämnade dopgudstjänsten fylldes jag av en känsla av tacksamhet för omvändelsens underbara princip, och för försoningen som gör den möjlig, för den sanna omvändelsens mirakel och för denna stora kyrka och dess medlemmar och för våra missionärer.

Vad betyder mitt medlemskap i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga för mig? Det betyder allt. Det påverkar, upplivar, genomsyrar och ger mål och mening med allt i livet som betyder något för mig: Mitt förhållande till Gud, min evige Fader, och hans helige Son, Herren Jesus Kristus. Det lär mig att jag genom lydnad till evangeliets principer och förordningar finner frid och glädje i detta liv, och får komma för att bo i Guds närhet, med min familj, i det liv som förvisso kommer att följa jordelivet, där hans barmhärtighet tillfredsställer rättvisans krav och sluter mig och min familj, dig och din familj, i sin skyddande famn.³ Detta vittnar jag om i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Joseph P Healey, "Repentance", i *The Anchor Bible Dictionary*, sammanst av David Noel Freedman, 6 band (1992), 5:671.
2. Jer 3:12–13.
3. Se Alma 34:16.

Ett konungsligt prästerskap

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Förmånen att inneha prästadömet medför stora välsignelser, men också stora skyldigheter.

Mina kära bröder! Det är alltid en stor förmån och ett allvarligt ansvar att tala till kyrkans prästadöme. Detta är troligen den största samlingen av prästadömet i världens historia. Jag vill tala till er unga män om hur välsignade ni är att få bära det aronska prästadömet, som också kallas det "ringare prästadömet". Men ordet *ringare* tar på inget sätt bort dess betydelse. Det finns ingenting litet i det — speciellt då jag ser hur stora en del av er unga män är!

Jag är säker på att ni minns hur ivriga ni var då ni delade ut sakramentet första gången. Då ni som bär aronska prästadömet hjälper till med

att förbereda, välsigna och dela ut sakramentet, hjälper ni alla medlemmar som tar del av det att förnya sina löften till Herren och att förnya sin tro på Frälsarens försoningsoffer. Medlemmar som tar del av sakramentet påminns om att ta på sig Sonens namn, alltid minnas honom, hålla hans bud och att sträva efter att ha hans Ande hos sig. Jag hoppas att ni värderar det prästadöme ni bär och alltid hedrar era plikter i prästadömet.

Jag läste nyligen om några diakoner som hade blivit lite vårdslösa i sin inställning till utdelningen av sakramentet. De började se det som en rutin, något som ingen annan ville göra. De kom ofta sent, och ibland var de inte lämpligt klädda. En söndag sade deras rådgivande till dem: "Ni behöver inte bekymra er om sakramentet idag. Det har tagits hand om på annat sätt."

De blev naturligtvis förvånade, men som vanligt kom de sent till sakramentsmötet. De slank in under inledningspsalmen och satte sig bland de församlade. Då fick de se vilka som satt på diakonernas bänk — deras rådgivande och församlingens högpräster — män som tjänat som biskopar och stavsprebiter. De var alla klädda i mörk kostym, vit skjorta och slips. Men inte bara det, deras

uppträdande visade stor vördnad under det att de bar sakramentsbrickorna från rad till rad. Någonting var djupare och meningsfullare med sakramentet den dagen. De diakoner som hade blivit så rutinemässiga i sina plikter lärde sig genom detta exempel att utdelandet av sakramentet var ett heligt ansvar och den största av hedersbetygelser.¹ De började inse att prästadömet är vad aposteln Petrus kallade det — ”ett konungsligt prästerskap”.²

I allmänhet har det aronska prästadömet, under biskopsrådets ledning, ansvaret att välsigna och dela ut sakramentet. I vår hemmaförsamling här i Salt Lake City har vi ett stort antal trofasta äldre medlemmar, men få i aronska prästadömetns ålder. I årtal har jag sett dessa högpräster och äldster, män med tro och stora erfarenheter, ödmjukt och vördnadsfullt dela ut Herrens nattvards sakrament. Under en tid ingick i denna grupp prästadömsbärare en federal domare, en kandidat för guvernörsposten i Utah samt andra prominenta män. Ändå kände de sig hedrade och privilegierade att få utföra detta heliga prästadömsuppdrag.

Det aronska prästadömet är en storslagen gåva av andlig kraft som Herren förlänade Aron och hans söner.³ Det innehar ”nycklarna till betjäning av änglar och det förberedande evangeliet”⁴ och omfattar också ”omvändelsens evangelium och dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse”.⁵

Jag skulle vilja säga några ord om betjäning av änglar. Både förr och nu har änglar visat sig och gett undervisning, varning och vägledning som har varit till nytta för dem de besökt. Vi är inte medvetna om i vilken utsträckning som tjänande änglar påverkar vårt liv. President Joseph F Smith sade: ”På liknande sätt har kanske våra fäder och mödrar, bröder, systrar

och vänner, som dött från denna jord och varit trofasta och värdiga att åtnjuta dessa rättigheter och privilegier, fått en mission att besöka sina släktingar och vänner på jorden igen och överbringa kärleksbudskap, varningar, tillrättavisningar och undervisning från Guds närhet till dem de lärt sig att älska i köttet.”⁶ Många av oss har upplevt detta. Deras betjäning har varit, och är, en viktig del av evangeliet. Änglar betjänade Joseph Smith då han återställde evangeliet i dess fullhet.

Alma den yngre hade en egen upplevelse av betjänande änglar. Som ung man räknades han bland de icke troende och ”förledde ... många av sina åhörare att göra det som var ont

liksom han själv”. En dag, ”medan han gick omkring för att nedriva Guds kyrka” i sällskap med Mosiahs söner, ”uppenbarade Herrens ängel sig för dem. Han kom ned liksom i ett moln och talade såsom med tordönsröst, vilken kom jorden, där de stodo, att skälva”. Ängeln ropade sedan: ”Alma! Stå upp och stig fram! Varför förföljer du Guds kyrka?”

Alma blev så överväldigad av denna upplevelse att han svimmade och måste bäras till sin far. Först sedan hans far och andra hade fastat och bätt i två dagar återfick Alma full hälsa och styrka. Han stod då upp och sade: ”Jag har omvänt mig från mina synder och har blivit återlöst av Herren. Se, jag är född av Anden.”⁷ Men under alla

sina år som missionär talade han aldrig om ängelns besök. I stället valde han att vittna om att sanningen hade tillkännagetts för honom av Guds Helige Ande.

Att bli undervisad av en ängel skulle vara en stor välsignelse. Men Alma lär oss att hans slutliga och bestående omvändelse kom först efter det att han hade "fastat och bett många dagar".⁸ Hans fullständiga omvändelse kom genom den Helige Anden, som är tillgänglig för oss alla om vi är värdiga.

Mirakulösa händelser har inte alltid varit en motivation till omvändelse. Då till exempel Laman och Lemuel fysiskt misshandlade sina yngre bröder visade sig en ängel för dem och uppmanade dem att sluta. Ängeln försäkrade också alla bröderna att Laban skulle överlämnas i deras händer. Å ena sidan utövade Nephi tro och krävde Laban på mässingsplåtarna. Å andra sidan utövade Laman och Lemuel ingen tro och förändrade inte heller sitt handlande som följd av ängelns besök. Nephi

påminde dem: "Huru kommer det sig, att I haven förgätit, att I haven sett en Herrens ängel?"⁹

Ni unga män håller på att bygga upp ert vittnesbörd. Detta stärks av andliga bekräftelser genom den Helige Anden i era vardagliga livserfarenheter. Även om storslagna manifestationer skulle kunna stärka ert vittnesbörd, är det inte sannolikt att det händer.

Förmånen att inneha prästadömet medför stora välsignelser, men också stora skyldigheter.

1. Alla prästadömsbärare måste ära sina kallelser och agera i Herrens namn så långt som deras ämbete och kallelse tillåter. Vi ärar våra kallelser genom att följa vårt kvorumpresidentskaps, vår biskops och vår kvorumrådgivandes ledning. Det innebär att vi förbereder, välsignar och delar ut sakramentet då vi ombes att göra det. Det innebär också att vi utför andra ansvar som tillhör det aronska prästadömet, som att städa möteshuset, placera ut stolar för stavskonferenser och

andra möten, och att utföra andra plikter som vi tilldelas.

2. De som bär det aronska, eller det förberedande, prästadömet är skyldiga att göra sig värdiga det högre prästadömet, och att låta sig utbildas för större ansvar i kyrkans tjänst.

3. Att bära det aronska prästadömet medför en skyldighet att vara ett gott exempel, med rena tankar och korrekt uppträdande. Vi utvecklar dessa egenskaper då vi utför våra prästadömsuppgifter.

4. I ert kvorum och i andra aktiviteter är ni tillsammans med unga män som har samma värderingar som ni. Ni kan stärka varandra.

5. Ni kan studera skrifterna och lära känna evangeliets principer för att förbereda er för en mission.

6. Ni kan lära er att be och känna igen bönesvar.

Läran och förbunden beskriver olika slags rättigheter som hör till det aronska prästadömet. För det första ger ordinationen till prästadömet rätt att förrätta förordningar och att inneha det aronska prästadömet kraft. Biskopsrådet utgör presidentskapet för det aronska prästadömet i församlingen.¹⁰ För det andra finns i detta prästadöme olika ämbeten, vart och ett med olika ansvar och förmåner. Som diakon förväntas ni vaka över kyrkan som en lokal tjänare.¹¹ Som lärare förväntas ni, förutom att vaka över kyrkan, också att "vara med dess medlemmar och styrka dem".¹² Som präst förväntas ni "att predika, undervisa, förklara, förmana, döpa och att betjäna vid sakramentets utdelande, att besöka medlemmarna i hemmen".¹³ Er biskop, som har en högprästs ämbete, är också prästernas kvorumpresident och leder kvorumets verksamhet.

Då ni går vidare från ett av dessa ämbeten i det aronska prästadömet till nästa behåller ni rättigheterna från det tidigare ämbetet. Ni som är präster har exempelvis fortfarande rätten

att göra allt ni gjorde som lärare och diakoner. Även när ni så småningom ordinerats till det melkisedekska prästadömet innehar ni fortfarande det aronska prästadömet och kan handla som ämbetsmän däri. Framlidne äldste LeGrand Richards, som var medlem i de tolv kvorum under många år, förstod denna princip väl. Han brukade ofta säga: "Jag är bara en vuxen diakon."

Som jag just sagt: Att undervisa är en av det aronska prästadömet's viktiga plikter. För er unga tonåringar kommer tillfället att undervisa ofta då ni tjänar som hemlärarkamrat tillsammans med er far eller någon annan bärare av melkisedekska prästadömet. Att ta hand om timliga och andliga behov är en mycket viktig del av att vaka över kyrkan.

Profeten Joseph Smith gav hög prioritet åt hemundervisningen. Broder Oakley var profetens hemlärare, och varje gång broder Oakley kom som hemlärare till familjen Smiths hem "kallade profeten samman sin familj och gav sin egen stol till Oakley och uppmanade sin familj" att noggrant lyssna på broder Oakley.¹⁴

Ni unga män inom aronska prästadömet måste ha Anden med er, både i ert eget liv och då ni är hemlärare, när ni förbereder och delar ut sakramentet och i andra prästadömsaktiviteter. Ni måste undvika en del stötestenar. En av de största av dessa är missbruk.

Jag råder er alla, bröder, att avstå från varje slag av missbruk. I vår tid gör Satan och hans efterföljare några av våra bästa ungdomar till slavar genom att göra dem beroende av alkohol, alla slags droger, pornografi, tobak, spel och andra vanbildande laster. En del människor tycks vara födda med en svaghet för dessa ämnen, så att ett enda experiment resulterar i ett okontrollerbart beroende. En del missbruk är faktiskt sinnesförändrande och skapar ett behov som bedövar både

förnuft och omdöme. Sådana missbruk ödelägger inte bara livet för dem som inte kan motstå dem, utan också deras föräldrars, makars och barns liv. Som profeten Jeremia klagade: "Ingen kung på jorden skulle ha trott det, ingen som bor i världen, att någon ovän eller fiende skulle komma in genom [porten]."¹⁵

Herren har i sin visdom sagt oss att vi helt ska avstå från ämnen som inte är bra för oss. Vi har blivit uppmanade att inte ta den första drinken, inte röka den första cigaretten eller pröva den första drogen. Nyfikenhet och gruppträck är själviska motiv till att leka med beroendeframkallande ämnen. Vi måste hejda oss och betänka alla konsekvenser, inte bara för oss själva och vår framtid, utan också för våra nära och kära. Dessa konsekvenser är fysiska, men de kan också göra att vi förlorar Anden och få oss att falla offer för Satan.

Jag vittnar om det förädlade, andliga, tröstande, stärkande och återhållsamma inflytande som prästadömet

har haft i mitt liv. Jag har levt under dess andliga inflytande i hela mitt liv — i min farfars och morfars hem, i min fars hem och sedan i mitt eget hem. Vi blir ödmjuka när vi använder den allt övergripande kraften och myndigheten i prästadömet till att stärka och hela och välsigna andra. Må vi leva värdiga att inneha prästadömet's rätt att handla i Guds namn, är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Laird Roberts, "På vatten och bröd", *Nordstjärnan*, nov 1984, s 40–41.
2. 1 Pet 2:9.
3. Se L&F 84:18.
4. L&F 84:26.
5. L&F 13:1.
6. *Evangeliets lära*, s 366.
7. Se Mosiah 27:8–24.
8. Alma 5:46.
9. 1 Nephi 7:10.
10. Se L&F 107:15.
11. Se L&F 84:111; se också L&F 20:57–59.
12. L&F 20:53.
13. L&F 20:46–47.
14. William G Hartley, "Ordained and Acting Teachers in the Lesser Priesthood, 1851–1883", *Brigham Young University Studies*, våren 1976, s 384.
15. Klag 4:12.

Vår heliga plikt som prästadömsbärare

PRESIDENT THOMAS S MONSON

förste rådgivare i första presidentskapet

Prästadömet är egentligen inte så mycket en gåva som det är ett uppdrag att tjäna, en förmån att lyfta andra och ett tillfälle att välsigna andras liv.

För några år sedan närmade sig vår yngste son Clark sin tolvårsdag och han och jag var på väg ut från kyrkans administrationsbyggnad då president Harold B Lee kom fram och hälsade på oss. Jag nämnde för president Lee att Clark snart skulle fylla tolv år, varpå president Lee frågade honom: "Vad händer när du fyller tolv?"

Det var ett sådant där tillfälle när en far ber om att hans son ska

inspireras till att ge rätt svar. Utan att tveka sade Clark till president Lee: "Jag blir ordinerad till diakon."

Det var det svar jag bett om och president Lee ville höra. Sedan gav han vår son rådet: "Kom ihåg att det är en stor välsignelse att bära prästadömet."

Jag hoppas av hela mitt hjärta och hela min själ att varje ung man som får prästadömet ska ära detta prästadöme och vara trogen det förtroende som ges när prästadömet förlänas. Må vi alla som bär Guds prästadöme veta vad vi tror på. Må vi i överensstämmelse med aposteln Petrus uppmaning alltid vara beredda "att svara var och en som begär att ni förklarar det hopp ni äger".¹ Det kommer att finnas tillfällen för oss alla när vi kommer att uppfordras att förklara eller försvara vår tro. När det är dags att handla är det för sent att förbereda sig.

De flesta av er unga män kommer att få tillfälle att bära vittnesbörd när ni verkar som missionärer runtom i världen. Förbered er nu för denna underbara förmån.

Jag har upplevt många sådana

tillfällen. Ett av dem inträffade för 21 år sedan, innan Tyska demokratiska republiken — eller Östtyskland som det brukar kallas — befriades från kommunistiskt herravälde. Jag var på besök hos den östtyske statssekreteraren Gysi. Vid den tidpunkten var vårt tempel i Freiberg och två eller tre möteshus i Östtyskland under uppförande. Minister Gysi och jag diskuterade en rad olika ämnen, däribland vårt världsomfattande byggnadsprogram. Då frågade han: "Hur kan er kyrka vara så rik att ni har råd att uppföra byggnader i vårt land och runtom i världen? Var får ni era pengar ifrån?"

Jag svarade att kyrkan inte är rik men att vi följer den gamla bibliska principen tionde, som betonas på nytt i våra nutida skrifter. Jag förklarade också att vår kyrka inte har något betalt prästerskap och att detta var två skäl till att vi kunde bygga de byggnader som var under uppförande, däribland det vackra templet i Freiberg.

Minister Gysi var ytterst imponerad av det jag sade, och jag var djupt tacksam över att jag kunde besvara hans frågor.

Tillfället att förkunna en sanning kan komma när vi minst förväntar det. Låt oss vara beredda.

Vid ett tillfälle frågade en kvinna som inte var medlem av kyrkan president David O McKay vilken trossats som skilde vår kyrkas lära från andra trosuppfattningar. När han senare talade om detta sade president McKay att han hade känt sig manad att svara: "Det som skiljer min kyrka från andra är att vi tror på gudomlig myndighet genom direkt uppenbarelse."²

Var finner vi ett mer betydelsefullt exempel på gudomlig myndighet genom direkt uppenbarelse än i de händelser som ägde rum "en härlig, klar dag, tidigt på våren adertonhundra-tjugo" när den unge Joseph Smith gick ut i skogen för att be. Hans ord som beskriver detta ögonblick i

historien är överväldigande: ”Jag [såg] två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig, nämnande mig vid namn, och sade, pekande på den andre: *Denne är min älskade Son. Hör honom.*”³

Vår tanke går till den himmelska budbäraren Johannes Döparens besök den 15 maj 1829. Där på Susquehannaflodens strand, nära Harmony i Pennsylvania, lade Johannes händerna på Joseph Smith och Oliver Cowdery och ordinerade dem med orden: ”I Messias’ namn giver jag eder, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehar nycklarna till betjäning av änglar, till omvändelsens evangelium och dop genom nedsänkning till syndernas förlåtelse.”⁴ Budbäraren tillkännagav att han handlade under ledning av Petrus, Jakob och Johannes, som innehade melkisedekska prästadömens nycklar. Ordination och dop följde. Detta är ytterligare ett exempel på gudomlig myndighet genom direkt uppenbarelse.

I sinom tid sändes Petrus, Jakob och Johannes för att förläna det melkisedekska prästadömens välsignelser. Dessa apostlar sändes av Herren för att ordinera och konfirmera Joseph och Oliver till apostlar och särskilda vittnen om hans namn. Gudomlig myndighet genom direkt uppenbarelse kännetecknade detta heliga besök.

Till följd av dessa upplevelser har vi alla skyldighet — ja, den välsignade möjligheten och högtidliga plikten — att vara trogna det förtroende vi har fått.

President Brigham Young sade: ”Guds Sons prästadöme är ... den makt enligt vilken världarna är, var och kommer att fortsätta vara till evig tid.”⁵ President Joseph F Smith utvecklade temat och skrev: ”Det är varken mer eller mindre än Guds

kraft given till människan genom vilken människan kan handla på jorden för människosläktets frälsning i Faderns och i Sonens och i den Helige Andens namn, och göra detta rättmätigt. Denna auktoritet är inte självpåtagen, inte lånad från generationer som är döda och förgångna, nej, myndigheten har givits i denna tid i vilken vi lever genom tjänande änglar och andar från ovan, direkt från den allsmäktige Gudens närhet.”⁶

När jag skulle fylla 18 år och förberedde mig för att påbörja min militärtjänst i andra världskriget

rekommenderades jag för att ta emot det melkisedekska prästadömet. Det föll på mig att ringa president Paul C Child, min stavspresident, för att boka in en intervju. Han älskade och förstod de heliga skrifterna och det var hans avsikt att alla andra också skulle älska och förstå dem. Jag hade hört talats om hans ganska detaljerade och grundliga intervjuer, och vårt telefonsamtal lät som följer:

”Hej president Child. Det här är broder Monson. Min biskop bad mig träffa dig och samtala med dig om att bli ordinerad till äldste.”

”Bra, broder Monson. När kan vi träffas?”

Jag visste att hans sakramentsmöte började klockan 16 och ville ha minsta möjliga tid till att bli utfrågad om skrifterna, så jag föreslog klockan 15.

Han svarade: ”Nej, broder Monson, det ger oss inte nog tid att studera skrifterna. Var snäll och kom klockan 14 och ta med dig dina egna understrukna skrifter.”

Söndagen kom till slut och jag gick hem till president Child. Jag togs varmt emot och intervjun började. Han sade: ”Broder Monson, du bär det aronska prästadömet.” Det visste jag naturligtvis. Han fortsatte: ”Har du någonsin betjänats av änglar?”

Jag svarade: ”Jag vet inte riktigt.”

”Visste du”, sade han, ”att du har rätt till det?”

Jag svarade: ”Nej.”

Då bad han mig: ”Broder Monson, återge ur minnet Läran och förbundens trettonde kapitel.”

Jag började: ”I Messias namn giver jag eder, mina medtjänare, Arons prästadöme, som innehar nycklarna till betjäning av änglar ...”

”Stop”, sade president Child.

Sedan rådde han mig med en stilla och mild röst: ”Broder Monson, glöm aldrig bort att du som bär det aronska prästadömet har rätt att betjänas av änglar. Fortsätt.”

Jag läste upp resten av kapitlet ur minnet. President Child sade: ”Utmärkt.” Sedan samtalande han med mig om flera andra kapitel i Läran och förbunden som handlade om prästadömet. Det var en lång intervju, men jag har aldrig glömt den. Mot slutet lade president Child armen om mig och sade: ”Nu är du redo att ta emot det melkisedekska prästadömet. Kom ihåg att Herren välsignar den som tjänar honom.”

Många år senare deltog Paul C Child, då på prästadörets välfärdskommitté, och jag i en stavskonferens

tillsammans. När det var hans tur att tala under prästadörets ledarskaps-session tog han sina skrifter i handen och gick ner från förhöjningen till de församlade. Eftersom jag kände president Child visste jag vad han tänkte göra. Han citerade ur Läran och förbunden, bland annat ur kapitel 18 om hur dyrbar en själ är, och noterade att vi bör verka alla våra dagar för att föra själar till Herren. Sedan vände han sig till en äldstekvorumpresident och frågade: ”Hur dyrbar är en själ?”

Den förstummade äldstekvorumpresidenten tvekade innan han svarade. Jag bad i mitt hjärta att han skulle kunna svara på frågan. Han svarade slutligen: ”En själs värde ligger i hennes förmåga att bli lik Gud.”

Broder Child slog ihop sina skrifter, gick stilla och tyst tillbaka uppför gången och upp på förhöjningen. När han passerade mig sade han: ”Ett mycket djupsinnigt svar.”

Vi måste känna till prästadörets ed och förbund, för de gäller oss alla. För dem som bär melkisedekska prästadömet är det ett tillkännagivande om kravet på oss att vara trofasta och lydiga mot Guds lagar och att ära de kallelser vi får. För dem som bär aronska prästadömet är det ett uttalande om kommande plikter och ansvar, så att de kan förbereda sig här och nu.

Denna ed och detta förbund framställs av Herren med dessa ord:

”Ty de, som äro trofasta och erhålla dessa båda prästadömen, varom jag talat, och som ära sin kallelse, äro helgade genom Anden till sina kroppars förnyelse.

De skola bliva Moses’ och Arons söner och Abrahams säd och kyrkan och riket och Guds utvalda.

Vidare, alla de som mottaga detta prästadöme mottaga mig, säger Herren,

ty den som mottager mina tjänare, mottager mig,

och den som mottager mig, mottager min Fader,

och den som mottager min Fader, mottager min Faders rike. Därför skall allt vad min Fader har givas åt honom.”⁷

Framlidne äldste Delbert L Stapley i de tolv apostlarnas kvorum sade: ”Det finns två huvudkrav i denna ed och detta förbund. Det första är trofasthet, som betecknar lydnad mot Guds lagar och innebär sann efterlevnad av alla evangeliets normer ...

Det andra kravet ... är att ära sin kallelse. Att ära innebär i detta sammanhang att upphöja och förhårliga och öka anseendet av. Det betyder också att öka betydelsen av, att vidga och göra större.”⁸

Profeten Joseph Smith fick en gång frågan: ”Broder Joseph, du uppmanar oss ofta att ära våra kallelser. Vad innebär det?” Det sägs att han svarade: ”Att ära en kallelse är att upprätthålla den med värdighet och betrakta den som viktig, så att andra människor kan se himlens ljus genom vårt uppträdande. En äldste ärar sin kallelse när han lär sig vilka plikter en äldste har och när han sedan utför dem.”

De som bär det aronska prästadömet bör ges tillfällen att ära sina kallelser inom detta prästadöme.

En söndag för två år sedan var jag närvarande vid sakramentsmötet i min församling. Det händer inte ofta. Det var tre präster vid sakramentsbordet. Den unge mannen i mitten var rörelsehindrad och hade speciellt svårt att tala. Två gånger försökte han välsigna brödet men stammade svårt varje gång. Utan tvivel var han generad över sin oförmåga att be bönen riktigt. En av de andra prästerna tog över och välsignade brödet.

Medan brödet delades ut sade jag till mig själv: ”Jag kan inte låta den där unge mannen uppleva ett misslyckande vid sakramentsbordet.” Jag hade en stark känsla av att om jag

inte tvivlade skulle han lyckas välsigna vattnet. Eftersom jag satt på förhöjningen i närheten av sakramentsbordet lutade jag mig framåt mot den präst som satt närmast mig och pekade på den unge mannen som hade haft svårigheter och sade: "Låt honom välsigna vattnet — den bönen är kortare." Och sedan bad jag. Jag ville inte att han skulle misslyckas igen. Jag älskar skriftstället som lär oss att vi inte ska tvivla utan tro.⁹

När det blev dags att välsigna vattnet, föll den unge mannen på knä igen och bad bönen, kanske något stapplande, men utan att missa ett ord. Jag jublade inombords. Medan diakonerna gick runt med brickorna tittade jag på pojken och gjorde tummen upp. Han log brett mot mig. När de unga männen gick och satte sig hos sina familjer, satte han sig mellan sin far och mor. Vilken glädje det var att se hans mor le mot honom och ge honom en stor kram. Hans far lyckönskade honom och lade armen om honom. Alla tre tittade åt mitt håll, och jag gjorde tummen upp åt dem. Jag såg hur modern och fadern torkade bort tårar ur ögonen. Jag kände att det skulle gå bra för den unge mannen i framtiden.

Prästadömet är egentligen inte så mycket en gåva som det är ett uppdrag att tjäna, en förmån att lyfta andra och ett tillfälle att välsigna andras liv.

För inte så länge sedan fick jag ett brev om en underbar ung diakon, Isaac Reiter, och om de diakoner, lärare och präster som tjänade, lyfte och välsignade honom och sig själva.

Isaac kämpade mot cancer från det han var sju månader till sin död vid tretton års ålder. När han och hans familj flyttade till ett hus nära ett sjukhus så att Isaac skulle få rätt vård, fick aronska prästadömet i en församling i närheten i uppgift att dela ut sakramentet till dem varje söndag. Denna

förordning utfördes varje vecka och blev ett favorituppdrag för de bärare av aronska prästadömet som deltog. Tillsammans med sina ledare och Isaacs familj samlades de kring hans sjukhussäng och sjöng psalmer och bar vittnesbörd. Sedan välsignade de sakramentet. Isaac insisterade på att som diakon dela ut sakramentet till sin familj och till dem som hade tagit med sig det. Där han låg i sin säng samlade han kraft för att kunna hålla brickan med välsignat bröd eller vattnet. Alla som var där gick fram till Isaac och tog sakramentet från brickan. Sjuksköterskor och annan vårdpersonal började snart delta i mötet när de såg hur nära Isaac stod sin himmelske Fader och att han alltid hedrade honom. Fastän han var kraftlös och hade ont uppträdde han alltid med den värdighet som tillhör den som bär ett konungsligt prästadöme.

Isaac var ett stort föredöme för de unga männen i församlingen. De såg att han önskade fullgöra sina plikter, till och med när han låg för döden, och insåg att dessa plikter i själva verket var en förmån. De började komma tidigare för att förbereda sakramentet och sitta på plats i tid. Vördnaden förbättrades.

Isaac Reiter blev en levande predikan när det gällde att ära prästadömet. Vid begravningen sade man att han livet igenom hade stått med ena benet i himlen. Utan tvivel fortsätter han att ära sina plikter och hjälpa till med arbetet på andra sidan slöjan.

De av oss som bär melkisedekska prästadömet har alltid förmånen att ära våra kallelser. Vi är herdar som vakar över Israel. De hungriga fåren blickar upp, redo att utfodras med livets bröd. Är vi redo, bröder, att utfodra Guds hjord? Det är absolut nödvändigt att vi inser att själarna är dyrt aktade, så att vi aldrig ger upp hoppet om någon av hans dyrbara söner.

Om det finns någon som på grund av livets största rädsla — rädslan att misslyckas — känner att han är för svag för att bättra sig, finns det ingen mer trösterik försäkran än Herrens ord: "Min nåd är tillräcklig för alla människor, om de ödmjuka sig för mig, ty om de ödmjuka sig för mig och hava tro på mig, vill jag göra det svaga starkt för dem."¹⁰

Det sker under överallt där man ärar prästadömet kallelser. Där tro ersätter tvivel, där osjälviskt tjänande rensar bort självisk strävan, där utför Guds kraft hans avsikter. Den Gud kallar, dugliggör han.

Må vår himmelske Fader alltid välsigna, alltid inspirera och alltid leda alla som bär hans kostbara prästadöme är min innerliga bön, och jag uppsänder den i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. 1 Pet 3:15.
2. Se David O McKay, *Stepping Stones to an Abundant Life* (1971), s 375.
3. Joseph Smiths skrifter 2:14, 17.
4. L&F 13:1.
5. *Discourses of Brigham Young*, utv av John A Widtsoe (1954), s 130. Se också *Kyrkans presidenters lärdomar: Brigham Young*, s 125.
6. *Evangelies lära*, s 115.
7. L&F 84:33–38.
8. Conference Report, apr 1957, s 76.
9. Se Mormon 9:27.
10. Ether 12:27.

Behovet av större vänlighet

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Varför behöver någon av oss vara elak och ovänlig mot andra? Varför kan vi inte alla räcka ut handen i vänskap till alla runtomkring oss?

Det är inte lätt att tala efter broder Monson. Han talar med både humor och stor uppmärksamhet.

Tack, mina bröder, för er tro och era böner. Jag uppskattar dem verkligen.

När en man åldras blir han mildare och vänligare till sättet. Jag har tänkt mycket på det den senaste tiden.

Jag har undrat över varför det finns så mycket hat i världen. Vi är inblandade i fruktansvärda krig med många döda och många förödande sår. Och närmare hemmaplan finns det så mycket avundsjuka, stolthet, högmod och småaktig kritik, fäder som höjer

rösten över struntsaker och får hustrur att gråta och barn att bli rädda.

Rasmotsättningar sticker fortfarande upp sitt fula huvud. Man säger mig att det till och med visar sig mitt ibland oss. Jag förstår inte hur det kan komma sig. Jag trodde att vi alla glädde oss åt den uppenbarelse president Kimball fick år 1978. Jag var där i templet när det hände. Jag och mina medarbetare hyste inga tvivel om att det som hade uppenbarats var Herrens sinne och Herrens vilja.

Men nu får jag veta att rasistiska glirningar och nedsättande kommentarer ibland hörs hos oss. Jag påminner er om att ingen som faller nedsättande kommentarer om någon av annan ras kan anse sig vara en sann Kristi lärjunge. Inte heller kan han anse sig vara i samklang med Jesu Kristi kyrkas lära. Hur kan någon man som bär melkisedekska prästadömet högmodigt tro att just han är berättigad till prästadömet, medan däremot någon annan som lever ett rättfärdigt liv men har en annan hudfärg inte skulle komma i fråga?

Under min tid som medlem av första presidentskapet har jag haft blick för och vid flera tillfällen talat om den mångfald som vi ser i samhället. Den omger oss och vi måste medvetet ta emot denna mångfald.

Låt oss alla inse att var och en av oss är en son eller dotter till vår Fader i himlen, som älskar alla sina barn.

Bröder, det finns ingen grund för rashat i denna kyrkas prästadöme. Om det finns någon inom hörhåll som är frestad att tillåta sig detta, må han då vända sig till Herren och be om förlåtelse och aldrig mer delta i sådant.

Jag får då och då brev med förslag på vad brevskrivaren känner bör tas upp på konferensen. Jag fick ett sådant brev häromdagen. Det var från en kvinna som skrev att hennes första äktenskap hade slutat i skilsmässa. Hon träffade sedan en man som tycktes vänlig och omtänksam. Men strax efter vigseln upptäckte hon att hans ekonomi var i oordning, och trots att han hade ont om pengar slutade han jobbet och vägrade skaffa ett nytt. Så hon blev tvungen att börja arbeta för att försörja familjen.

Åren har gått och han är fortfarande arbetslös. Hon berättar sedan om två andra män som följer samma mönster: de vägrar att arbeta samtidigt som deras hustrur tvingas till långa dagar för att försörja familjen.

Paulus sade till Timoteus: "Men om någon inte tar hand om sina närmaste, särskilt då sin egen familj, så har han förnekat tron och är värre än den som inte tror." (1 Tim 5:8) Det är hårda ord.

Herren säger i en nutida uppenbarelse:

"Kvinnorna kunna fordra sitt uppehälle av männen tills dessa äro tagna hädan ...

Alla barn kunna fordra att föräldrarna skola försörja dem, tills de hava uppnått myndig ålder." (L&F 83:2, 4)

Ända sedan denna kyrkas första år har maken varit familjens försörjare. Ingen man kan anses vara en medlem i god ställning om han vägrar att arbeta för att försörja sin familj, om han är fysiskt i stånd att göra det.

Jag sade tidigare att jag inte visste varför det finns så många konflikter i världen och så mycket hat och bitterhet. Naturligtvis vet jag att allt detta är den ondes verk. Han attackerar oss personligen. Han förgör starka män. Det har han gjort ända sedan kyrkan grundades. President Wilford Woodruff sade följande:

”Jag har sett Oliver Cowdery då det tycktes som om jorden skalv under hans fötter. Jag har aldrig hört en man bära ett starkare vittnesbörd än han gjorde under Andens inflytande. Men i det ögonblick som han lämnade Guds rike, i det ögonblicket förlorade han sin kraft ... Han berövades sin styrka, liksom Simson i Delilas knä. Han förlorade den kraft och det vittnesbörd han haft, och han fick aldrig tillbaka det i dess fullhet i köttet, trots att han dog som medlem i kyrkan.”
(*Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff*, s 104)

Jag har fått tillåtelse att berätta om en ung man som växte upp ibland oss. Han var inte medlem i kyrkan.

Han och hans föräldrar var aktiva i en annan kyrka.

Han berättar att när han växte upp fanns det jämnåriga medlemmar av vår kyrka som talade nedsättande om honom, gjorde att han kände sig utanför och drev med honom.

Han började bokstavligen hata kyrkan och dess medlemmar. Han fann inget gott hos någon av dem.

Men så blev hans far arbetslös och de behövde flytta. På det nya stället kunde han vid sjutton års ålder skriva in sig vid college. Där fick han för första gången i sitt liv uppleva vänners värme. En av dem hette Richard och han frågade om han ville bli medlem i en klubb där han var president. Han skrev: ”För första gången i mitt liv var det någon som ville att jag skulle vara med. Jag visste inte riktigt hur jag skulle reagera, men gick tacksamt med i klubben ... Jag älskade känslan av att ha en vän. Jag hade bett om en vän i hela mitt liv. Efter att ha väntat i sjutton år svarade Gud på min bön.”

När han var nitton delade han och

Richard tält under ett sommarjobb. Han lade märke till att Richard läste en bok varje kväll. Han frågade vad han läste. Han fick veta att han läste Mormons bok. Han sade: ”Jag bytte snabbt samtalsämne och gick och lade mig. När allt kom omkring var det den boken som hade fördärvat min barn-dom. Jag försökte glömma boken, men jag kunde inte sova ordentligt på en vecka. Varför läste han den varje kväll? Till sist stod jag inte längre ut med de obesvarade frågorna i mitt huvud. Så en kväll frågade jag honom varför boken var så viktig. Vad stod det i den? Han räckte mig boken. Jag sade hastigt att jag aldrig ville röra boken. Jag ville bara veta vad som stod i den. Han fortsatte att läsa där han hade slutat. Han läste om Jesus och om att han visade sig i Amerika. Jag var chockad. Jag visste inte att mormonerna trodde på Jesus.”

Richard bad honom sjunga med i kören på en stavskonferens. Dagen kom och konferensen började. ”Äldste Gary J Coleman i de sjuttios

första kvorum talade. Jag fick under konferensen veta att han också [hade blivit döpt in i kyrkan]. Efter mötet ryckte Richard mig i armen för att få mig att prata med honom. Jag gick till slut med på det och när jag närmade mig honom vände han sig om och log mot mig. Jag presenterade mig och sade att jag inte var medlem och att jag bara hade kommit för att sjunga i kören. Han log och sade att han var glad att jag var där och att vi hade sjungit vackert. Jag frågade honom hur han visste att kyrkan var sann. Han berättade om sitt vittnesbörd i korta drag och frågade om jag hade läst Mormons bok. Jag sade nej. Han lovade mig att jag skulle känna Anden första gången jag läste den.”

Vid ett senare tillfälle var denne unge man och hans vän ute och reste tillsammans. Richard räckte honom en Mormons bok och bad honom läsa högt i den. Han gjorde det och plötsligt kände han den Helige Anden.

Tiden gick och hans tro växte. Han gick med på att bli döpt. Hans föräldrar motsatte sig det, men han gick ändå vidare och döptes in i vår kyrka.

Hans vittnesbörd fortsätter att växa. För bara några veckor sedan

gifte han sig med en vacker sista dagars helig flicka för tid och evighet i Salt Lake-templet. Äldste Gary J Coleman förrättade beseglingen.

Det är slutet på berättelsen, men den innehåller viktiga punkter. För det första det bedrövliga sätt hans jämnåriga medlemmar behandlade honom på.

För det andra det sätt hans nyvunne vän Richard behandlade honom på. Det var raka motsatsen till hans tidigare upplevelser. Det ledde till hans omvändelse och dop trots sämsta tänkbara utsikter.

Detta slags under kan ske och kommer att ske där det finns vänlighet, aktning och kärlek. Varför behöver någon av oss vara elak och ovänlig mot andra? Varför kan vi inte alla räcka ut handen i vänskap till alla runtomkring oss? Varför finns det så mycket bitterhet och agg? Sådant tillhör inte Jesu Kristi evangelium.

Vi snubblar alla någon gång. Alla gör vi misstag. Jag gör en omskrivning av Jesu ord i Herrens bön: ”Och förlåt oss våra synder, såsom också vi förlåter dem som syndar mot oss.” (Se Matteus 6:12.)

William W Phelps stod profeten

Joseph nära men förrådde honom 1838, vilket ledde till att Joseph Smith sattes i fängelse i Missouri. När broder Phelps insåg hur orätt han hade handlat skrev han ett brev till profeten och bad om förlåtelse. Det här är en del av profetens svar:

”Det är sant att vi hava lidit mycket till följd av ditt uppträdande — en kalk av galla, redan nog fylld för dödliga att dricka rann förvisso över, när du vände dig mot oss ...

Kalken har emellertid druckits, vår Faders vilja har skett och vi äro likväl vid liv, för vilket vi tacka Herren ...

Då jag tror, att din bekännelse är äkta och din omvändelse verklig, skall jag vara glad över att än en gång kunna räcka dig vänskapens högra hand och glädjas över den förlorades återkomst.

Ditt brev lästes upp för de heliga förra söndagen, och vi lodade deras stämning och känslor, varvid det enhälligt beslöts, att W. W. Phelps skulle upptagas i gemenskapen.

’Kom, käre broder, striden är slut.

Vi vänner äro såsom förut.”

(*Profeten Joseph Smiths lärdomar*, s 142–143.)

Bröder, det är denna anda, som profeten gav uttryck för, som vi måste utveckla i vårt liv. Vi kan inte vara nöjda förrän detta skett. Vi är medlemmar i Herrens kyrka. Vi har plikter såväl mot honom som mot oss själva och andra. Denna gamla syndiga värld har så stort behov av starka män, dygdiga män, trosstarka och rättfärdiga män, av män som är villiga att förlåta och glömma.

Låt mig avsluta med att säga att jag är glad över att de exempel och berättelser jag nämnt inte representerar handlingar eller inställningen hos majoriteten av vårt folk. Runtomkring mig ser jag så enormt mycket kärlek till andra och omtanke om dem.

För en vecka sedan var den här salen fylld med vackra unga kvinnor

som anstränger sig att leva efter evangeliet. De är generösa mot varandra. De försöker stärka varandra. De är till heder för sina föräldrar och sitt hem. De växer upp och kommer som vuxna kvinnor livet igenom att bära med sig de ideal som nu motiverar dem.

Tänk på hur ofantligt mycket gott kvinnor i Hjälpföreningen gör. Deras välvilliga arbete når ut över hela världen. Kvinnor sträcker sig ner och ger av sin tid, sin kärleksfulla omsorg och sina resurser för att hjälpa de fattiga och de sjuka.

Tänk på välfärdsprogrammet med frivilliga som ger sig ut för att dela ut mat, kläder och annat som behövs åt nödlidande.

Tänk på omfattningen av vår humanitära insats som når långt utanför kyrkan till länder hemsökta av fattigdom. Mässlins gissel är på väg att utrotas på många platser tack vare denna kyrkas bidrag.

Ge akt på hur den ständiga utbildningsfonden lyfter tusentals ur fattigdomens avgrund mot kunskapens och välståndets solljus.

Jag skulle kunna fortsätta att påminna er om den ofantliga insats kyrkans goda medlemmar gör, det sätt de är till välsignelse för varandra, och hur detta arbete sträcker sig över hela världen till jordens fattiga och nödlidande.

Det finns inget slut på det goda vi kan göra, det inflytande vi kan ha på andra. Låt oss inte dröja vid sådant som är kritiskt eller negativt. Låt oss be om kraft. Låt oss be om förmåga och en önskan att hjälpa andra. Låt oss utstråla evangeliets ljus alltid och överallt, så att vi reflekterar Återlösarens Ande.

Bröder, Herren sade till Josua: "[Var] stark och frimodig. Var ... inte förskräckt eller förfärad, ty Herren, din Gud, är med dig vart än du går." (Jos 1:9)

I Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

Alltings återställelse

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Vi tror att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är en återställelse av den ursprungliga kyrka som grundlades av Jesus Kristus.

Som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga drar vi försorg om alla Guds barn som nu lever och som någonsin levt på jorden. "Vårt budskap", som det framlades av första presidentskapet 1978, "är ett budskap om kärlek och omtanke om alla mäns och kvinnors eviga välfärd, oavsett trosåskådning, ras eller nationalitet, i vetskap om att vi verkligen är bröder och sysstrar till samme evige Fader."¹ Som Äldste Dallin H Oaks förklarade för några år sedan:

"Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga har många lärdomar

gemensamt med andra kristna kyrkor. Men vi har olikheter, och dessa olikheter förklarar varför vi sänder missionärer till andra kristna, varför vi bygger tempel utöver kyrkor och varför vår tro ger oss sådan glädje och styrka att klara livets och dödens utmaningar."²

Jag vill idag vittna om Jesu Kristi återställda evangeliums fullhet, som bygger vidare på de andra religionernas lärdomar, både kristna och icke-kristna. Denna fullhet grundlades ursprungligen av Frälsaren under hans jordiska verksamhet. Men sedan skedde ett avfall.

Några av de tidiga apostlarna visste att ett avfall skulle ske före Herren Jesu Kristi andra ankomst. Paulus skrev till tessalonikerna om denna tilldragelse: "Låt ingen bedra er på något sätt. Ty först måste avfallet komma."³

I och med detta avfall försvann prästadömet's nycklar och några av de dyrbara lärdomarna i den kyrka som Frälsaren hade organiserat ändrades. Bland dessa fanns dop genom nedsänkning;⁴ mottagandet av den Helige Andens gåva genom handpåläggning;⁵ Gudomens natur — att de är tre skilda personligheter;⁶ att hela mänskosläktet kommer att uppstå genom Kristi försoning, "både rättfärdiga och

Medlemmar i Chihuahua i Mexico närvarar vid en konferensutsändning.

orättfärdiga";⁷ fortsatt uppenbarelse — att himlarna inte är stängda⁸ och tempelarbete för levande och döda.⁹

Den period som följde kom att bli känd som medeltidens mörkaste århundraden. Detta avfall förutsades av aposteln Petrus som förkunnade: "Himlen [måste] ta emot [Jesus Kristus] tills de tider kommer då allt det blir återupprättat, som Gud har förkunnat genom sina heliga profeters mun från urminnes tid."¹⁰ En återupprättelse skulle bara vara nödvändig om dessa dyrbara ting gått förlorade.

Under de följande århundradena började religiösa människor inse att det hade skett ett gradvist avfall från den kyrka som Jesus Kristus organiserade. Några av dem fick utstå stora lidanden för sin tro på det som kom att kallas reformationen — en 1500-talsrörelse vars syfte var att reformera västvärldens kristendom. Detta resulterade i att de protestantiska kyrkorna och den kristna huvudkyrkan skildes åt.

En av dessa reformatorer var pastor John Lathrop, kyrkoherde i Egertons kyrka i Kent i England. Profeten Joseph Smith härstammar förresten från John Lathrop. Pastor Lathrop avsåg sig år 1623 sin befattning eftersom han ifrågasatte den anglikanska kyrkans myndighet att handla i Guds

namn. När han läste Bibeln insåg han att det inte fanns några apostoliska nycklar på jorden. År 1632 blev han präst för en olaglig oberoende kyrka och sattes i fängelse. Hans fru dog medan han satt i fängelse, och hans föräldralösa barn vädjade till biskopen om hans frigivning. Biskopen gick med på att frige Lathrop på villkor att han lämnade landet. Det gjorde han, och tillsammans med trettio två medlemmar ur sin församling tog han båten till Amerika.¹¹

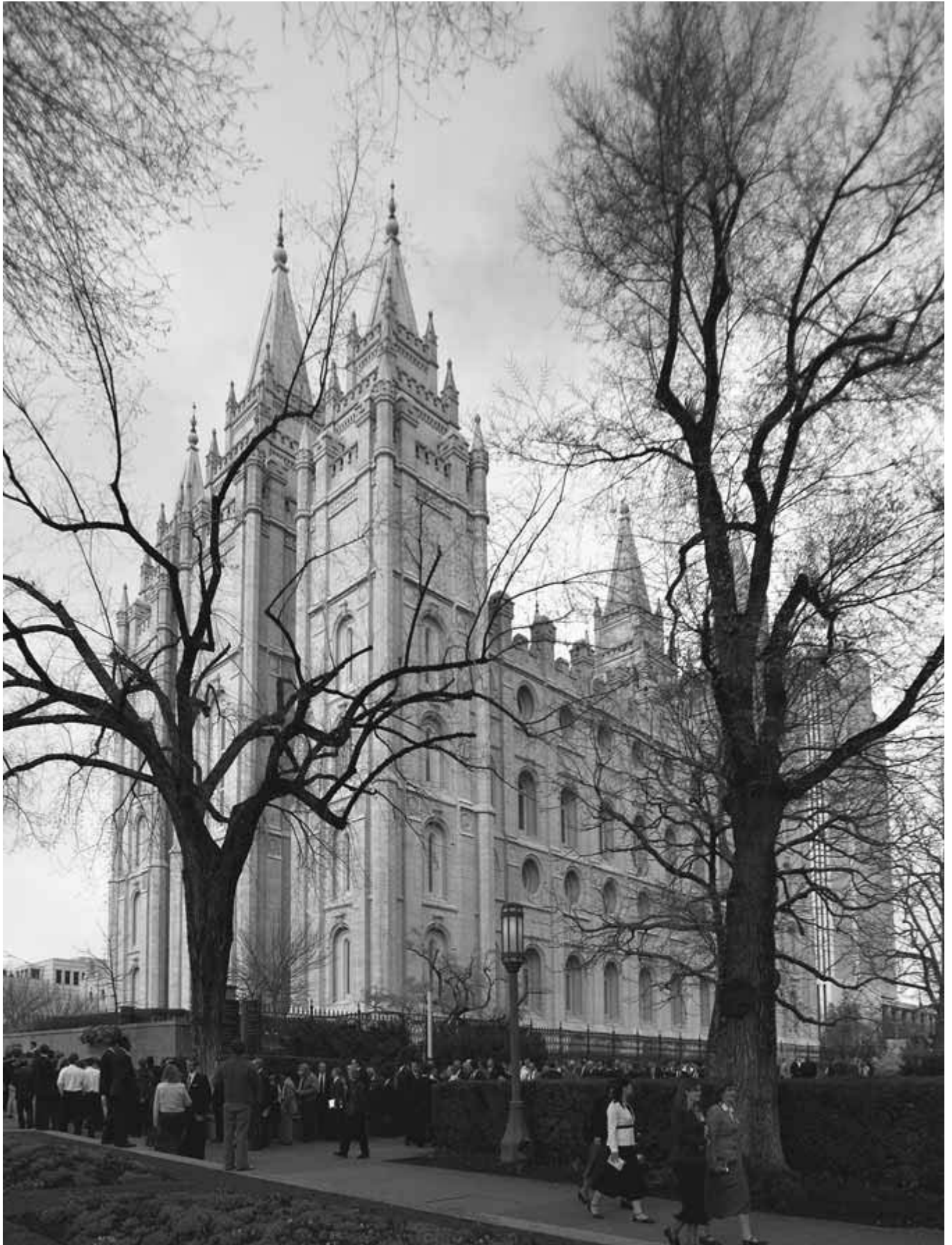
Roger Williams, en pastor under 1600-talet som grundade Rhode Island, vägrade att fortsätta som pastor i Providence på grund av att det inte fanns "någon rätt grundad Kristi kyrka på jorden, och inte någon människa som hade myndighet att offici- era i någon av kyrkans förrättningar, och att det inte heller kunde finnas någon förrän nya apostlar sändes av kyrkans stora överhuvud, och att han väntade på att dessa apostlar skulle komma".¹²

Av de som var lärda i religion är dessa endast två av dem som insåg att det skett ett avfall från den kyrka som Jesus Kristus organiserade, och att det fanns behov av en återställelse av de prästadömsnycklar som gått förlorade. Aposteln Johannes såg i en syn den tid då "en annan ängel

[skulle] flyga högst uppe på himlen. Han hade ett evigt evangelium att förkunna för dem som bor på jorden, för alla folk och stammar och språk och folkslag."¹³ Denna profetia har fullbordats. Eftersom vi tror att Jesu Kristi evangeliums fullhet har återställt i vår tid genom profeten Joseph Smith, vill vi ge alla människor möjligheten att få kunskap om och ta emot detta budskap.

I den återupprättade kyrkan har vi idag apostlar, profeter, herdar, lärare och evangelister i enlighet med Paulus ord till efesierna.¹⁴ Dessa prästadöms- ämbeten inrättades av Frälsaren när han organiserade sin kyrka i tidens mitt. Vi erkänner de två avdelningarna inom prästadömet och de ämbeten de omfattar: det lägre prästadömet är det aronska prästadömet som uppkallats efter Aron, och det högre prästadömet är det melkisedekska prästadömet som uppkallats efter Melkisedek, till vilken Abraham betalade tionde. Det aronska prästadömet återställdes den 15 maj 1829 under Johannes Döparens händer, och det melkisedekska prästadömet återställdes inom en månad därefter under de forna apostlarnas Petrus, Jakob och Johannes händer, till Joseph Smith och Oliver Cowdery. Följaktligen gör de som bär prästadömet idag anspråk på myndigheten att handla i Guds namn genom prästadömet, "vilken myndighet respekteras och är gällande både på jorden och i himlen".¹⁵

Under invigningen av templet i Kirtland den 3 april 1836 uppenbarade sig Mose och gav profeten Joseph Smith och Oliver Cowdery nycklarna till Israels insamling. Därefter uppenbarade sig Elias och överlämnade Abrahams evangelium och sade att "i ... vår säd skulle alla släkten efter oss bliva välsignade".¹⁶ Sedan uppenbarade sig profeten Elia och gav dem nycklarna till denna tidsutdelning, vilka innefattar

GENERALAUKTORITETER I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET

April 2006

Thomas S. Monson
Förste rådgivare

Gordon B. Hinckley
President

James E. Faust
Andre rådgivare

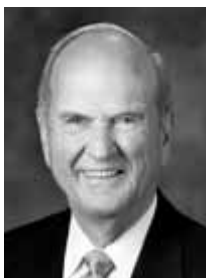
DE TOLV APOSTLARNAS KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

Dieter F. Uchtdorf

David A. Bednar

PRESIDENTSKAPET FÖR DE SJUTTIO

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

Charles Didier

Merrill J. Bateman

Robert C. Oaks

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

DE SJUTTIOS FÖRSTA KVORUM

Carlos H Amado David S Baxter Shayne M Bowen Monte J Brough Sheldon F Child L Whitney Clayton Gary J Coleman Spencer J Condie

Gene R Cook Quentin L Cook Claudio R M Costa Benjamín De Hoyos Robert K Dellenbach John B Dickson David F Evans Christoffel Golden Jr

Walter F González C Scott Grow Bruce C Hafen Donald L Hallstrom Keith K Hilbig Richard G Hinckley Jay E Jensen Marlin K Jensen

Daniel L Johnson Kenneth Johnson Paul V Johnson W Rolfe Kerr Yoshihiko Kikuchi Paul E Koelliker John M Madsen Richard J Maynes

Lynn A Mickelsen Marcus B Nash Dennis B Neuenschwander Glenn L Pace Anthony D Perkins Paul B Pieper Bruce D Porter Carl B. Pratt

Lynn G Robbins Cecil O Samuelson Jr. Steven E Snow Ulisses Soares Francisco J Viñas Lance B Wickman W Craig Zwick

DE SJUTTIOS ANDRA KVORUM

Mervyn B Arnold Douglas L Callister Craig A Cardon Craig C Christensen Shirley D Christensen Don R Clarke

James M Dunn Keith R Edwards Stanley G Ellis Daryl H Garn D Rex Gerratt Larry W Gibbons

Ronald T Halverson Spencer V Jones Won Yong Ko Gerald N Lund Cate W Mask Jr. Dale E Miller

Robert F Orton William W Parmley Wolfgang H Paul Wayne S Peterson H Bryan Richards R Conrad Schultz

W Douglas Shumway Lowell M Snow Donald L Staheli Robert R Steuer David R Stone H Bruce Stucki

Paul K Sybrowski William R Walker Robert J Whetten Richard H Winkel Robert S Wood H Ross Workman

PRESIDERANDE BISKOPSRÅDET

Richard C Edgley Förste rådgivare H David Burton Presiderande biskop Keith B McMullin Andre rådgivare

Medlemmar kommer för att se konferensutsändningar i Filippinerna (överst), Uruguay (ovan) och Brasilien (till vänster). Medlemmar i Korea röstar på kyrkans ledare (mitten, till vänster).

myndigheten att besegla, att binda allt i himlen som är bundet på jorden, i templen.¹⁷ Således överlämnade tidigare evangelieutdelningars profeter sina nycklar till profeten Joseph Smith i denna, den sista tidernas fullhets utdelning som aposteln Paulus talade till efesierna om.¹⁸

Jag är tacksam att det har behagat Herren att återigen upprätta lagen om tionde och offergåvor för detta folk. Genom att vi följer tiondelagen öppnas himlens fönster för oss. Stora välsignelser strömmar i rikt mått ut över dem som har tro till att följa tiondelagen.

Genom jordens långa historia har tempeldyrkan varit utmärkande för de heligas religionsutövande, genom vilken de visar sin önskan att komma närmare sin Skapare. Templet var en plats för lärdom för Frälsaren när han var på jorden. Det var i högsta grad en del av hans liv. Idag är templets välsignelser återigen tillgängliga för oss. Ett unikt utmärkande drag hos Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är dess lärosatser angående templet och den eviga betydelsen av allt som äger rum däri. Våra ståtliga och vackra tempel återfinns nu på många platser världen över. I dem utförs de allra heligaste av arbeten. President Gordon B Hinckley har sagt följande om dessa tempel: "Det finns endast ett fåtal platser på jorden där våra frågor om livet erhåller evighetens svar."¹⁹ De högstämda mysterierna beträffande varifrån vi kommer, varför vi är här och vart vi är på väg besvaras mer fullständigt i templen. Vi kom från Guds närhet och är här på jorden för att förbereda oss för att återvända till hans närhet.

Det är av stor betydelse att män och hustrur sluter eviga förbund innanför templets väggar. Dessa förbund beseglas genom prästadörets myndighet. De barn som kommer av denna förening kan, om de är värdiga, åtnjuta ett evigt förhållande som en

del av en familj och som barn till Gud. Som aposteln Johannes skrev: "Dessa som är klädda i vita kläder, vilka är de och varifrån har de kommit? ... Därför står de inför Guds tron och tjänar honom dag och natt i hans tempel."²⁰

Herren har sagt att hans verk är "att åvägabringa odödlighet och evigt liv för människan".²¹ Följaktligen borde alla människor, levande som döda, ha möjlighet att höra evangeliet antingen i detta liv eller i andevärlden. Som Paulus sade till korintierna: "Vad uppnår annars de som döper sig för de dödas skull? Om döda inte alls uppstår, varför döper man sig då för deras skull?"²² Det är av denna anledning som vi utför förordningar i templen för våra avlidna förfäder. Ingen berövas sin valmöjlighet eller handlingsfrihet. De för vilka arbetet utförs kan själva välja att ta emot det eller inte.

Aposteln Johannes såg i en syn den tid då en ängel skulle komma till jorden som ett led i evangeliets återställelse. Den ängeln var Moroni som uppenbarade sig för profeten Joseph Smith. Han visade Joseph vägen till den plats där guldplåtar med forntida uppteckningar fanns gömda. Joseph Smith översatte sedan dessa plåtar genom Guds gåva och kraft, och Mormons Bok utgavs. Den är en uppteckning om två folkgrupper som levde för århundraden sedan på den amerikanska kontinenten. Man visste inte mycket om dem före framkomsten av Mormons Bok. Av ännu större vikt är dock att Mormons Bok är ännu ett vittne om Kristus. Den återställde dyrbara sanningar om fallet, försoningen, uppståndelsen och livet efter döden.

Före återställelsen hade himlarna

varit till slutna i århundraden. Men när profeter och apostlar åter fanns på jorden öppnades himlarna återigen med syner och uppenbarelser. Många av de uppenbarelser som gavs till profeten Joseph Smith skrevs ner i en bok som kom att kallas Lärnan och förbunden. Den innehåller ytterligare lärdomar om olika principer och förordningar, och är en värdefull källa vad gäller prästadörets uppbyggnad. Dessutom har vi ännu en skrift som heter Den kostbara pärlan. Den innehåller Moses bok som gavs till Joseph Smith genom uppenbarelse, samt Abrahams bok vilken han översatte från en inköpt egyptisk papyrusrulle. Av dessa lär vi oss inte endast mycket mer om Mose, Abraham, Enok och andra profeter, utan får också många fler detaljer om skapelsen. Vi får veta

att alla profeter från begynnelsen undervisades om Jesu Kristi evangelium — ända ned från Adams tid.²³

Vi tror att Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är en återställelse av den ursprungliga kyrka som grundades av Jesus Kristus, vilken var "[uppbyggd] på apostlarnas och profeternas grund, där hörnstenen är Kristus Jesus själv".²⁴ Den är ingen utbrytare från någon annan kyrka.

Vi tror att Kristi evangelium i dess fullhet har återställts, men ingen av oss har därför orsak att på något sätt känna sig överlägsen andra Guds barn. I stället ger detta ett större ansvar att förverkliga andemeningen i Kristi evangelium i våra liv — att älska, tjäna och välsigna andra. Vi tror förvisso, som första presidentskapet tillkännagav 1978, att "världens stora religiösa

ledare, som Muhammed, Kon-fu-tse och reformatörerna, liksom filosofer som Sokrates, Platon och andra, mottog en del av Guds ljus. Etiska sanningar gavs till dem av Gud för att upplysa hela nationer och ge en högre nivå av insikt till enskilda."²⁵ Följaktligen har vi respekt för andras uppriktiga religiösa övertygelser och är tacksamma när andra visar samma hänsyn och respekt för de lärosatser som betyder så mycket för oss.

Jag har ett personligt vittnesbörd om sanningen i de förbund, lärdomar och den myndighet som återställdes genom profeten Joseph Smith. Denna visshet har ledsagat mig genom hela livet. Jag är tacksam att återställelsen av evangeliets fullhet har ägt rum i vår tid. Den omfattar vägen till evigt liv. Må Gud Faderns styrka, frid och omsorg samt Herren Jesu Kristi varaktiga kärlek och nåd vara med oss alla är min bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. "Uttalande från första presidentskapet om Guds kärlek till alla människor," 15 feb 1978; se även *Liabona*, jan 2002, s 42.
2. *Nordstjärnan*, juli 1995, s 85.
3. 2 Tess 2:3; kursivering tillagd.
4. Se Mark 1:9–10.
5. Se Apg 8:14–17; 19:3–6.
6. Se Matt 3:17; Apg 7:55; L&F 130:22.
7. Apg 24:15.
8. Se Daniel 2:28, Amos 3:7; L&F 121:26.
9. Se Ob 1:21; Mal 4:6; 1 Kor 15:29; Upp 7:15.
10. Apg 3:20–21.
11. Se Mark E Petersen, *The Great Prologue* (1975), s 34–35.
12. Se William Cullen Bryant, red, *Picturesque America; or, the Land We Live In*, 2 band (1872–1874), 1:502; se också *Liabona*, nov 2005, s 90 och LeGrand Richards, *Ett stort och förunderligt verk*, s 20–21.
13. Upp 14:6.
14. Se Ef 4:11.
15. James E Talmage, *Trosartiklarna*, s 199.
16. L&F 110:12.
17. L&F 110:13–16.
18. Se Ef 1:10.
19. "Varför dessa tempel?" *Tempel i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga*, s 14; se också *Nordstjärnan*, juni 1992, s 3.
20. Upp 7:13, 15.
21. Moses 1:39.
22. 1 Kor 15:29.
23. Se Moses 5:58; 8:19; Abraham 2:10–11.
24. Ef 2:20.
25. Uttalande från första presidentskapet, 15 feb 1978; se också *Liabona*, mars 2002, s 4.

”Det blev helt som trasigt var”

ÄLDSTE JEFFREY R HOLLAND

i de tolv apostlarnas kворum

När Herren säger till de fattiga i anden: ”Kom till mig”, så menar han att han vet vägen ut och att han vet vägen upp.

De första ord som Jesus uttalade i sin majestätiska bergspredikan var riktade till de bekymrade, de missmodiga och de nedslagna. ”Saliga är de som är fattiga i anden”, sade han, ”dem tillhör himmelriket.”¹ Vare sig ni är medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga eller befinner er bland de tiotusentals åhörare denna morgon som inte tillhör vår tro, så talar jag till dem som brottas med personliga prövningar och familjeproblem, till dem som kämpar med konflikter i hjärtats ensamma skyttegrav, till dem som försöker hålla tillbaka en flodvåg av förtryck som ibland översvämmar

själen likt en tsunami. Jag vill särskilt tala till er som tycker att ert liv är i spillror och till synes omöjligt att reparera.

Jag erbjuder alla sådana det säkraste och härligaste botemedlet jag känner till. Det består av världens Frälsares eget stridsrop. Han yttrade det i början av sin verksamhet och han yttrade det i slutet. Han sade det till de troende och han sade det till dem som inte var så säkra. Han sade det till alla, vad de än hade för personliga problem:

”Kom till mig, alla ni som arbetar och bär på tunga bördor, så skall jag ge er vila.

Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.”²

De inledande orden i detta löfte, ”kom till mig”, är ytterst viktiga. De är nyckeln till den frid och ro vi söker. När den uppståndne Frälsaren predikade vid templet för nephiterna i den nya världen, började han med orden: ”Saliga äro de i anden fattiga, som komma till mig, ty dem hör himmelriket till.”³

När Andreas och Johannes först hörde Kristus tala, blev de så berörda att de följde efter honom när han lämnade folkhopan. Kristus kände att någon följde honom och vände sig

om och frågade de två männen: ”Vad söker ni?” De svarade: ”Var bor du?” Och Kristus sade: ”Kom och se!” Nästa dag fann han en lärjunge till, Filippus, och sade till honom: ”Följ mig!”⁴ Endast en kort tid därefter kallade han formellt Petrus och de andra nya apostlarna med samma inbjudan. Kom, ”följ mig”,⁵ sade han.

Det verkar helt tydligt att det väsentliga i vår plikt och det grundläggande kravet i vårt jordeliv är inkapslade i dessa korta ord från ett flertal scener i Frälsarens jordiska verksamhet. Han säger till oss: ”Lita på mig, lär av mig, gör det jag gör. När du går dit där jag går”, säger han, ”kan vi tala om vart du är på väg, och om problemen i ditt liv och de bekymmer du har. Om du följer mig, ska jag leda dig ut ur mörkret”, lovar han. ”Jag ska besvara dina böner. Jag ska ge din själ vila.”

Mina kära vänner, jag känner inte till något annat sätt att lyckas eller att vara trygg mitt i livets många fallgropar och problem. Jag känner inte till något annat sätt att bära våra bördor eller att finna det som Jakob i Mormons bok kallade ”den lycksalighet, som är beredd för de heliga”.⁶

Så hur kommer man till Kristus som svar på denna ständigt upprepade inbjudan? Skrifterna ger oss talrika exempel och tillvägagångssätt. Ni känner mycket väl till de mest grundläggande. Det lättaste och första sättet innebär helt enkelt vårt hjärtas önskan, den mest elementära trosform vi känner till. ”Om I icke kunnen göra mera än att önska att tro”, säger Alma, ”och utöva en smula tro ... [och] giva [bara lite] rum”⁷ åt Guds löften att slå rot — så är det tillräckligt till att börja med. Att bara ha en smula tro — att bara hoppas på det vi ännu inte ser i vårt liv, men som ändå är verkligt⁸ — detta enkla steg, när vi koncentrerar oss på Herren Jesus Kristus, har alltid varit och kommer alltid att vara hans eviga evangeliums

första princip, det första steget ut ur förtvivlan.

För det andra måste vi ändra det vi kan ändra när det gäller det som delvis kan utgöra problemet. Med andra ord måste vi omvända oss, det kanske mest hoppfulla och uppmuntrande ordet som finns i den kristna vokabulären.

Vi tackar vår himmelske Fader för att vi *tillåts* förändra oss. Vi tackar Jesus för att vi *kan* förändra oss, vilket vi till sist endast kan göra med deras gudomliga hjälp.

Förvisso är inte allt vi kämpar med en följd av våra gärningar. Ofta är det följden av andras gärningar eller helt enkelt livets händelser. Men det som vi *kan* ändra på *borde* vi ändra på, och resten måste vi förlåta. På det sättet blir vår tillgång till Frälsarens försoning lika obehindrad som vi i vår ofullkomlighet kan göra den. Därefter tar han över.

För det tredje försöker vi ta på oss hans identitet på så många sätt som möjligt, och först tar vi på oss hans namn. Detta namn ges formellt via förbund genom evangeliets frälsande förordningar. Dessa inleds med dop och avslutas med tempelförbunden, och däremellan finns det många andra, till exempel sakramentet, vilka tjänar

som ytterligare välsignelser och påminnelser i vårt liv. Nephi undervisade sitt folk om budskapet vi ger er denna morgon. Han sade: "Följ Sonen med hjärtats fulla föresats, ... med ... ett verkligt uppsåt, ... [tagen] Kristi namn på eder ... Gören därför det jag har sagt eder, [som] jag sett [att] eder Herre och Återlösare [ska] göra."⁹

När vi följer dessa mycket grundläggande lärdomar, öppnar sig härliga kontakter med Kristus på mångfaldiga sätt: att be och fasta och meditera över hans avsikter, att njuta av skrifterna och tjäna andra, att ge "hjälp[åt] de svaga, upplyft[a] de slappnande händerna och styrk[a] de matta knäna".¹⁰ Och framför allt att älska med "Kristi rena kärlek", gåvan som "[aldrig] förgår", som "fördrager allt, tror allt, hoppas allt [och] uthärdar allt".¹¹ Med detta slags kärlek inser vi snart att våra dagar innehåller mängder av vägar som leder till Mästaren och att varje gång vi sträcker oss ut mot honom, oavsett hur kraftlöst det sker, upptäcker vi att han ivrigt försöker nå oss. Så vi tar några steg, vi strävar, vi söker och vi ger aldrig upp.¹²

Min önskan idag är för oss *alla* — inte bara för dem som är "fattiga i anden" utan för oss *alla* — att på ett personligare och direktare sätt

uppleva Frälsarens föredöme. Ibland söker vi efter himlen på ett alltför krottigt sätt, då vi koncentrerar oss på program eller historia eller andras upplevelser. Dessa saker är viktiga men inte lika viktiga som personliga upplevelser, sant lärjungeskap samt styrkan som kommer av att personligen ha upplevt majestätet i hans beröring.

Kämpar du med missbrukets demoner — tobak eller droger eller hasardspel eller den ondskefulla far-soten pornografi? Har du problem i äktenskapet eller är ditt barn i fara? Är du förvirrad över din könsidentitet eller vill du ha större självkänsla? Står du — eller någon du håller kär — inför sjukdom eller depression eller död? Vilka andra steg du än måste ta för att lösa dessa problem, kom *först* till Jesu Kristi evangelium. Förlita dig på himlens löften. I detta hänseende är Almas vittnesbörd mitt vittnesbörd: "Jag vet väl", säger han, "att var och en som sätter sin lit till Gud skall få bistånd i sina prövningar, sina bekymmer och sina lidanden".¹³

Denna förtröstan på Guds barmhärtiga natur är själva kärnan i det evangelium som Kristus lärde ut. Jag vittnar om att Frälsarens försoning inte bara lyfter bort våra synder, utan också bördan av besvikelser och

bedrövelser, våra hjärtesorger och vårt missmod.¹⁴ Det var från början meningen att förtröstan på sådan hjälp skulle ge oss både ett skäl och ett sätt att förbättra oss, en motivering till att lägga ner våra bördor och ta emot vår frälsning. Det kan och kommer att finnas gott om svårigheter i livet. Men den själ som kommer till Kristus, som känner hans röst och strävar efter att göra som han gjorde, finner en styrka, som det står i psalmen, "[större än sin egen]".¹⁵ Frälsaren påminner oss om att han har upptecknat oss på sina händer.¹⁶ Med tanke på korsfästelsens och försoningens ofattbara kostnad, kan jag lova er att han inte tänker vända oss ryggen nu. När Herren säger till de fattiga i anden: "Kom till mig", så menar han att han vet vägen ut och att han vet vägen upp. Han vet eftersom han redan gått den. Han känner vägen eftersom han *är* vägen.

Bröder och systrar, vilka svårigheter ni än brottas med, *snälla ni*, ge inte upp, och *snälla ni*, var inte rädda. Det har alltid rört mig att när broder Bryant S Hinckleys son åkte ut som missionär till England, gav han den unge Gordon en avskedskram och smög till honom en liten handskriven lapp med bara fem ord från Markus femte kapitel: "Var inte rädd. Tro endast."¹⁷ Jag tänker också på den natten när Kristus skyndade sig att hjälpa sina skrämda apostlar, då han ropade till dem medan han gick på vattnet: "Det är jag. Var inte rädda." Petrus utropade: "Herre, om det är du, så befall att jag skall komma till dig på vattnet." Det svar Kristus gav honom är *alltid* detsamma *varje* gång: "Kom", sade han. Petrus, impulsiv som han var, hoppade genast över båtkanterna och ut på det upprörda vattnet. Så länge han fäste ögonen på Herren kunde vinden härja med håret och vattenscummet göra honom dyblöt, men allt var väl — han gick

mot Kristus. Först när hans tro vacklade och rädslan tog överhanden, först när han tog bort blicken från Mästaren för att se på de rasande vågorna och det hotande svarta djupet nedanför, först då började han sjunka. Med förnyad rädsla utropade han: "Herre, hjälp mig!"

Det var säkert med en viss sorg som Mästaren över alla problem och all fruktan, han som är lösningen till all modfällighet och besvikelse, räckte ut sin hand och grep tag i den drunknande lärjungen med den milda tillrättavisningen: "Så lite tro du har! Varför tvivlade du?"¹⁸

Om du är ensam, var förvissad om att du kan finna tröst. Om du är modfälld, var förvissad om att du kan finna hopp. Om du är fattig i anden, var förvissad om att du kan få styrka. Om du är nedbruten, var förvissad om att du kan bli hel igen.

*I Nasaret finns en liten gränd
som sandalklädda fötter beträtt.
Där bodde en gång, från himlen
sänd,
snickaren från Nasaret.*

*Ofta i gränden man byborna såg
med en sak som de höll kär:
Där på bänken bredvid honom låg
allt trasigt man lämnat där.*

*Flickan dit sin trasiga docka tog,
en kvinnas stol blev lagad igen.
Mannen med ett ok, eller trasig plog,
bad: Säg, kan du laga den?"*

*Och alla saker man till honom bar
blev som nya igen.
Det blev helt som trasigt var,
snickaren var människornas vän.*

*Till snickaren kommer under årens
lopp
med tunga steg till grändens
krön
nedtyngda själar med föga hopp
att få svar på sin sorgsna bön:*

*"O, snickare från Nasaret,
kan du laga mitt brustna liv?
Ditt ok är mildt och din börda lätt,
mig tröst, o Herre, giv."*

*Tack vare hans kärleksfulla själ
har en hoppets dag nu grytt.
Det trasiga har han lagat väl
och allt har blivit nytt.*

*"O led mig genom jordiskt grus,
O led mitt hjärta rätt.
Fullkomna mig med sanningens ljus,
du snickare från Nasaret!"¹⁹*

Må vi alla, särskilt de fattiga i anden, komma till honom och bli helbrägdagjorda, ber jag i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Matt 5:3.
2. Matt 11:28–29.
3. 3 Nephi 12:3; kursivering tillagd.
4. Se Joh 1:35–39, 43.
5. Se Matt 4:19.
6. Se 2 Nephi 9:43.
7. Se Alma 32:27; kursivering tillagd.
8. Se Alma 32:21.
9. 2 Nephi 31:13, 17.
10. L&F 81:5.
11. Moroni 7:47, 46, 45.
12. Se Alfred, Lord Tennyson, "Ulysses", i *The Complete Poetical Works of Tennyson* (1898), s 89.
13. Alma 36:3.
14. Se Alma 7:11–12.
15. "Lär mig att följa dig", *Psalmer*, nr 150.
16. Se 1 Nephi 21:16.
17. Mark 5:36.
18. Matt 14:27–31; kursivering tillagd.
19. George Blair, "The Carpenter of Nazareth", i Obert C Tanner, *Christ's Ideals for Living* (Sunday School manual, 1955), s 22.

Den stora lycksalighetsplanen

ÄLDSTE EARL C TINGEY

i de sjuttios presidentskap

Genom den oändliga försoningen har Gud gett oss ett sätt att både övervinna våra synder och bli fullständigt rena igen.

Profeten Jakob frågade: "Varför skulle vi icke tala om Kristi försoning och uppnå fullkomlig kunskap om honom?"¹

Jag tar den frågan som ämne för mitt tal — varför inte tala om Jesu Kristi försoning?

Alma talar om försoningen som "den stora lycksalighetsplanen".² Jag använder dessa ord för att beskriva den vackra lära vi känner som Jesu Kristi försoning.

President Hugh B Brown sade en gång: "Förr eller senare får livets skiftande öden oss att ge oss i kast med detta viktiga ämne ... själens odödlighet, och människan förhållande till

Gudomen ... Alla, oavsett hudfärg, religion eller nationalitet, har ett kommande möte med upplevelsen vi kallar döden."³

De flesta av oss har i sorg och förlust stått vörtnadsfullt vid en älskad persons grav och ställt frågan: "Finns det någon glädje i döden?"

En profet i Mormons bok besvarar den frågan åt oss med glädjefyllda och tacksamma ord om Jesu Kristi försoning, som återlöser oss från döden: "O, vilken Guds visdom, vilken barmhärtighet och nåd! ... Ack, vår Guds storhet och rättvisa!"⁴

Låt mig beskriva fem sanningar i lycksalighetsplanen som har gett mig detta slags glädje.

För det första: Kunskap om planen bekräftar att det finns en Gud och han har en Son, Jesus Kristus. Fadern och Sonen är fullkomliga. De bor i himlen och de har förhärligade kroppar av ande, kött och ben.

Dessa sanningar uppenbarades för oss i den här tidshushållningen när den unge Joseph Smith knäböjde i ödmjuk bön och senare förkunnade: "Jag såg två personer, vilkas glans och härlighet trotsa all beskrivning, stående över mig i luften. En av dem talade till mig, nämnande mig vid namn, och sade, pekande på den andre: *Denne är*

min älskade Son. Hör honom."⁵

För det andra: Att känna till Faderns och Sonens identitet hjälper oss förstå att vi alla sattes på jorden för att få en fysisk kropp och olika erfarenheter, och för att visa oss värdiga att återvända till vår himmelske Fader. Vårt jordeliv styrs av lagar. Vi syndar när vi överträder lagen. När vi syndar bryter vi mot eviga lagar. Rättvisans lag kräver ett straff.

Synd och behovet av omvändelse kan liknas vid en man som ger sig ut på en resa. På ryggen har han en stor tom säck. Då och då plockar han upp en sten som representerar överträdelse av en lag. Han placerar stenen i säcken på ryggen. Med tiden blir säcken full. Den är tung. Mannen kan inte fortsätta sin resa. Han måste på något sätt tömma säcken för att bli av med alla dessa stenar. Detta kan endast göras av Frälsaren genom försoningen.

Detta är möjligt när vi utövar tro på Jesus Kristus, överger synden och ingår förbund genom evangeliets förordningar. När vi trofast uthärdar till änden kan vi återvända för att behålla vår himmelske Fader och hans Son, Jesus Kristus.

För det tredje: Genom den oändliga försoningen har Gud gett oss ett sätt att både övervinna våra synder och bli fullständigt rena igen. Detta möjliggörs genom barmhärtighetens eviga lag. Barmhärtigheten tillfredsställer rättvisans krav genom vår omvändelse och försoningens makt. Utan försoningens makt och vår fullständiga omvändelse är vi underkastade rättvisans lag.

Alma lärde att "barmhärtigheten gör anspråk på den som omvänder sig"⁶ och att "återlösningsplanen ... icke [kunde] utföras utom på det villkor, att människorna ... omvända sig".⁷

Den store profeten Amulek lärde: "Och sålunda kan barmhärtigheten tillfredsställa rättvisans krav och sluta

dem som omvända sig i beskyddande armar, medan den som icke utövar tro till omvändelse är utsatt för de krav, som rättvisan enligt hela lagen ställer. Sålunda kommer den stora och eviga återlösningsplanen endast den till godo, som har tro till att omvända sig.”⁸

Våra första föräldrar, Adam och Eva, överträdde lagen och fick lämna Edens vackra lustgård. Adam och Eva undervisades om den stora frälsningsplanen så att de skulle kunna finna glädje i livet.⁹

Adam sade: ”På grund av min överträdelse hava mina ögon öppnats och här i livet skall jag hava glädje och i köttet skall jag åter få se Gud.”¹⁰

Eva gav ett liknande uttryck för glädje: ”Om det icke vore för vår överträdelse, skulle vi aldrig hava haft säd och skulle aldrig hava haft kunskap om gott och ont och känt glädjen över vår återlösning.”¹¹

För det fjärde: Adam och Evas fall förde med sig två sätt att dö. Vi är underkastade dessa två sätt att dö. Fysisk död innebär att anden skiljs från kroppen. Som en följd av Adams fall kommer hela människosläktet att lida fysisk död.

Den andra döden är andlig. Den innebär att vi skiljs från Guds närhet. Adam och Eva samtalade fritt med Gud i Edens lustgård. Efter överträdelsen gick de miste om denna förmån. Därefter skedde kommunikation med Gud endast genom tro och offer tillsammans med innerliga böner.

I vårt nuvarande läge är vi alla underkastade den andliga döden. Vi är avskilda från Gud. Han bor i himlen, vi bor på jorden. Vi vill återvända till honom. Han är ren och fullkomlig. Vi är orena och ofullkomliga.

Kraften i Kristi försoning övervinner både fysisk och andlig död.

Efter att ha blivit korsfäst och lagd i en lånad grav, uppstod Kristus på den tredje dagen. Denna uppståndelse

förenade Kristi fysiska kropp med hans ande.

Uppståndelsen från de döda är en ytterst vacker del av försoningen och i sanning en del av lycksalighetsplanen. Uppståndelsen är universell och gäller hela mänskligheten. Vi kommer alla att uppstå. Jag bär vittnesbörd om detta faktum och denna sanning. Detta är en ovillkorlig gåva från Gud.

Men när vi uppstår övervinner vi inte den andra döden. För att få evigt liv och bo hos Fadern och Sonen, måste vi omvända oss och bli värdiga barmhärtigheten, vilken tillfredställer rättvisan.

Genom uppenbarelse vet vi:

”Detta liv är tiden, då människorna måste bereda sig att möta Gud.”¹²

”Uppskjuten [icke] eder bättringsdag.”¹³

”Samma ande, som är i besittning av edra stofthyddor den stund I gå ut ur detta liv, samma ande har makt att taga dem i besittning i den eviga världen.”¹⁴

För det femte: Jesus Kristus föddes av en jordisk moder, Maria. Av henne ärvde han dödlighet och blev underkastad döden.

Josef var hans jordiska lärare. Gud i himlen var hans Fader. Av honom ärvde han odödlighet — makten att övervinna den fysiska döden.

Jesus Kristus, han som valdes att uppfylla försoningens krav, steg ner för att låta sig födas som ett hjälplöst spädbarn åt Maria. Han gick med på att frestas, ställas inför rätta, hånas, dömas och korsfästas, fastän han hade makten och myndigheten att förhindra sådana gärningar.

President John Taylor beskrev Kristi nåd med följande vackra ord: ”Vidare var det nödvändigt att han skulle nedstiga under allt, för att han skulle kunna höja andra över allt, ty om han inte kunde höja sig själv och bli upphöjd genom de principer försoningen förde med sig, kunde han inte höja andra. Han kunde inte göra för andra det som han inte kunde göra för sig själv.”¹⁵

Kristi lidande i Getsemane örtagård symboliserar den största av alla Kristi egenskaper, hans fullkomliga kärlek. Här ser vi att han i sanning älskade oss alla.

En engelsk teolog från artonhundratalet skrev följande om denna

händelse: "Allt som den mänskliga kroppen kan uthärda vad gäller lidande skulle nu överhoppas hans tynande kropp ... den ohyggligaste smärta, den mest överväldigande brutalitet, hela syndens börda — allt detta måste han nu möta."¹⁶

Herren beskrev sitt lidande i en nutida uppenbarelse: "Detta lidande gjorde, att jag, Gud, den störste av alla, skalv av smärta och blödde ur varje por samt led till både kropp och själ."¹⁷

Försoningen är en händelse som gör det möjligt för oss att förlikas med Gud. Ordet *försoning* betyder att återställa eller att komma tillbaka. När det gäller familjen betyder det att vi bli återförenade med varandra och med Gud och hans Son, Jesus Kristus. Det betyder att sorgen vid separationen blir till glädje vid återföreningen.

Som avslutning citerar jag president Boyd K Packers ord:

"Om ni förstår den stora lycksalighetsplanen och följer den, så bestäms inte er lycka av vad som händer i världen."¹⁸

Jag bär vittnesbörd om denna sanning och om kärleken som vår Herre och Frälsare Jesus Kristus har visat oss genom att ombesörja försoningen, den stora lycksalighetsplanen, för oss alla. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Jakob 4:12.
2. Alma 42:8; se också 2 Nephi 9:13; Alma 12:32; 34:9, 16; 41:2; 42:15; Moses 6:62.
3. Conference Report, apr 1967, s 48; ändrad paragrafindelning.
4. 2 Nephi 9:8, 17.
5. J S Skrifter 2:17.
6. Alma 42:23.
7. Alma 42:13.
8. Alma 34:16.
9. Se Alma 12:32.
10. Moses 5:10.
11. Moses 5:11.
12. Alma 34:32.
13. Alma 34:33.
14. Alma 34:34.
15. *The Mediation and Atonement* (1882), s 144.
16. Frederic W Farrar, *The Life of Christ* (1994), s 575.
17. L&F 19:18.
18. *Nordstjärnan*, juli 1994, s 20.

Växa upp åt Herren

ANNE C PINGREE

andra rådgivare i Hjälpföreningens generalpresidentskap

Det krävs handlingskraftigt tjänande, även under svåra omständigheter, av dem som uppriktigt önskar "växa upp åt Herren".

För några månader sedan åkte jag bil med två modiga äldre kvinnliga missionärer. De var fast beslutna att hitta adressen till en församlingsmedlem i hjärtat av ett bostadsområde i en större stad i östra Förenta staterna. Jag satt i baksätet och höll andan medan bilens navigationssystem med jämna mellanrum skrånade "Fel håll, fel håll!" Oförskräckt fortsatte missionären som läste kartan att föreslå väg efter väg genom labyrinten av stadsgator tills vi slutligen hittade hem till den syster som de hade lovat undervisa i läsning och skrivning.

I sina handlingar och sin inställning

förkroppsligade dessa enastående systrar något som är mycket mer än en spegling av deras levnadsår. De visade prov på sann andlig mognad.

Helaman, den store profeten i Mormons bok, namngav sina söner Nephi och Lehi efter deras föregångare, och "de växte upp åt Herren".¹ Vare sig vi är unga eller gamla måste vi alla göra detta.

Tanken på att växa upp åt Herren är fångslande. Till skillnad från processen att växa upp fysiskt, mognar vi inte andligen förrän vi *väljer*, som aposteln Paulus uttryckte det, att "[lägga] bort det barnsliga".²

Dagliga böner och skriftstudier, och att hålla fast vid buden och de förbund som slöts vid dopet och i templet, utgör själva kärnan i att växa upp åt Herren. Vi lär oss att vandra på hans vägar när vi gör det som för oss närmare vår himmelske Fader och när vi lär våra barn och andra att också göra det. Vi "[lägger] bort det barnsliga" när vi väljer att bli kristuslika och tjäna andra på det sätt han vill att vi ska göra.

När kyrkan organiserades i denna tidshushållning, förklarade Herren att de som "genom dop [skola] upptagas i hans kyrka" är de som, bland annat, "äro villiga att ikläda sig Jesu Kristi

namn och äro beslutna att tjäna honom intill änden”.³ Det innebär att vi förblir ”ståndaktiga och orubbliga, alltid överflödande av goda gärningar”⁴ varje dag av vårt liv. Idag, när kyrkan växer i 170 länder över hela jorden, krävs *handlingskraftigt tjänande*, även under svåra omständigheter, av dem som uppriktigt önskar ”växa upp åt Herren”. Denna tillväxt i kyrkan innebär att många av oss kommer att få tillfällen att tjäna dem som är nyomvända.

Jag var med om ett minnesvärt exempel på handlingskraftigt tjänande till förmån för personer som evangeliet är nytt för, då jag följde med de där hängivna kvinnliga missionärerna — en av dem en änka som närmade sig åttio år, och den andra en ensamstående förälder i sextioårsåldern — som inte tänkte låta sig avskräckas av svängar åt fel håll. Jag bevittnade också ännu ett exempel på detta i samma församling.

Församlingen består av medlemmar i många olika åldrar, från en mängd olika länder, som alla har varierande ekonomi och olika lång erfarenhet i kyrkan. Flera av dem som har mest erfarenhet av kyrkan är par där båda arbetar på högre examina. De har krävande scheman och nybildade familjer.

Det jag såg var en ung mor som verkade som besökslärarinstruktör för nyomvända i församlingen. Medan hennes man tog hand om deras baby visade hon hängivet prov på kärleksfull omsorg om två afrikanska systrar. Denna omsorg innebar att hon inte bara undervisade dessa systrar om hur de skulle klara sig i ett nytt land utan också om hur de skulle kunna anpassa sig till sin nya religion.

Genom sitt exempel lärde hon dessa afrikanska systrar hur Herren vill att vi ska tjäna varandra. Aposteln Paulus ord beskriver på ett finstämt sätt vad det var jag såg i denna

besökslärarinstruktörs agerande gentemot dessa nyomvända: ”[Vi] uppträdde ... kärleksfullt ibland er ... [Vi] ville ... i innerlig kärlek ge er inte bara Guds evangelium utan också oss själva, eftersom ni hade blivit så *kära* för oss.”⁵ Vid varje träff kom denna unga instruktör med uppmuntran, en vänlig hjälpande hand och besökslärarnas budskap.

Med tiden förberedde systrarna besökslärarnas budskap tillsammans för att dela med sig av det i andra systers hem. Genom att bedöma behov och tjäna på plats när de var ute blev de sanna hjälpföreningssystrar som vikt sina liv åt att lyfta, trösta och uppmuntra varandra. Jag tvivlar på att jag någonsin kommer att kunna höra frasen ”hjärtan förenade i enighet och kärlek”⁶ utan att tänka på dessa tre glada, kärleksfulla kvinnor som genom att handlingskraftigt tjäna andra visade prov på vad det innebär

att ”växa upp åt Herren”.

Ett annat sätt, förutom ståndaktigt och handlingskraftigt tjänande, varpå vi *väljer* att växa upp åt Herren är genom *vår villighet att ”sträva framåt”⁷ i tro* — även när vi inte riktigt vet vad vi ska göra. Tänk på Nephis redogörelse för hur det var att få befallning om att bygga en båt. Han berättar om sina omständigheter:

”Och Herren talade till mig och sade: ’Du skall bygga en båt enligt den plan, som jag skall visa dig’ ...

Jag sade: ’Herre, var skall jag gå för att finna malm att smälta, så att jag kan förfärdiga verktyg?’”⁸

Nephi ifrågasatte inte den uppgift som skulle utföras. Istället visade han i denna situation, liksom han tidigare gjort i andra, prov på denna mogna andliga insikt: ”Sålunda se vi, att Guds befallningar måste utföras. Om det nu så är, att människornas barn hålla Guds befallningar, så när han dem

och styrker dem och förser dem med medel, varmed de kunna utföra det som han befallt dem.”⁹ Nephi såg sig helt enkelt om efter en lösning istället för att se på hindren i sin väg, för han visste — han *visste* — att i denna process, att växa upp åt Herren, så kunde och skulle Gud bistå honom med att följa varje bud han mottog.

I samma innerstadsförsamling lade jag märke till liknande tro i en biskops vänliga och kärleksfulla omsorg. Han spillde ingen tid på att förtvivla över de väldiga behoven hos ett ständigt växande antal nyomvända. Han strävade istället framåt genom att kalla samman de mer erfarna medlemmarna i de aronska och melkisedekiska prästadömskvorumen för att hjälpa till att förbereda nyomvända från Afrika och Latinamerika för sina prästadömsansvar. De nyare bröderna undervisades om hur de skulle hålla brickorna när de delade ut sakramentet och hur de skulle knäböja och vördnadsfullt välsigna brödet och vatten. Deras mer erfarna, ofta yngre,

bröder övade på orden i sakramentsbönerna tillsammans med dem så att de skulle känna sig mer säkra på att uttala dem. Sedan samtalade alla bröderna tillsammans om denna viktiga prästadömsförordnings heliga natur.

Vi har alla haft upplevelser då vi varit tvungna att visa vår beslutsamhet att tjäna andra och vår villighet att sträva framåt i tro. När min make ringde till mig för att berätta att vår missionskallelse hade ändrats till ett krävande uppdrag i Afrika, svarade jag: ”Jag kan göra det. Jag tror att jag kan göra det.” Jag visade genom mina ord prov på min beslutsamhet att gå framåt i tro — och ännu en gång lita på att Herren skulle hjälpa mig. Jag visade min villighet att ”växa upp åt Herren”.

Precis som för den trofaste biskopen, de hängivna systrarna, och, skulle jag kunna intyga, i den fortlöppande processen att växa upp åt Herren, kommer det att krävas av oss att vi gör allt vi kan och i vissa fall till och med mer än vi vet hur vi ska göra.

Utmaningarna kan vara överväldigande och vägen ibland okänd. Men trots oundvikliga svängar åt fel håll kan de som strävar efter att bli verkligt kristuslika, med ståndaktig beslutsamhet att tjäna andra och en villighet att sträva framåt i tro, komma att ge eko åt den stora andliga sanning som Nephi delade med sig av då han fullföljde sitt båtbygge: ”Jag bad ofta till Herren, varför han visade mig stora ting.”¹⁰ Tänk att få se ”stora ting”. Vilken gåva, vilken välsignelse för dem som valt att ”växa upp åt Herren”. Att vårt liv må präglas av kärleksfull omtanke och orubblig andlig mognad är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Helaman 3:21.
2. 1 Kor 13:11.
3. L&F 20:37.
4. Mosiah 5:15.
5. 1 Tess 2:7–8; kursivering tillagd.
6. Mosiah 18:21.
7. 2 Nephi 31:20; kursivering tillagd.
8. 1 Nephi 17:8–9.
9. 1 Nephi 17:3.
10. 1 Nephi 18:3.

Alla människor överallt

ÄLDSTE DALLIN H OAKS

i de tolv apostlarnas kворum

Om och om igen lär oss Mormons bok att Jesu Kristi evangelium är universellt i sitt löfte och sin påverkan.

Ifol, på en profets uppmaning, läste miljoner människor Mormons bok. Miljoner människor välsignades. Vi fick alla lydnadens välsignelser, och de flesta av oss växte också i kunskap och vittnesbörd om Herren Jesus Kristus, om vilken denna bok vittnar.

Många andra saker uppenbarades, men det som uppenbarades berodde på läsaren. Det vi får från en bok — särskilt en helig text — beror till största delen på vad vi investerar i läsningen — vår önskan och villighet att lära oss och en ömsjämhet till ljuset som Herrens Ande ger oss.

I.

En av de saker jag lärde mig under min senaste genomläsning av Mormons bok var hur mycket Gud älskar alla sina barn i varje nation. I det första kapitlet prisar fader Lehi Herren, vars "makt och godhet och barmhärtighet äro över alla jordens invånare". (1 Nephi 1:14) Om och om igen lär oss Mormons bok att Jesu Kristi evangelium är universellt i sitt löfte och sin påverkan, att det gäller alla som någonsin levt på jorden. Här följer några exempel, citerade direkt ur den boken:

- "Försoningen ... förbereddes från världens grundläggning för hela människosläktet, som någonsin varit till efter Adams fall ... eller som någonsin skall bli till." (Mosiah 4:7)

- "Förmedelst människornas återlösning, som skedde genom Jesus Kristus ... [äro] alla människor ... återlösta." (Mormon 9:13)

- "Han lider alla människors smärtor ... både män, kvinnor och barn ... han lider detta, på det att uppståndelsen måtte komma till alla människor." (2 Nephi 9:21–22)

- "Har han väl befallt någon att icke deltaga av hans frälsning? ... Ingalunda, utan han har givit den fritt åt alla människor, och ... alla människor hava rätt därtill, den ene såväl

som den andre, och ingen är förmenad." (2 Nephi 26:27–28)

Vi kan också läsa att "hans blod försonar även för deras synder ... som hava dött utan att veta Guds vilja angående sig, eller dem som hava syndat ovetande". (Mosiah 3:11) Likaså "sonar Kristi blod för [små barn]". (Mosiah 3:16) Denna lära att försoningens makt ger alla uppståndelsens och renhetens gåva, motsäger påståendet att Guds nåd endast kan frälsa ett utvalt fåtal. Han nåd är till för alla. Denna lära i Mormons bok utvidgar vår syn och ökar vår kunskap om Guds allomfattande kärlek och hans försonings universella effekt på alla människor överallt.

II.

Mormons bok lär att vår Frälsare "inbjuder [alla människobarn] att komma till sig och deltaga av hans godhet. Han förmenar ingen som kommer till honom, svart eller vit, träl eller fri, man eller kvinna, och han kommer ihåg folken, och alla äro jämlika för Gud, både jude och icke-jude." (2 Nephi 26:33; se också Alma 5:49.)

"Han inbjuder dem alla." Vi vet vad "man eller kvinna" betyder. Vi vet också vad "svart eller vit" betyder, vilket inkluderar alla raser. Men vad betyder "träl eller fri"? *Träl* — motsatsen till att vara fri — innebär mer än slaveri. Det innebär att man är bunden (i fångenskap) till något som är svårt att undfly. *Träl* omfattar dem vars frihet begränsas av fysiska eller känslomässiga sjukdomar. *Träl* omfattar dem som är beroende av ett ämne eller en vana. *Träl* omfattar definitivt dem som fångslats av synden — som är "omringade av" det som en annan del av Mormons bok kallar "helvetets kedjor". (Alma 5:7) *Träl* omfattar dem som hålls tillbaka av traditioner eller sedvänjor som strider mot Guds bud. (Se Matt 15:3–6; Mark 7:7–9; L&F 74:4–7; 93:39.) Slutligen, *träl* omfattar

också dem som begränsas av andra felaktiga idéer. Profeten Joseph Smith lärde att vi predikar för att "befria fångarna".¹ Vår Frälsare "inbjuder ... alla att komma till sig och deltaga av hans godhet", "han förmenar ingen som kommer till honom" och "alla äro jämlika för Gud".

III.

Guds barn i alla nationer har fått hans löfte att han ska uppenbara sig för dem. Mormons bok lär oss:

"Han uppenbarar sig för alla dem som tro på honom genom den Helige Andens kraft, ja, för varje nation, släkt, tungomål och folk genom att göra mäktiga underverk, tecken och under ibland människors barn enligt deras tro." (2 Nephi 26:13)

Lägg märke till att Herrens utlovade uppenbarelsen ska ges till *"varje nation, släkt, tungomål och folk"*. Idag ser vi uppfyllelsen av detta löfte i varje nation som våra missionärer får verka

i, även bland folk som tidigare inte räknats som kristna.

Vi känner till exempel till många händelser då Herren har uppenbarat sig för män och kvinnor i Ryssland, som så nyligen befriats från den gudlösa kommunismens långvariga grepp. När två ryska män läste några kritiska och hånfulla artiklar om mormonerna kände de starkt att de skulle söka upp ett av våra möteshus. Båda träffade missionärerna och blev medlemmar i kyrkan.²

En läkare i en by i Nigeria hade en dröm där han såg sin gode vän tala till en församling. Nyfiken åkte han till sin väns by en söndag och blev mycket förvånad att finna exakt det som han hade sett i sin dröm — en församling som undervisades av hans vän, deras biskop. Han blev imponerad av det han fick höra under upprepade besök och döptes tillsammans med sin hustru. Två månader senare hade över trettio personer i deras by också

blivit medlemmar i kyrkan, och kyrkans möten hölls i deras klinik.

En man från norra Indien som jag träffade hade aldrig ens hört namnet Jesus Kristus tills han såg det på en kalender i en skomakares affär. Anden ledde honom till omvändelse i en protestantisk kyrka. Senare, under ett besök i en avlägsen studentstad, såg han reklam för en amerikansk grupp som hette "BYU Young Ambassadors". Under deras framträdande sade en inre röst till honom att gå till entréhallen efter uppträdandet, och att en man i en blå blazer skulle berätta vad han behövde göra. På så sätt fick han en Mormons bok, läste den och omvändes till det återställda evangeliet. Sedan dess har han verkat som missionär och biskop.

En liten flicka i Thailand mindes en kärleksfull Fader i himlen. När hon växte upp bad hon ofta och rådgjorde med honom i hjärtat. I början av tjugårsåldern träffade hon våra

missionärer. Deras undervisning bekräftade den kärleksfulla personliga relation hon haft med Gud sedan sin barndom. Hon döptes och verkade som heltidsmissionär i Thailand.

Endast 5 procent av människorna i Kambodja är kristna. En familj i det landet sökte efter sanningen. När deras elvaårige son var ute och cyklade såg han några män i vit skjorta och slips som visade någon en bild och frågade vem det var. Han kände att han borde stanna. När han iakttog dem manades han att säga: "Det där är Jesus Kristus, Guds Son, och han kom för att frälsa människan." Sedan cyklade han iväg. Det tog missionärerna en månad att hitta honom och hans familj. Idag är pappan rådgivare till missionspresidenten.

I juni i fjol besökte en familj på fem personer ett öppet hus för ett nytt kapell i Mongoliet. När pappan kom in genom dörren gick en kraftfull energi genom hans kropp, en känsla av frid han aldrig upplevt förut. Tårar flödade. Han frågade missionärerna vad den underbara känslan betydde och hur han kunde känna den igen. Snart var hela familjen döpt.³

Detta är bara några exempel. Det finns tusentals fler.

IV.

Mormons bok lär också att den store Skaparen dog "för alla människor, på det alla människor måtte bli va honom underkastade". (2 Nephi 9:5) Att underkastas Frälsaren innebär att vi, för att våra synder ska förlåtas genom hans försoning, måste följa de villkor han gett, som omfattar tro, omvändelse och dop. Uppfyllandet av dessa villkor beror på våra önsknin- gar, våra val och våra handlingar. "Han kommer in i världen på det han må frälsa alla människor, om de vilja hör- samma hans röst." (2 Nephi 9:21)

Herren erbjuder en väg för alla sina barn och han vill att var och en av oss

ska komma till honom. I Mormons boks sista kapitel vädjar Moroni:

"Kommen till Kristus och varden fullkomnade i honom och förneken eder all ogudaktighet, och om I förneken eder all ogudaktighet och älsken Gud av all eder makt, själ och styrka, då är hans nåd eder nog, så att I genom hans nåd kunnen bli va fullkomliga i Kristus." (Moroni 10:32)

V.

Bibeln lär oss hur Gud ingick ett förbund med Abraham och lovade honom att genom honom skulle "alla släkter" eller "folk" bli välsignade. (Se 1 Mos 12:3; 22:18.) Det vi kallar Abrahams förbund öppnar dörren till Guds mest utvalda välsignelser för alla hans barn överallt. Bibeln lär att "om ni ... tillhör [Kristus] är ni Abrahams avkomlingar, arvingar enligt löftet". (Gal 3:29; se också Abraham 2:10.) Mormons bok lovar att alla som tar emot och handlar efter Herrens inbjudan att "omvända sig och tro på hans Son" tillhör "Herrens förbundsfolk". (2 Nephi 30:2) Det är en stark påminnelse om att varken rikedomar, släktlinjer eller några andra förmåner som man föds med bör få oss att tro att vi är "bättre än den andre". (Alma 5:54;

se också Jakob 3:9.) Istället lär Mormons bok: "I skolen ej anse en person högre än en annan, en människa skall icke tro sig stå över en annan." (Mosiah 23:7)

Bibeln lär att en del av Abrahams efterkommande skulle skingras bland "alla riken på jorden", "bland alla ... hednafolk" och "från jordens ena ände till den andra". (5 Mos 28:25, 37, 64) Mormons bok bekräftar denna lära, och förkunnar att Abrahams efterkommande skulle "spridas ut över hela jordens yta och ibland många nationer". (1 Nephi 22:3)

Mormons bok ökar vår kunskap om hur vår Frälsares jordiska verksamhet nådde alla i hans skingrade hjord. Förutom hans verksamhet i det vi idag kallar Mellanöstern, berättar Mormons bok om hur han visade sig för och undervisade nephiterna på den amerikanska kontinenten. (Se 3 Nephi 11–28.) Där upprepade han att Fadern hade befallt honom att besöka de andra fåren som inte bodde i Jerusalems land. (Se 3 Nephi 16:1; Joh 10:16.) Han sade också att han skulle besöka andra "som ännu icke [hade] hört [hans] röst". (3 Nephi 16:2–3) Enligt profetior flera århundraden tidigare (se 2 Nephi 29:12) sade Frälsaren till sina efterföljare på den amerikanska kontinenten att han skulle gå för att "visa [sig] för Israels förlorade stammar, ty de äro icke förlorade för Fadern, ty han vet varthän han har fört dem". (3 Nephi 17:4)

Mormons bok är ett mäktigt vittne om att Herren älskar alla människor överallt. Den förkunnar att "han skall uppenbara sig för alla nationer". (1 Nephi 13:42) "Veten I icke, att det finnes mer än en nation?" sade Herren genom profeten Nephi.

"Veten I icke, att jag, Herren eder Gud, har skapat alla människor och att jag kommer ihåg dem, som äro på havets öar, och att jag regerar i himlarna därovan och på jorden härnere,

och att jag bringar fram mitt ord till människobarnen, ja, i alla jordens nationer.” (2 Nephi 29:7)

Likaledes lärde profeten Alma att ”Herren förlämnar alla folk att bliva undervisade av dem från deras eget land och språk om hans ord, ja, med visdom om allt det han anser nödvändigt att de skola veta”. (Alma 29:8)

VI.

Herren inte bara uppenbarar sig för alla folk, han befäller dem också att skriva ned hans ord:

”Veten I icke att två nationers intyg är för eder ett bevis, att jag är Gud,

som ihågkommer en nation såväl som en annan? Därför talar jag samma ord till en nation som till en annan ...

Jag befäller nämligen alla människor ... att skriva de ord, som jag talar till dem ...

Ty se, jag vill tala till judarna, och de skola skriva det. Jag vill även tala till nephiterna, och de skola skriva det. Jag vill även tala till andra stammar av Israels hus, vilka jag bortfört, och de skola skriva det, och jag vill även tala till alla jordens nationer, och de skola skriva det.” (2 Nephi 29:8, 11–12; se också 1 Nephi 13:38–39.)

Dessutom lär Mormons bok att alla

dess grupper ska få varandras ord. (Se 2 Nephi 29:13.)

Av detta drar vi slutsatsen att Herren slutligen kommer att se till att den inspirerade undervisning han gett sina barn i olika nationer uppenbaras till alla människors nytta. Bland annat berättelsen om den uppståndne Herrens besök hos dem vi kallar Israels förlorade stammar och hans uppenbarelser till alla Abrahams efterkommande. Fyndet av Dödahavsruellarna visar ett sätt som detta kan ske på.

När nya uppteckningar kommer fram — vilket kommer att ske enligt profetierna — hoppas vi att de inte ska förkastas på samma sätt som Mormons bok förkastades på grund av att man redan hade en Bibel. (Se 2 Nephi 29:3–10.) Som Herren sade genom en profet i den boken: ”I skolen icke mena, att jag, emedan jag talat ett ord, icke kan tala ett till, ty mitt verk är ännu ej fullbordat. Ej heller skall det fullbordas förrän det är slut med människan.” (2 Nephi 29:9)

Ja, evangeliet är till för alla människor överallt — varje nation, varje folk. Alla är inbjudna.

Vi lever i den tid som förutsetts, när rättfärdighet sänds ner från himlen och sanning kommer fram ur jorden för att ”svepa över jorden såsom en flod” och ”samla [de] utvalda från jordens fyra hörn”. (Moses 7:62) Mormons bok har kommit fram för att påminna oss om Herrens förbund, för att övertyga alla om ”att Jesus är Kristus, den evige Guden, som uppenbarar sig för alla nationer”. (Mormons bok, titelbladet) Jag bifogar detta mitt vittnesbörd om honom och om hans mission i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. *History of the Church*, 2:229.
2. Se Gary Browning, *Russia and the Restored Gospel* (1997), s 200–201, 220–221.
3. Exempel från Nigeria, Thailand, Kambodja och Mongoliet återgivna av missionspresidenten som verkat i dessa länder.

Sök Guds rike

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Jag hoppas att ni allesammans kommer att minnas att ni den här sabbatsdagen hörde mig bära mitt vittnesbörd om att detta är Guds heliga verk.

Mina älskade bröder och systor, jag tackar er för att ni bett för mig. Nu ber jag om stöd av er tro.

När en man når min ålder, stannar han upp då och då för att reflektera över vad som har lett honom till hans nuvarande ställning i livet.

Jag känner för att ta er tid i anspråk med något som skulle kunna anses som själviskt. Jag gör det eftersom kyrkans presidents liv faktiskt tillhör hela kyrkan. Han har mycket litet privatliv och inga hemligheter. Mitt tal denna morgon kommer nog att vara annorlunda än alla andra ni hört förut på en av kyrkans generalkonferenser.

Jag står nu inför solnedgången i mitt liv. Vi är alla helt i Herrens hand. De flesta av er vet att jag nyligen

genomgick en allvarlig operation. Det är första gången på mina 95 år som jag varit patient på ett sjukhus. Jag rekommenderar det inte. Mina läkare säger att jag fortfarande har några kvarvarande problem.

Jag närmar mig nu min nittiosjätte födelsedag. Jag tar det här tillfället i akt att uttrycka min uppskattning och tacksamhet för de förunderliga välsignelser som Herren har öst över mig.

Vi ställs alla inför val under livets gång, en del av dem med locktoner om rikedom och framgång, andra tycks mindre lovande. På något sätt har Herren vakat över och väglett mina val, även om det inte alltid var uppenbart just då.

Det får mig att tänka på orden i Robert Frosts dikt "Den väg jag inte tog". Den slutar så här:

*Två vägar skildes i en skog —
Jag tog den som verkade använd
av få.
och det har haft en oerhörd
betydelse.*

*(The Poetry of Robert Frost, utv
av Edward Connery Lathem [1969],
s 105)*

Jag tänker på Herrens ord: "Sök [Guds] rike, så skall ni få detta också." (Luk 12:31)

Det var för 48 år sedan vid denna konferens i april som jag först inröstades som generalauktoritet. Sedan

dess har jag talat vid varje generalkonferens i kyrkan. Jag har hållit gott och väl 200 sådana tal. Jag har tagit upp många olika ämnen. Men vittnesbördet om detta stora verk i de sista dagarna har löpt som en röd tråd i dem alla.

Men saker och ting har förändrats och är under förändring. Min älskade livskamrat under 67 år lämnade mig för två år sedan. Jag saknar henne mer än jag kan uttrycka. Hon var verkligen en beundransvärd kvinna, en som jag gick sida vid sida med i ett perfekt kamratskap i mer än två tredjedels sekel. När jag ser tillbaka på mitt liv, gör jag det i viss mån med förundran och djup respekt. Allt gott som har hänt mig, inklusive mitt äktenskap, kan jag tacka min verksamhet i kyrkan för.

Jag hade tillfälle härom kvällen att gå igenom en ofullständig lista över föreningar och organisationer som har hedrat mig, allesammans på grund av min verksamhet i kyrkan. Föreanta staternas presidenter, ett stort antal av dem, har kommit till första presidentskapets kontor. På väggen i mitt kontor hänger det ett fotografi av mig när jag överlämnar en Mormons bok till president Ronald Reagan. I min bokhylla står Presidential Medal of Freedom som jag fick av president Bush. Jag har varit i Vita huset vid många tillfällen. Jag har varit värd för och umgåtts med många länders premiärministrar och ambassadörer, däribland premiärministrarna Margaret Thatcher och Harold Macmillan från Storbritannien.

Jag har känt och arbetat tillsammans med alla kyrkans presidenter från president Heber J Grant till Howard W Hunter. Jag har känt och älskat alla generalauktoriteterna under dessa många, många år.

Jag försöker nu ta itu med de många böcker och konstföremål som jag har samlat under årens lopp. Medan jag höll på med detta fann jag en gammal dagbok med sporadiska

anteckningar för åren 1951–1954. Vid den tiden var jag rådgivare i mitt stavs-presidentskap och hade ännu inte kallats som generalauktoritet.

När jag läste igenom den gamla dagboken mindes jag med tacksamhet hur jag, genom Herrens godhet, mycket ingående hade lärt känna hela första presidentskapet och alla medlemmar i de tolv apostlarnas kворum. En sådan möjlighet får ingen idag eftersom kyrkan är så mycket större.

Dagboken innehåller sådana anteckningar som dessa:

”11 mars 1953 — President McKay talade med mig om programmet för missionspresidenternas konferens i april.

Torsdagen den 19 mars — Joseph Fielding Smith bad mig be en av bröderna visa hur lördagskvällens missionskonferens ska ledas ... Jag tror att Spencer W Kimball eller Mark E Petersen borde ta hand om det.

Torsdagen den 26 mars — President McKay berättade en intressant historia. Han sade: ’En bonde hade ett stort stycke mark. När han blev gammal blev det för mycket för honom. Han hade flera söner. Han samlade pojkarna kring sig och berättade för dem att de fick bära lasset. Fadern skulle ta igen sig. Men en dag gick han ut på åkern. Pojkarna sade att han skulle gå hem igen, de behövde inte hans hjälp. Han sade: ”Min skugga som faller på den här gården är värd mer än allt ert arbete.”’ President McKay sade att fadern i berättelsen representerade president Stephen L Richards, som var sjuk, men vars insatser och vänskap president McKay satte så stort värde på.

Fredagen den 3 april 1953 — Deltog i ett möte i templet tillsammans med generalauktoriteter och missionspresidenter från 09:00 till 15.30. Mer än 30 missionspresidenter talade. Alla vill ha fler missionärer. Alla har mycket framgång.

Tisdagen den 14 april — Träffade president Richards på hans kontor, hade en trevlig pratstund med honom. Han verkar trött och svag. Jag känner att Herren har bevarat honom i ett viktigt syfte.

Måndagen den 20 april 1953 — Hade ett intressant samtal med Henry D Moyle i de tolv apostlarnas råd.

15 juli 1953 — Albert E Bowen, medlem i de tolv råds, dog efter att ha varit allvarligt sjuk i mer än ett år. Ännu en av mina vänner har gått bort ... Jag kände honom väl. Han var en vis och stabil man. Lät sig aldrig jäktas och hade aldrig bråttom. Övervägde mycket noga — en man med ovanlig visdom, en man med stor och okomplicerad tro. De gamla kloka huvudena går vidare. De var mina vänner. Under min korta tid har jag sett många av kyrkans stora män komma och gå. De flesta har jag arbetat ihop med och känt mycket väl. Tiden har en tendens att sudda ut minnet av dem. Om ytterligare fem år kommer namn som Merrill, Widtsoe, Bowen — alla mäktiga personer — att ha glömts bort av de allra flesta. En man måste få sin tillfredsställelse av sitt arbete

varje dag, måste inse att hans familj möjligen minns honom, att han kanske är viktig för Herren, men därutöver kommer monumentet över hans liv att synas väldigt lite bland kommande generationer.”

Och så fortsätter det. Jag läser det bara för att visa vilken anmärkningsvärd relation jag som ung man hade till medlemmarna i första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum.

Under årens gång har jag också gått bland de utarmade och fattiga på jorden, och delat med mig av min kärlek, min omtanke och min tro till dem. Jag har umgåtts med privilegierade och betydelsefulla män och kvinnor från världens olika hörn. Genom dessa tillfällen hoppas jag att jag har åstadkommit åtminstone något.

När jag var ung man, bara en pojke på elva år, fick jag en patriarkalisk välsignelse av en man som jag aldrig tidigare hade sett och aldrig såg igen. Det är ett märkligt dokument, ett profetiskt dokument. Det är personligt och jag ska inte läsa mycket av det. Det innehåller emellertid detta uttalande: ”Jordens nationer skall höra din röst och bringas till kunskap om sanningen genom ett underbart vittnesbörd som du skall bära.”

När jag avlöstes från min mission i England gjorde jag en kort rundtur i Europa. Jag bar mitt vittnesbörd i London, jag bar det i Berlin och på nytt i Paris och senare i Washington, D.C. Jag sade till mig själv att jag hade burit mitt vittnesbörd i dessa världens stora huvudstäder och hade uppfyllt den delen av min välsignelse.

Det visade sig att jag bara skrapat på ytan. Sedan dess har jag höjt min röst på varje kontinent, i stora och små städer, fram och tillbaka från norr till söder och öster till väster över hela vida världen — från Kapstaden till Stockholm, från Moskva till Tokyo till Montreal, i alla större huvudstäder i

världen. Det är ett rent underverk.

Förra året bad jag kyrkans medlemmar över hela världen att på nytt läsa Mormons bok. Tusentals, ja, hundratusentals, följde uppmaningen. Profeten Joseph sade 1841: "Jag sade till bröderna att Mormons bok är den mest korrekta av alla böcker på jorden och slutstenen i vår religion, och att en människa genom att lyda dess bud kan komma närmare Gud än genom någon annan bok." (*History of the Church*, 4:461)

Eftersom detta uttalande är sant tror jag att något anmärkningsvärt måste ha hänt medlemmarna i denna kyrka. Man såg dem läsa Mormons bok medan de åkte buss, medan de åt lunch, medan de satt i läkarens väntrum och i en mängd andra situationer. Jag hoppas att vi har kommit närmare Gud tack vare att vi läst denna bok.

I december förra året var det min förmån att tillsammans med många av er hedra profeten Joseph vid 200-årsfirandet av hans födelse. Jag och äldste Ballard befann oss där han föddes i Vermont, medan detta stora konferenscenter var fyllt med sista dagars heliga, och det som sades överfördes via satellit tvärs över världen som en hyllning till denne älskade profet för detta stora verk i de sista dagarna.

Och jag skulle kunna fortsätta på detta vis. Jag ber än en gång om ursäkt för att jag talat lite personligt. Men jag gör det bara som ett uttryck för uppskattning och tacksamhet för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Allt detta har hänt för att Herren har satt mig där han ville ha mig. Mitt hjärta överväldigas av tacksamhet och kärlek.

Jag upprepar:

*Två vägar skildes i en skog —
Jag tog den som verkade använd
av få.
och det har haft en oerhörd
betydelse.*

President Gordon B Hinckley vinkar till medlemmarna i konferenscentret efter en session.

Jag hoppas att ni inte tror att jag har läst upp min egen dödsruna. Jag ser snarare fram emot att få tala till er igen i oktober.

Till sist hoppas jag att ni allesammans kommer att minnas att ni den här sabbatsdagen hörde mig bära mitt vittnesbörd om att detta är Guds heliga verk. Den syn som profeten Joseph såg i skogsdungen i Palmyra var ingen inbillning. Den var verklig. Den inträffade mitt på ljusa dagen. Både Fadern och Sonen talade till pojken. Han såg dem stå i luften ovanför honom. Han hörde deras röster. Han lyssnade till deras undervisning.

Det var den uppståndne Herren som presenterades av sin Fader, universums store Gud. För första gången i upptecknad historia visade sig både Fadern och Sonen tillsammans för att dra undan förlåten och inleda denna,

den sista och slutliga utdelningen, tidernas fullhets utdelning.

Mormons bok är allt vad den utger sig för att vara — ett verk nedtecknat av profeter som levde i forna dagar och vars ord har kommit fram för att "överbevisa jude och icke-jude om att Jesus är Kristus, den evige Guden, som uppenbarar sig för alla nationer". (Mormons bok, titelbladet)

Prästadömet har återställts under Johannes Döparens och Petrus, Jakobs och Johannes händer. Alla nycklar och myndigheter som rör evigt liv utövas i denna kyrka.

Joseph Smith var och är en profet, den stora profeten i denna tidsutdelning. Denna kyrka, som bär Återlösarens namn, är sann.

Jag lämnar er mitt vittnesbörd, mitt vittne och min kärlek hos var och en av er, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Att skapa ett hem där evangeliet sprids

ÄLDSTE M RUSSELL BALLARD

i de tolv apostlarnas kворum

Att skapa ett hem där evangeliet sprids är det lättaste och effektivaste sättet att berätta om evangeliet.

Mina bröder och systrar, för några veckor sedan opererade jag båda knäna. Så när jag säger att jag är tacksam att jag kan stå framför er, så är det inte tomta ord. Under tillfrisknandet har jag påmint om hur välsignade vi är som känner till Herren Jesu Kristi försöning. Jag känner mig överväldigad när jag tänker på den smärta och det lidande han utstod för oss i Getsemane och på korset. Jag förstår inte hur han kunde uthärda det. Men

jag tackar honom och jag älskar honom mer än ord kan beskriva.

Jag tackar också president Hinckley för den förmån det var att få följa med honom till profeten Josephs födelseplats. Vi har fått så mycket genom Joseph Smith. Om det inte vore för återställelsen skulle vi inte känna till Guds, vår himmelske Faders, sanna natur, eller vår egen gudomliga natur som hans barn. Vi skulle inte förstå vår tillvaros eviga natur eller veta att familjen kan vara tillsammans för evigt.

Vi skulle inte veta att Gud fortsätter att tala till sina profeter i våra dagar, vilket började med den härliga första synen då Fadern och Sonen visade sig för profeten Joseph. Vi skulle inte ha den trygga tillförsikten att vi leds av en profet idag, president Gordon B Hinckley.

Utan återställelsen skulle vi sannolikt tro att Bibeln innehåller alla Guds ord. Hur värdefull och underbar den boken än är, så skulle vi inte känna till Mormons bok och andra heliga skrifter från de sista dagarna som lär oss om eviga sanningar som hjälper oss komma närmare vår himmelske Fader och Frälsaren.

Utan återställelsen skulle vi inte ha förmånen av prästadömetts förordningar, som gäller för tid och evighet. Vi skulle inte känna till villkoren för omvändelse eller förstå att uppståndelsen verkligen kommer att ske. Vi skulle inte ha den Helige Andens ständiga sällskap.

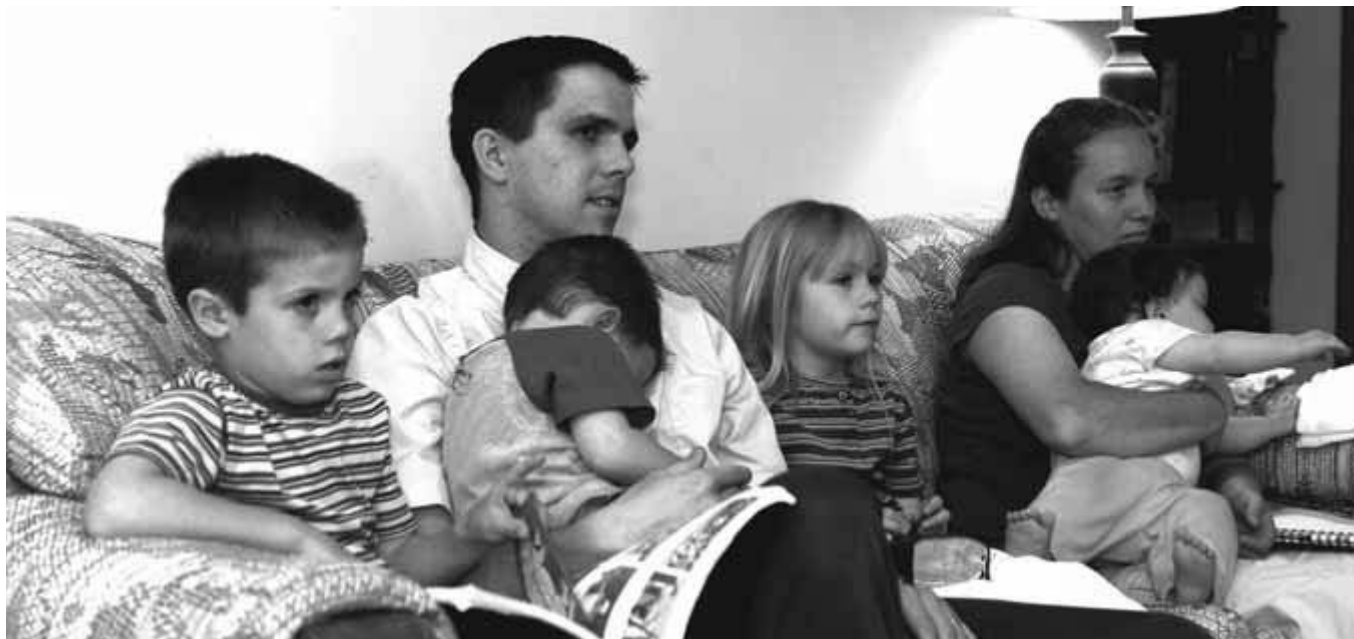
När vi verkligen förstår vilken stor välsignelse Jesu Kristi evangelium är i vårt liv, när vi accepterar och lever efter dessa eviga sanningar och låter dem sjunka djupt in i hjärta och själ, då upplever vi en "mäktig förvandling" i hjärtat. (Se Alma 5:14.) Vi fylls med kärlek och tacksamhet. Som profeten Alma skrev känner vi oss manade "att sjunga sången om den återlösande kärleken" (Alma 5:26) för alla som vill höra den.

"O, att jag vore en ängel", sade Alma, "och kunde erhålla mitt hjärtas begär, att jag måtte kunna gå omkring och tala som genom Guds domsbasun och med min röst skaka jorden samt predika omvändelse till alla folk!"

Då skulle jag förkunna ... återlösningssplanen för varje själ ... på det de måtte omvända sig och komma till vår Gud, så att det icke skulle finnas mera sorg på hela jorden." (Alma 29:1–2)

Så borde också vi känna det, mina bröder och systrar. Vår kärlek till Herren och vår tacksamhet för evangeliets återställelse är allt vi behöver som motivation för att dela med oss av det som ger oss så stor glädje och lycka. Det är den mest naturliga saken i världen för oss att göra det, och ändå är det alldeles för många av oss som tvekar att dela med sig av sitt vittnesbörd.

Runt hela världen sporras missionärer av sitt vittnesbörd så att de med glädje förkunnar evangeliet. Många av dem kommer till missionärsskolan med ett eget understruket och väl studerat exemplar av *Predika mitt evangelium*. Det gläder mig att kunna berätta att när *Predika mitt*

I Springfield i Missouri i USA tittar Ryan och Angie Nicholls och deras fyra barn på en konferensutsändning hemma.

evangelium används blir missionärerna allt bättre på att med egna ord undervisa med Andens kraft och på att anpassa sina lektioner efter behoven hos dem de undervisar. Det resulterar i att de påverkar många människor på ett meningsfullt sätt.

Men ärligt talat behöver de nu många fler människor att undervisa. Erfarenheten visar att de bästa undervisningstillfällena uppstår när våra medlemmar hjälper till med att finna och undervisa. Det här är inget nytt — ni har hört det förut. En del av er kanske till och med har dåligt samvete för att ni inte hjälper missionärerna särskilt mycket.

Idag vill jag att ni kopplar av och lägger era egna bekymmer åt sidan och i stället koncentrerar er på er kärlek till Herren, ert vittnesbörd om hans eviga existens och er tacksamhet för allt han har gjort för er. Om ni verkligen motiveras av kärlek, vittnesbörd och tacksamhet, kommer ni helt naturligt att vilja bistå Herren med att "åvägabrinda odödlighet och evigt liv" för vår Faders barn. (Moses 1:39) Faktum är att det vore omöjligt att hindra er från att göra det.

Frälsaren själv visade oss vägen när han bjöd sina lärjungar att komma och

se var han bodde, och de "stannade hos honom den dagen". (Se Joh 1:39.) Varför tror ni att han gjorde det? Den skriftliga uppteckningen förklarar inte varför, men jag är säker på att det inte hade någonting att göra med trevnad eller bekvämlighet. Han var alltid i färd med att undervisa. Och fanns det något bättre sätt han kunde undervisa sina efterföljare på än att bjuda hem dem så att de själva kunde se och uppleva hans storslagna budskap?

På samma sätt kan vi använda vårt hem till att förkunna evangeliet när människor vi känner och älskar kommer till oss och personligen får uppleva evangeliet i både ord och handling. Vi kan dela med oss av evangeliet utan att hålla formella lektioner. Vår familj kan vara vår lektion, och andan som vårt hem utstrålar kan vara vårt budskap.

Ett hem där evangeliet sprids är inte bara till välsignelse för dem som besöker det, utan också för dem som bor där. Genom att vi bor i ett hem där evangeliet sprids stärks vårt vittnesbörd och vår insikt om evangeliet ökar. Läran och förbunden lär oss att vi får förlåtelse för våra synder när vi hjälper någon annan att omvända sig. (Se L&F 62:3.) Vi finner glädje i att

hjälpa andra komma till Kristus och förnimma den återlösande kraften i hans kärlek. (Se L&F 18:14–16.) Vår familj välsignas när både föräldrars och barns vittnesbörd och tro växer.

I ett hem där evangeliet sprids ber vi om vägledning för oss själva och för andras fysiska och andliga välfärd. Vi ber för människorna som missionärerna undervisar, för våra bekanta och för dem som inte tillhör vår tro. I hem där evangeliet sprids på Almas tid brukade människorna "vara förenade i fasta och mäktig bön för de själs välfärd, vilka icke kände Gud". (Alma 6:6)

Att skapa ett hem där evangeliet sprids är det lättaste och effektivaste sättet att berätta om evangeliet för andra. Och vi talar inte bara om traditionella hem och familjer med två föräldrar och hemmaboende barn. Universitetsstuderande kan skapa ett hem där evangeliet sprids när de pryder sina väggar i lägenheten med bilder som återspeglar andliga sys-selsättningar i stället för världsliga. Äldre par och ensamstående medlemmar kan vara exempel på hem där evangeliet sprids när de hälsar nya grannar välkomna och inbjuder dem att komma till kyrkan och till deras hem.

Ett hem där evangeliet sprids är ett hem där grannbarnen älskar att leka, där det känns naturligt att inbjudas dem och deras familj till kyrkan, till familjens hemafton eller till andra aktiviteter. Tonåringar som besöker ett hem där evangeliet sprids finner det lätt att ställa frågor eller att vara med i familjebönen.

Hem där evangeliet sprids är mycket enkla. De kanske inte alltid är skinande rena och barnen uppför sig inte alltid perfekt. Men de är en plats där det är tydligt att alla i familjen älskar varandra, och de som besöker dem känner Herrens Ande.

När vi beskriver ett hem där evangeliet sprids kanske det är lämpligt att nämna något om vad ett hem där evangeliet sprids inte är.

Ett hem där evangeliet sprids är inget program. Det är ett sätt att leva. När vi skapar ett hem där evangeliet sprids inbjuder vi våra vänner och grannar till de fortlöpande aktiviteterna i familjen och kyrkan. När vi inbjuder våra vänner till dessa aktiviteter kommer de också att känna Anden.

Att skapa ett hem där evangeliet sprids betyder inte att vi måste ägna ovanligt mycket tid åt att skaffa nya

vänner som vi kan berätta om evangeliet för. Dessa vänner kommer in i vårt liv på ett naturligt sätt, och om vi från början berättar om vårt medlemskap i kyrkan kan vi lätt diskutera evangeliet med dem, med mycket liten risk att bli missförstådda. Vänner och bekanta förstår att evangeliet är en del av oss, och de känner sig fria att ställa frågor.

Ett hem där evangeliet sprids definieras inte av huruvida de människor vi kontakter blir medlemmar eller inte. Vi har möjligheten och ansvaret att bry oss om, att dela med oss, att vittna och att inbjudas och sedan låta personen fatta sitt eget beslut. Vi välsignas när vi har inbjudit dem att betänka återställelsen, oavsett resultatet. Om inte annat så har vi en givande relation med en person som har annan tro, och vi kan fortsätta att vara goda vänner.

I ett hem där evangeliet sprids ber vi inte bara för våra missionärs hälsa, säkerhet och framgång runt om i världen. Vi ber också om att få egna missionärsupplevelser och möjligheter och att vara beredda att handla enligt de maningar vi får. Och jag lovar er — de *kommer*.

För över 20 år sedan sade jag att

nyckeln till framgångsrikt medlemsmissionärsarbete är att utöva tro. Ett sätt ni kan visa er tro på Herren och hans löften på är att under bön bestämma ett datum då ni ska ha någon som missionärerna kan undervisa. Jag har fått hundratals brev från medlemmar som har utövat sin tro på detta enkla sätt. Även om en familj inte hade någon särskild person i åtanke som de kunde berätta om evangeliet för, så bestämde de ett datum, bad och pratade sedan med många människor. Herren är den gode herden och han känner sina får som är redo att lyssna till hans röst. Han vägleder oss när vi ber om hans gudomliga hjälp att dela med oss av hans evangelium.

En syster i Frankrike tillfrågades om hemligheten med hennes framgång. Hon sade: "Jag delar bara med mig av min glädje. Jag behandlar alla som om de redan vore medlemmar i kyrkan. Om jag står bredvid någon i en kö och börjar samtala, berättar jag för dem hur mycket jag tyckte om kyrkans möten på söndagen. När arbetskamrater frågar: 'Vad gjorde du under helgen?' så hoppar jag inte från lördag kväll till måndag morgon. Jag berättar för dem att jag gick till kyrkan, vad som sades och om mina upplevelser med medlemmarna. Jag berättar hur jag lever, tänker och känner."

I ett hem där evangeliet sprids diskuteras det personliga missionärsarbetet på familjeråd och vid andra tillfällen. En trofast familj talade med varandra om att alla i familjen behövde vara goda föredömen. Senare sände sonens high school-tränare, som inte var medlem, en donation till kyrkan. Varför? Därför att denne unge man hade gjort intryck på honom när han modigt sagt åt sina lagkamrater att sluta svära. Det finns tusentals berättelser om hur människor har blivit medlemmar i kyrkan tack vare den anda och inställning som de iakttagit hos kyrkans medlemmar, medlemmar

från ett hem där evangeliets sprids.

Nya vänner kan lära sig om kyrkan genom kyrkans litteratur eller DVD-filmer. Människor som inte är medlemmar uppskattar en inbjudan att höra en familjemedlem tala på sakra-mentsmötet, närvara vid en doggudstjänst för en familjemedlem eller att visas runt i möteshuset. Enligt de indikationer vi får finns det inget som är så effektivt som att inbjuda våra vänner att "komma och se" genom att ta dem med till ett sakramentsmöte. Det finns alldeles för många som inte vet att de är välkomna till våra möten.

Naturligtvis stöder vi alla våra församlingsledare och hjälper dem att genomföra församlingens missionsplan. Vad vi än har för ämbete i kyrkan hjälper vi prästadömet och biorganisationernas ledare att bistå missionärerna, välkomna och engagera besökare och få med nya medlemmar i gemenskapen. Ni kan be missionärerna visa er sin dagliga kalender så att ni kan se hur ni bäst kan hjälpa dem uppnå sina målsättningar. När vi arbetar tillsammans flödar andan i vårt hem där evangeliet sprids över till våra kapell, våra klassrum och våra kulturhallar.

Jag vittnar om att om vi bara vill göra en del av dessa enkla saker så kommer Herren att leda oss till de tiotusentals av vår himmelske Faders barn som är redo att undervisas om evangeliet. Vår kärlek till Herren, vår uppskattning för hans försoningsoffer och hans inbjudan till alla att komma till honom, borde ge oss all den motivation vi behöver för att framgångsrikt dela med oss av evangeliet.

Må Herren välsigna er, mina bröder och systrar, med större tro och förtröstan på honom när ni idag anstränger er för att berätta om återställelsen av Jesu Kristi evangelium för världens människor, ber jag ödmjukt i Jesu Kristi namn, amen. ■

Det är dags att gå ut som missionär!

ÄLDSTE RICHARD G SCOTT

i de tolv apostlarnas kvorum

Spännande arbetsområden världen över gör det möjligt att enligt Herrens inspiration kalla unga män och kvinnor och hängivna äkta par till stimulerande uppgifter.

Det är svårt att tänka sig något mer spännande att göra som ung man, kvinna eller äkta par i världen idag än att vara heltidsmissionär för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Budskapet om det återställda evangeliet som vi för ut är absolut livsviktigt. Det kommer från Gud vår Evige Fader till alla hans barn på jorden och det centrala i budskapet är hans älskade Son Jesus Kristus. När det budskapet förstås och efterlevs kan det ersätta förvirring med frid, sorg med glädje, och bidra med lösningar på livets ständiga utmaningar.

Vi har nu mycket tydliga anvisningar om hur vi ska få framgång i missionärsarbetet. De finns i handledningen *Predika mitt evangelium* och de åtföljande hjälpmedel som utvecklats. De mycket effektiva nya missionärslektionerna bygger på att undervisa genom Anden i stället för att mekaniskt lära sig dem utantill. De har i hög grad förbättrat undervisningen av evangeliet världen över. Varje missionspresident har fått omsorgsfull undervisning i hur det nya materialet ska tillämpas. Det har lett till att vi har en grupp mycket dugliga, hängivna och entusiastiska missionspresidenter som kan inspirera och kraftfullt motivera sina missionärer.

Runt om i världen studerar och tillämpar missionärerna principerna i *Predika mitt evangelium*, och detta har ökat vår förmåga att förkunna återställelsens budskap och undervisa om frälsningsplanen och andra principer i evangeliet. Den höjda ribban för värdighet har fått långtgående konsekvenser. Missionärerna tjänar mer hängivet, relationerna kamrater emellan har stärkts, undervisningen är mycket effektivare och fler nya medlemmar stannar kvar i kyrkan.

Den övergripande vägledningen

En grupp missionärer närvarande vid en konferensutsändning i Brasilien.

som ges för att övervaka missionärsarbetet är utan motstycke. Den stöder all missionärsverksamhet världen över genom områdespresidentskap, de sjuttiosju presidenter och de tolv apostlarnas kvorum, samt första presidentskapets engagerade intresse.

Spännande arbetsområden världen över gör det möjligt att enligt Herrens inspiration kalla unga män och kvinnor och hängivna äkta par till stimulerande uppgifter, anpassade efter vars och ens behov och förmåga. Jag gläder mig över möjligheten att delta i detta fängslande arbete som i så hög grad är till välsignelse för så många runt hela jorden.

Äldste M Russell Ballard har talat om hur vi kan skapa ett hem där evangeliet sprids. Jag vill tala om hur man förbereder sig för en heltidsmission, som äldste, som syster eller som äkta par.

Processen börjar i hemmet långt innan missionärsåldern är inne, när föräldrarna i varje ung pojkes sinne och hjärta inpräntar begreppet "när jag går på mission", inte "om jag går på mission". Barn undervisas bäst om evangeliets sanningar i hemmet, där undervisningen kan anpassas till varje barns ålder och förmåga. I hemmet skräddarsys sanningens hela vapenrustning för att passa varje barns personliga egenskaper. Föräldrarnas undervisning dugliggör barnen för

livet och förbereder värdiga unga män för missionärsarbetets glädje. I hemmet kan en ung flicka komma till insikt om att hennes huvuduppgift är att bli hustru och mor. Men när hon förbereder sig för detta kan hon få tillfälle att verka som heltidsmissionär, om det råd som första presidentskapet nyligen gav följs: "Värdiga ensamstående systrar, tjuguet år och äldre ... kan rekommenderas att verka som heltidsmissionär ... Dessa systrar kan göra en värdefull insats ... men de ska inte känna sig tvingade att verka som missionär. Biskopar bör inte rekommendera dem att gå på mission, om det lägger hinder i vägen för ett nära förestående äktenskap."¹

Många föräldrar använder delar av handledningen *Predika mitt evangelium* medan de fostrar sina barn i hemmet för att betona principer som bär frukt när barnens vittnesbörd mognar. Som ung pojke kan du lära dig hur du fullgör din plikt som framtida prästadömsbärare. Du får hjälp att förstå och tillämpa Herrens viktiga lärdomar. Du får kraft att leva värdigt, så att du kan ta emot heliga tempelförordningar och verka som heltidsmissionär. Sådana upplevelser lägger grunden till välsignelsen att längre fram bli en kraftfull make och far.

Delar av *Predika mitt evangelium* förbereder dig som är ung

kvinnor att förstå och tillämpa lärosatser inför din roll som hustru och mor. Om du väljer att utföra en heltidsmission har du en grundval att stå på. Seminarieprogrammen hjälper dig som ung man eller kvinna att lägga grunden för lycka och framgång i livet. Det finns en speciell kurs i institutprogrammet och vid de tre Brigham Young-universitetet som kan förbereda dig för missionärsarbete. Den bygger på principerna i *Predika mitt evangelium* och går hand i hand med detta mäktiga hjälpmedel. Den gör att du är väl förberedd när du kallas till verket.

Hur kraftfull och effektiv vägledningen *Predika mitt evangelium* är för missionärer, ledare, medlemmar och föräldrar visar sig i det faktum att nästan en miljon exemplar hittills har distribuerats. Använder du ditt eget exemplar?

Som biskop eller grenspresident kan du, genom motiverande intervjuer, bli till välsignelse för varje ung man i din församling, och för gifta par när så är lämpligt, genom att uppmuntra dem att förbereda sig för en heltidsmission. Du blir inte bara till välsignelse för dessa blivande missionärer utan kan också utgöra svaret på föräldrars böner, föräldrar som har en son som ännu inte bestämt sig för en heltidsmission, trots deras ansträngningar att främja denna önskan. Till exempel, alltifrån sin barndom till vuxen ålder har vår dotter Mary Lee hört sina föräldrar tala om våra högt värderade missionärsupplevelser. Vi har berättat om hur olika missionärstillfällen har berikat vårt liv och lagt en grund för allt som vi värdesätter i livet. Ändå sade vi att det var hennes beslut om hon skulle verka som missionär eller inte. Under uppväxtåren var det tydligt att hon avsåg att gå ut som missionär. Men när missionärsåldern närmade sig blev spännande

upplevelser vid universitetet attraktiva alternativ. En gång då hon antydde att hon brottades med denna osäkerhet fick hon rådet att tala med sin biskop. En tid gjordes upp. När hon satt där framför en utmärkt biskop frågade hon: "Tror du att jag bör gå på heltidsmission?" Biskopen hoppade upp från stolen, slog händerna i bordet och sade: "Det vore det bästa jag kan tänka mig." Den kommentaren blev tungan på vågen.

Mary Lee fullgjorde en mycket effektiv mission i Spanien som avslöjade dolda förmågor, utvecklade hennes andlighet och fick anlag att blomstra som har varit till välsignelse för henne som hustru och mor. Den biskop som hade ett så djupt inflytande på min dotters liv är J Willard Marriott den yngre, för närvarande områdessjuttio. Men vi minns honom mest för det han gjorde för vår dotter Mary Lee. I hennes egen familj har nu, tack vare en fars och mors goda föredöme, båda hemvända missionärer, en son och en dotter fullgjort exemplariska missioner. Den son som är kvar kommer att bli missionär han med, och den sista dottern kommer när hennes tid är inne att fatta rätt beslut. Ett annat barnbarn som följt i sin fars fotspår kallades nyligen att tjäna i Mexicomissionen Cuernavaca.

Biskopar och grenspresidenter, det är inte bara de missionärer som ni uppmuntrar och förbereder för att verka som ni kan ha detta starka inflytande på, utan också på deras barn och barnbarn. Låt era ledare och rådgivande i aronska prästadömetts kворum, liksom högprästerna, äldsterna och de kvinnliga ledarna, hjälpa er att förbereda er för att kalla så många värdiga missionärer som ni kan. Med hjälp av de nya missionärsresurserna går många fler av de missionärer ni rekommenderar ut på fältet bättre förberedda och starkt motiverade att tjäna. De flesta blivande missionärer

behöver inte göra mycket för att vara redo att verka, men vissa behöver göra avsevärda förändringar i sitt liv för att bli värdiga. Hjälp dem att nå ribban med hjälp av föräldrarnas stöd.

Be om att få veta vilka äkta par som kan uppmuntras att ansöka om att kallas på heltidsmission. Det finns ett starkt behov av dem.

Jag förundras ständigt över hur den Helige Anden parar ihop varje missionärspars egenskaper och behov med missionärsarbetets olika förhållanden världen över. Jag har sett hur några av de starkaste och mest kapabla äldsterna och systrarna har kallats till Förenta staterna och Canada för att hålla kyrkans rötter starka där. Jag har sett hur missionärer som återvänt från ovanliga uppgifter, som att anpassa sig till kulturen i Stillahavsområdet, Mongoliet, högländerna i Guatemala eller som på annat sätt verkat med minimal kontakt med missionspresidenten, utvecklat tidigare okända personliga förmågor mycket väl.

Nu vill jag tala till er från hjärtat om vad en hedersam heltidsmission har betytt för mig personligen. Jag växte upp i ett hem med mycket goda föräldrar, men min far var inte medlem och min mor var mindre aktiv. Efter min mission förändrades detta. De blev starka medlemmar och verkade trofast i templet — han som beseglare och hon som tempeltjänare. Men som

ung man, som många av er idag, hade jag ingen möjlighet att själv bedöma vikten av en mission. Jag blev förälskad i en mycket speciell ung kvinna. Vid en avgörande punkt under uppvaktningen talade hon tydligt om att hon bara tänkte gifta sig i templet med en hemvänd missionär. Vederbörligen motiverad verkade jag som missionär i Uruguay.

Det var inte lätt. Herren gav mig många utmaningar som blev trappsteg till personlig tillväxt. Där fick jag mitt vittnesbörd om att Gud Fadern och hans älskade Son Jesus Kristus verkligen besökte Joseph Smith för att inleda återställelsen av sanningen, prästadömetts myndighet och den sanna kyrkan på jorden. Jag fick ett vittnesbörd om att Joseph Smith är en enastående profet. Jag lärde mig viktiga lärosatser. Jag upptäckte vad det betyder att ledas av Anden. Många kvällar steg jag upp medan min kamrat sov för att utgjuta mitt hjärta till Herren och be om vägledning och direktiv. Jag väddade om att på ett verkingsfullt sätt kunna uttrycka mitt vittnesbörd på spanska och berätta om de sanningar jag lärt mig för ett folk som jag kommit att älska. Dessa böner blev besvarade till fullo. Samtidigt formades min framtida eviga livskamrat Jeanene till att bli en enastående hustru och mor genom sin egen mission.

Men framför allt, allt som jag idag håller kärt i livet utvecklades under min mission. Om jag inte hade uppmuntrats att gå ut som missionär skulle jag inte ha den eviga livskamraten eller dyrbara familjen som jag älskar så djupt. Jag är säker på att jag inte skulle ha fått de enastående yrkesmässiga tillfällena som har pressat mig till det yttersta. Jag är övertygad om att jag inte skulle ha fått heliga kallelser med möjligheten att tjäna, som jag är evigt tacksam för. Mitt liv har välsignats oerhört tack vare att jag verkade som missionär.

Kan ni nu förstå varför jag är så ivrig att motivera var och en av er unga män att bli en värdig missionär? Kan ni förstå varför jag uppmuntrar er äldre par att planera, om hälsan tillåter, att tjäna Herren som missionärer? Kan ni se varför jag föreslår att några av er unga kvinnor, som har en önskan att verka och när det inte påverkar ett nära förestående äktenskap, allvarligt överväger att tjäna Herren som missionär? Vårt hem har blivit storligen välsignat genom en hustru och mor som valde att fullgöra en hel-tidsmission under tiden som jag också verkade på detta sätt.

Om du är en ung man som funderar över om du borde fullgöra en hel-tidsmission, så ge dig inte i kast med det ytterst viktiga beslutet enbart med din egen visdom. Sök råd av dina föräldrar, din biskop eller din stavspresident. Be i dina böner att Herren ska göra sin vilja känd för dig. Jag vet att en mission ger mäktiga välsignelser till dig nu och under hela ditt liv. Jag uppmanar dig att inte be om att få veta om du bör gå, utan be istället Herren vägleda dig att göra vadhelst som är nödvändigt för att du ska bli en värdig, bemyndigad hel-tidsmissionär. Du kommer aldrig att ångra att du fullgjort en mission, men du kommer troligen att ångra att du inte gjorde det, om detta blir ditt val.

Jag vet att Jesus är Kristus, att hans kyrka och hans evangeliums fullhet har återställts till jorden genom en enastående viktig profet, Joseph Smith. Jag vittnar om att hängivet tjänande som heltidsmissionär är en källa till stor lycka och rika välsignelser, inte bara för dem som hör budskapet utan också för dem som, under Andens vägledning, undervisar om det. I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOT

1. Meddelande från första presidentskapet, ej publicerat.

Sion mitt i Babylon

ÄLDSTE DAVID R STONE

i de sjuttios kворum

Vi behöver inte ta till oss Babylons normer, seder och moral. Vi kan skapa ett Sion mitt i Babylon.

Förra sommaren hade min hustru och jag tillfälle att resa till San Diego i Kalifornien och där se Shakespeares *Macbeth* på Old Globe Theater. Vi såg två föreställningar eftersom vår dotter Carolyn hade en roll som en av de tre häxorna i pjäsen. Det var förstas en fröjd för oss att se henne spela med i pjäsen, inte minst då hon i ett dramatiskt ögonblick uttalade den kända repliken: "Ett styng i tummen säger mig, att något ont hit närmar sig." (Akt 4, scen 1, rad 40–41)

När jag hörde det tänkte jag på hur lämpligt det skulle vara att ha ett varningssystem som i god tid kunde

varsla om att ondska närmade sig, och låta oss vara förberedda på det. För ondskan närmar sig, oavsett om vi har ett varningssystem eller inte.

Vid ett senare tillfälle var min fru och jag ute och körde på landsbygden en kväll och närmade oss en storstad. När vi kom över ett backkrön och såg det starka ljuset vid horisonten, väckte jag min hustru med en lätt knuff och sade: "Skåda Babylon!"

Det finns förstas ingen speciell stad idag som gestaltar Babylon. Babylon var, under det forna Israels tid, en stad som hade blivit sinnlig, moraliskt förfallen och korrumperad. Stadens huvudbyggnad var ett avgudatem-pel, en avgud som ofta går under namnet Bel eller Baal.

Vi kan emellertid se sinnlighet, korruption, moraliskt förfall och avgudadyrkan i många städer, stora som små, över hela jorden. Som Herren har sagt: "De söka icke Herren för att införa hans rättfärdighet, utan var och en vandrar sin egen väg och efter sin egen guds avbild, som är en avbild av världen." (L&F 1:16)

Alltför många människor i världen har börjat likna det gamla Babylon och vandrar sin egen väg och följer en gud "som är en avbild av världen".

En av de största utmaningarna vi kommer att möta är att på något sätt

kunna leva i denna värld utan att vara av världen. Vi måste skapa ett Sion mitt i Babylon.

”Sion mitt i Babylon.” Vilket klart och strålande uttryck, som ett ljus som lyser mitt i ett andligt mörker. Vilket begrepp att hålla nära vårt hjärta, när vi ser hur Babylon sprider sina tentakler. Babylon finns i våra städer, Babylon finns i våra samhällen, Babylon finns överallt.

Och i och med Babylons intrång måste vi skapa ett Sion i dess mitt. Vi får inte tillåta oss att uppslukas av den kultur som omger oss. Vi inser sällan i vilken omfattning vi är en produkt av den kultur som råder i vårt samhälle och i vår tid.

I det forna Israels dagar utgjorde Herrens folk en ö för den ende sanne Guden, en ö omgiven av ett hav av avgudadyrkan. Vågorna från detta hav slog oupphörligen mot Israels stränder. Trots budordet att inte tillverka en bildstod för att tillbe den verkade Israel inte kunna motså detta, påverkade som de var av den kultur som rådde där på den tiden. Om och om igen — trots Herrens förbud, trots det som sagts av profet och präst — sökte sig Israel till främmande gudar och tillbad dem.

Hur kunde Israel glömma Herren, han som fört dem ut ur Egypten? De upplevde ständig press från det som var populärt i den miljö de levde i.

Hur lömsk är inte den kultur i vilken vi lever. Den genomsyrar vår omgivning, och vi tror att vi är förnuftiga och logiska när vi alltför ofta har formats av den etik, det som kallas tidsandan, eller den kultur, som råder i vårt samhälle idag.

Eftersom min hustru och jag har haft tillfälle att bo i tio olika länder har vi sett vilket inflytande etiken har på beteendet. Seder som är helt godtagbara i en kultur anses vara oacceptabla i en annan. Ett språkbruk som på en plats är artigt, anses på andra

platser vara stötande. Människor i varje kultur rör sig inom en kokong av självbelåtet självbedrägeri, och är helt övertygade om att verkligheten är precis sådan som de uppfattar den.

Vår kultur är avgörande för vilken mat vi tycker om, hur vi klär oss, vad som utgör artigt uppförande, vilka idrottsgrenar vi ska utöva, vilken musiksmak vi borde ha, vikten av

utbildning och vår inställning till ärlighet. Den påverkar även människor vad beträffar vikten av rekreation eller religion. Den påverkar hur kvinnor prioriterar karriär eller barnafödande och har en kraftig inverkan på vår syn på skaparkraften och moraliska frågor. Alltför ofta är vi som marionetter och låter vår kultur avgöra vad som är ”inne”.

Det finns förstås en tidsanda som vi borde ägna vår uppmärksamhet åt, och det är Herrens etik, kulturen hos Guds folk. Som Petrus framställer det: "Ni är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus." (1 Pet 2:9)

Det är etiken hos dem som håller Herrens bud, vandrar på hans stigar och "[lever] av varje ord, som utgår från Guds mun". (L&F 84:44) Om det gör oss egendomliga så får det vara så.

Mitt engagemang i uppförandet av templet i Manhattan gav mig tillfälle att vistas i templet ganska ofta före invigningen. Det var underbart att sitta i det celestialet rummet och att kunna göra det i total tystnad utan att ett enda ljud hördes från de hektiska New York-gatorna därutaför. Hur var det möjligt att templet kunde vara så vördnadsfullt tyst när storstadens buller och larm endast var några få meter bort?

Svaret stod att finna i templets konstruktion. Templet hade byggts innanför väggarna på en existerande byggnad, och de inre väggarna i templet var endast sammanfogade med de yttre väggarna i några få fästpunkter. På detta sätt begränsade templet (Sion) inflytandet från Babylon, eller världen utanför.

Kanske har vi något att lära av detta. Vi kan skapa det verkliga Sion ibland oss genom att begränsa den omfattning i vilken Babylon påverkar våra liv.

När Nebukadnessar omkring 600 f Kr kom från Babylon och erövrade Juda förde han bort Herrens folk. Nebukadnessar valde ut några av de unga männen för specialutbildning och träning.

Bland dem fanns Daniel, Hananja, Misael och Asarja. Av de ungdomar som förts till Babylon skulle dessa

visas särskild ynnest. Kungens tjänare beordrade dem att äta av kungens kött och dricka av kungens vin.

Låt oss helt förstå vilken press dessa fyra unga män befann sig under. De hade blivit bortförda som fångar av en ockupationsmakt, och de befann sig i en konungs hushåll, vilken beslutade om de skulle leva eller dö. Trots detta vägrade Daniel och hans bröder att göra det som de ansåg vara fel, hur mycket den babyloniska kulturen än ansåg det vara rätt. Och för den trofastheten och det modet välsignade Herren dem och gav dem "kunskap och insikt i all slags skrift och vishet". (Dan 1:17)

Förförda som vi är av vår kultur är vi ofta så gott som blinda för vår egen avgudadyrkan då det som är populärt i den babyloniska världen rycker i våra trådar. Förvisso är det så som poeten Wordsworth sade: "Världen är med oss för mycket." ("The World Is Too Much with Us; Late and Soon", i *The Complete Poetical Works of William*

Wordsworth [1924], s 353)

I sitt första brev skriver Johannes: "Jag har skrivit till er ... ni är starka och Guds ord förblir i er och ni har besegrat den onde.

Älska inte världen, inte heller det som är i världen." (1 Joh 2:14–15)

Vi behöver inte ta till oss Babylons normer, seder och moral. Vi kan skapa ett Sion mitt i Babylon. Vi kan ha våra egna normer för musik, litteratur, dans, film och språkbruk. Vi kan ha våra egna normer för klädsel och uppträdande, för artighet och respekt. Vi kan leva i enlighet med Herrens lagar för moral. Vi kan sätta gränser för hur mycket av Babylon vi genom kommunikationsmedia tillåter i vårt hem.

Vi kan leva som Sions folk om vi så önskar. Kan det bli svårt? Givetvis blir det det, för den babyloniska kulturens vågor slår oupphörligen mot våra stränder. Kräver det mod? Naturligtvis.

I alla tider har vi låtit oss hänföras av berättelser om mod, om människor som stod inför skrämmande odds men som övervann dem. Mod är förutsättningen och grunden för alla andra dygder, och bristen på mod förminskar alla de andra dygder som vi har. Om vi ska kunna ha ett Sion mitt i Babylon så behöver vi mod.

Har ni någonsin fantiserat om att ni skulle utföra en tapperhetsgärning om det verkligen gällde? Jag vet att jag gjorde det, som pojke. Jag föreställde mig att någon var i fara, och att jag, med fara för mitt eget liv, räddade henne. Eller så ställdes jag inför en skräckinjagande motståndare som jag hade modet att övervinna. Sådana är ungdomens föreställningar!

Ett liv på nära sjuttio år har lärt mig att dessa tillfällen till hjältemod är få och sällsynta, om de överhuvudtaget kommer.

Men tillfällen då vi kan stå för det som är rätt — när påtryckningarna är subtila och när till och med våra

vänner ibland uppmuntrar oss att ge vika för nutida avgudadyrkan — kommer så mycket oftare. Ingen fotograf finns på plats för att föreviga hjältemodet, ingen reporter skriver om det på tidningarnas förstasidor. Endast i vårt samvetes tysta begrundan vet vi att vårt mod sattes på prov: Sion eller Babylon?

Låt inte skenet bedra. Mycket av Babylon, om inte merparten av det, är av ondo. Och inga styng i tummen varnar oss. Men våg efter våg kommer och slår mot våra stränder. Blir det Sion, eller blir det Babylon?

Om Babylon är världens stad så är Sion Guds stad. Herren har sagt om Sion: "Sion kan icke uppbyggas utom efter de grundsatser, som utgöra det celestials rikets lag" (L&F 105:5) och "ty detta är Sion: De renhjärtade". (L&F 97:21)

Var vi än är, vilken stad vi än bor i, kan vi bygga vårt eget Sion efter det celestials rikets grundsatser, och ständigt sträva efter att bli renhjärtade. Sion är det vackra, och Herren håller det i sin egen hand. Vårt hem kan likasom Sion vara en tillflyktsort, ett skydd.

Vi behöver inte bli marionetter i händerna på den kultur som råder idag. Vi kan vara modiga och vandra på Herrens stigar, och följa hans fotspår. Om vi gör detta kommer vi att kallas Sion, och vi kommer att vara Herrens folk.

Jag ber att vi ska få styrka att motstå Babylons våldsamma angrepp, och att vi ska kunna skapa Sion i vårt hem och samhälle — ja, att Sion ska finnas "mitt i Babylon".

Vi söker Sion eftersom det är vår Herres boning, vilken är Jesus Kristus, vår Frälsare och Återlösare. I Sion och från Sion kommer hans klara och strålande ljus att skina, och han kommer att regera för evigt. Jag vittnar om att han lever och älskar oss och att han vakar över oss.

I Jesu Kristi namn, amen. ■

Redskap för Herrens frid

ÄLDSTE ROBERT S WOOD

i de sjuttios kvorum

Har vi som tagit på oss Kristi namn ovetande balkat in i beteendemönster av förtal, smädande och elakt stereotyptänkande?

Jag har en bekant som tillhör en politisk expertpanel som syns varje vecka i tv. När hon beskrev sin uppgift där, sade hon: "Vi uppmuntras att tala innan vi hunnit tänka." Vi tycks leva i en tid där många talar utan att tänka och snarare uppmuntrar till känslomässiga reaktioner än till eftertänksamma svar. Vare sig det nu är på den nationella eller internationella arenan, i personliga relationer eller i politiken, hemma eller offentligt, tycks rösterna bli allt gällare, och om man ska stöta sig med andra tycks vara självvalt snarare än oavsiktligt.

Herren har varnat och sagt att Satan från begynnelsen och historien igenom ska hetsa människornas hjärtan till vrede.¹ I Mormons Bok var Laman den förste till att genom sitt ständiga knot upphetsa till vrede, underblåsa raseri och uppvigla till mord.² Gång på gång i Mormons Bok finner vi vilseledda och ogudaktiga män som uppviglar till raseri och provocerar konflikter. På överbefälhavare Moronis tid hetsade den avfällige Amalickiah "lamaniternas hjärtan emot Nephis folk".³ Amulon och Noahs ogudaktiga präster, Nehor, Korihor, avfällingen Zoram (den skamliga listan fortsätter Mormons Bok igenom) var fridstörare som upphetsade till misstro, underblåste tvist och ökade hatet.

Herren sade till Enok att tiden för hans födelse och tiden före hans andra ankomst skulle vara "ogudaktighetens och hämndens dagar".⁴ Och Herren har sagt att i de sista dagarna ska vreden utgjutas över hela jorden obemängt.⁵ Vrede definieras både som Guds rättmätiga harm och som ytterst mänskliga exempel på häftig sinnesrörelse och djup eller våldsam ilska. Den förstnämnda härrör sig från en kärleksfull Faders omtanke om sina barn som ofta är "kärlekslösa och

hata sitt eget blod”,⁶ medan däremot den andra härrör sig från ett folk ”utan ordning och utan barmhärtighet ... styvsinta i sin envishet”⁷. Jag befärar att jorden nu upplever båda slags vrede, och jag misstänker att den gudomliga vreden storligen väcks av dem som upphetsar människornas hjärtan till ogudaktighet, förtal och våldsamt hat.

De första offren för människans vrede är sanning och förståelse. Jakob rådde oss att vara ”snara att höra och sena att tala och sena till vrede. Ty en mans vrede åstadkommer inte det som är rätt inför Gud.”⁸ Enok såg att Guds tron är en fridens, rättvisans och sanningens tron.⁹ Vare sig de är falska vänner eller orättfärdiga lärare, artister eller underhållare, experter eller skrivare av insändare i lokala tidningar eller är ute efter makt eller rikedom, se upp för dem som hetsar till en sådan vrede att det hämmar stilla eftertanke och medmänsklighet.

Vid Mormons vatten uppmanade Alma dem som ville ingå förbund med Gud att stå som vittnen om Gud och att bära varandras bördor.¹⁰ Vi som

har ingått ett heligt förbund måste förbli trogna vägen, sanningen och livet som är Jesus Kristus.

Har vi som tagit på oss Kristi namn ovetande halkat in i beteendemönster av förtal, smädande och elakt stereotyptänkande? Har våra meningsskiljaktigheter, vare sig de är personliga, partipolitiska, affärsbetingade eller religiösa, lett till att vi svärta ner dem som har en annan åsikt? Stannar vi upp och försöker förstå andras till synes avvikande ståndpunkter för att om möjligt finna en gemensam plattform?

Jag minns att jag som doktorand skrev en kritisk avhandling om en betydande politisk filosof. Det var uppenbart att jag inte var av samma mening som han. Min handledare sade att min avhandling var bra, men inte bra nog. Innan du börjar kritisera, sade hon, måste du först finna det starkaste argumentet för den ståndpunkt du opponerar dig mot, ett argument som filosofen själv skulle kunna godta. Jag skrev om avhandlingen. Jag var fortfarande på väsentliga punkter av en annan mening än

filosofen, men förstod honom bättre, och jag såg nu även de starka sidorna och förtjänsterna hos hans övertygelse och inte bara begränsningarna. Jag lärde mig något som jag har tillämpat på alla aspekter av mitt liv.

Som general Andrew Jackson sade till sina män mitt i stridslinjen vid slaget om New Orleans: ”Mina herrar, res era gevär lite lägre!” Jag tror att många av oss behöver resa våra ”gevär” lite lägre. Samtidigt behöver vi höja nivån på privata och offentliga samtal. Vi ska undvika att förlöjliga andras ståndpunkter — att så att säga skapa ”fingerade motståndare” — och inte fälla obefogade påståenden om deras motiv och karaktär. Vi behöver, som Herren rått oss, understödja ärliga, visa och goda män och kvinnor var de än må finnas och inse att det ”ibland alla sekter, partier och religionssamfund” finns dem som ”hållas borta från [evangeliets] sanning ... blott emedan de icke veta var de skola finna den”.¹¹ Kan det tänkas att vi döljer det ljuset därför att vi fostrar förtal och stereotyptänkande och ger och tar anstöt?

Det är ibland lätt att hemfalla till hån och cynism när man har att göra med dem som har motsatta åsikter. Vi demoraliserar eller förödmjukar andra för att förringa dem eller deras åsikter. Det är ett av det främsta redskapen som används av dem som bor i den stora och rymliga byggnaden som fader Lehi såg i en syn.¹² Judas, Kristi bror, varnade och sade: ”I den sista tiden skall det finnas människor som hånar och följer sina egna gudlösa begär.” Det är dessa som vållar splittning, de som är oandliga och som inte har Guds Ande.¹³

Nära besläktat med hån är en anda av cynism. Cyniker är benägna att klandra och finna fel. Antingen underförstått eller uttryckligt hyser de en hånfull misstro mot uppriktighet och redbarhet. Jesaja talade om dem som ”ville det onda” och ”genom sitt ord kom en människa att synda, som snärjde den som skulle skipa rätt i porten och åsidosatte rätten för den rättfärdige för ingenting.”¹⁴ I det hänseendet har Herren i de sista dagarna rätt oss och sagt: ”Finnen icke längre fel med varandra ... och över allt annat: Ikläden eder kärlekens band såsom en mantel, som är fullkomlighetens och fridens band.”¹⁵

President George Albert Smith gjorde iakttagelsen: ”Det finns ingenting i världen som är mer fördärligt eller skadligt för människosläktet än hat, fördomar, misstro och den ovänliga inställning somliga har till sina medmänniskor.”¹⁶ I fråga om politik varnade han och sade: ”Närhelst dina politiska åsikter får dig att tala ovänligt om dina bröder ska du veta att du är i farozonen.”¹⁷ På tal om den stora uppgift som de sista dagarnas rike har, rådde han: ”Vi tillhör inte en militant kyrka. Detta är en kyrka som erbjuder frid åt världen. Det är inte vår plikt att gå ut i världen och finna fel hos andra, inte heller att kritisera människor därför att de inte förstår. Men det är vår

förmån att i vänlighet och kärlek gå ut bland dem och dela med oss åt dem av den sanning som Herren uppenbarar i dessa sista dagar.”¹⁸

Herren har upprättat oss som ett folk för ett särskilt uppdrag. Som han sade till Enok i forna dagar är vår tid en tid av mörker, men också en tid när rättfärdighet skulle komma ner från himlen och sanning komma fram ur jorden för att ännu en gång vittna om Kristus och hans kallelse att försona. Likt en flod skulle det budskapet svepa över jorden och Herrens utvalda samlas från världens fyra hörn.¹⁹ Var vi än bor i världen har vi formats som ett folk för att vara redskap för Herrens frid. För att citera Petrus så har Gud gjort anspråk på oss för att vi ska förkunna dens seger som ”kallat [oss] från mörkret till sitt underbara ljus. [Vi] som förut inte var ett folk är nu Guds folk.”²⁰ Vi kan inte låta oss ryckas med av en värld där man har lätt för att ge och ta anstöt. Snarare ska vi, som Herren uppenbarade till både Paulus och Mormon, varken avundas andra eller vara upplåsta. Vi ska varken brusa upp eller uppföra oss illa. Inte glädja oss över orättfärdigheten utan ha vår glädje i sanningen. Detta är förvisso den Kristi rena kärlek som vi företräder.²¹

I en värld omgiven av vrede har

profeten i vår tid, president Gordon B Hinckley, rätt oss: ”Nu finns det mycket vi kan göra och måste göra i dessa farofyllda tider. Vi kan uttrycka våra åsikter om föreliggande fakta, men låt oss aldrig bli delaktiga i onda ord eller gärningar mot våra bröder och systrar i olika nationer, vilken sida de än står på. Politiska tvister kan aldrig rättfärdiga hat eller illvilja. Jag hoppas att Herrens folk ska leva i fred med varandra under orofyllda tider, oavsett vad de har för lojalitet mot olika regeringar eller partier.”²²

Må vi som Kristi sanna vittnen i de sista dagarna inte råka i mörker så att vi, för att citera Petrus, blir ”närsynta”, utan låt oss bära frukt som vittnen om Kristus och hans återställda evangelium, i tanke, i ord och i handling.²³ Gud lever. Jesus Kristus är vägen, sanningen och livet. Joseph Smith, återställsens stora profet, var det redskap genom vilket vi upprättades som ett folk, och vi leds även i dag av en Guds profet, president Gordon B Hinckley. Låt oss dagligen i vårt hjärta återuppväcka Kristi rena kärlek och med hjälp av vår Mästare övervinna världens mörker.

I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se 2 Nephi 28:20; L&F 10:24.
2. Se 1 Nephi 16:37–38.
3. Alma 48:1.
4. Moses 7:46, 60.
5. Se L&F 115:6.
6. Moses 7:33.
7. Moroni 9:18–19.
8. Jak 1:19–20.
9. Se Moses 7:31.
10. Se Mosiah 18:8–10.
11. L&F 123:12; se också 98:10.
12. Se 1 Nephi 8:26–33; 11:36.
13. Jud 1:18–19.
14. Jes 29:20–21.
15. L&F 88:124–125.
16. *Sayings of a Saint*, utv av Alice K Chase (1952), s 30.
17. Conference Report, apr 1914, s 12.
18. Conference Report, apr 1935, s 44.
19. Se Moses 7:62.
20. 1 Pet 2:9–10.
21. 1 Kor 13:4–6; Moroni 7:45–47.
22. ”Krig och fred”, *Liabona*, maj 2003, s 80.
23. 2 Pet 1:8–9.

Bön, tro och familj: Steg mot evig glädje

ÄLDSTE H BRUCE STUCKI

i de sjuttios kворum

Vår kärleksfulle himmelske Fader hör vår ödmjuka bön och ger oss den tröst och vägledning vi söker.

Det var på annandagen 1946 i Santa Clara i Utah. Jag var nio år gammal och bad min mor att få ta min julklapp, en ny båge och pilar, och gå upp på kullen bakom vårt hem och jaga kaniner. Det var sent på eftermiddagen och min mor tvekade, men jag tjatade och hon lät mig gå på villkor att jag kom hem innan det blev mörkt.

När jag kom upp på toppen av kullen lade jag en pil på strängen och började tyst gå genom malört och

stenek och söka efter kaniner som gnagde längs marken där det späda gräset fortfarande var grönt.

Jag överraskades av en stor åsnare som hoppade fram ur malörten mitt framför mig. Jag spände bågen, siktade snabbt och lät pilen fara mot haren som med snabba språng flydde från mig. Pilen missade sitt mål och haren försvann bland snåren.

Jag gick dit där jag trodde att pilen hade träffat marken för att hämta tillbaka den. Jag fick bara fem pilar tillsammans med bågen, och jag ville inte tappa bort dem. Jag sökte där jag trodde att pilen var, men hittade den inte. Jag sökte överallt i området där jag var säker på att den hade landat, men utan framgång.

Solen höll på att gå ner i väster. Jag visste att det skulle vara mörkt inom en halvtimme och jag ville inte komma hem för sent. Jag sökte igen där pilen borde vara, jag tittade noggrant under varje buske men kunde inte hitta den.

Tiden höll på att rinna ut och jag behövde gå för att hinna hem innan det blev mörkt. Jag bestämde mig för att be min himmelske Fader om hjälp

att hitta pilen. Jag föll på knä, blundade och bad till min Fader i himlen. Jag berättade för honom att jag inte ville förlora min nya pil och bad honom visa mig var den var.

Jag stod fortfarande på knä när jag öppnade ögonen, och där bland buskarna mitt framför mig i ögonhöjd såg jag pilens färgglada fjädrar, till hälften dolda av grenarna. Jag ryckte till mig pilen och sprang hemåt och kom hem precis innan det blev mörkt.

Jag kommer aldrig att glömma denna speciella upplevelse. Vår himmelske Fader besvarade min bön. Det var första gången jag hade bett honom om hjälp, och han hjälpte mig! Den kvällen lärde jag mig att ha tro och tillit till min himmelske Fader.

När vi behöver hjälp, till och med som en naiv liten pojke med ett viktigt bekymmer, lyssnar vår himmelske Fader på vår bön, och med kärlek ger han oss den vägledning vi söker.

Jesus Kristus, vår Frälsare, sade till oss: "Var ödmjuk så skall Herren, din Gud, leda dig vid handen och besvara dina böner."¹

Jakob lär oss i skrifterna:

"Om någon av er brister i visdom skall han be till Gud, som ger åt alla villigt och utan förebråelser, och han skall få den.

Men han skall be i tro utan att tvivla."²

President James E. Faust lärde: "En innerlig och uppriktig bön är ett ömsesidigt samtal, vilket gör att hans Ande flödar likt helande vatten för att hjälpa oss med de prövningar, svårigheter, smärtor och plågor vi alla drabbas av."³

Bön är ett av stegen på vägen som leder oss mot evigt liv med vår Fader i himlen.

Tro är ett annat steg som är ytterst nödvändigt för vår eviga frälsning.

Frälsaren sade också: "Och vadhelst I bedjen Fadern om i mitt namn,

som är rätt, troende att I skolen få, se, det skall givas eder.”⁴

För trettio år sedan inträffade följande sanna händelse i en liten avkrok i Nya Zeeland. De vindpinade Chathamöarna ligger i södra Stilla havet cirka 80 mil öster om Christchurch. Omkring 650 härdade och rådiga människor bodde där, isolerade i dåtidens ensliga och svåra miljö, och en ung, oerfaren och nyutexaminerad läkare var ansvarig för deras medicinska vård.

Den åttaårige pojken Shane hade ådragit sig en svår huvudskada över sex mil bort på andra sidan ön. Han kördes genast över träsken och längs stränderna i baksätet på en gammal rostig bil till den lilla sjukstugan. Han var medvetlös.

Den unge läkaren var inte förberedd för ett sådant fall, oerfaren och med endast de allra mest grundläggande kirurgiska verktygen. Shanes tillstånd var kritiskt. Det fanns en tydlig blödning under hans krossade skallben — och levrat blod kunde orsaka dödliga tryckskador på hjärnan. Läkaren hade aldrig ens bevittnat en hjärnoperation, men han visste att han genast måste utföra denna känsliga operation — eller stå där och se pojken dö.

De kallade in blodgivare, blodet korstestades och narkosen förbereddes. Den antika röntgenapparaten var sönder, så de kunde inte ta några röntgenbilder som kunde vara till hjälp.

De ringde det första av många telefonsamtal till Wellington, där en neurokirurg försökte föreställa sig situationen och leda den nervöse unge läkaren genom en mycket känslig kirurgisk åtgärd.

Shanes mor bad. Läkaren bad, sjuksköterskorna bad, läkarens hustru bad.

Många ansvar behövde delegeras under detta stressiga tillfälle. Polisen skötte narkosen, en sjuksköterska blev operationsassistent och arbetet

började under en skrivbordslampa med rörlig arm medan mörkret föll.

Det första kirurgiska snittet, utfört med nervös hand, visade ingen blödning, så andra snitt gjordes i Shanes lilla huvud för att finna källan till blödningen. Fler samtal kopplades till neurokirurgen och han uppmuntrade dem och hans råd följdes med exakt het. Efter sex timmars nervositet och stress var operationen utförd, blödningen i hjärnskadan stoppad och ett framgångsrikt resultat hade åstadkommits. Frid ersatte kaos. Klockan var nästan tolv på natten.

Läkaren var en ung far. Han tänkte på sin familj och hur välsignade de var. Han var tacksam för Herrens innerliga barmhärtighet som var uppenbar i hans liv och särskilt för Hjälparens sällskap under de senaste 12 timmarna. Han var tacksam för att en osynlig expert hade varit där och fritt givit honom sin långt större visdom precis när han verkligen behövde den.

Under ett kritiskt ögonblick i en desperat situation ledde Herren en ung och oerfaren läkare och gav honom förmågan att utföra ett mirakel och rädda livet på en liten pojke

som var dyrbar inför Herren.

Läkaren som bad om hjälp hette Neil Hutchinson. Han hade tro nog att lita på Herren och neurokirurgen så att han kunde utföra ett mirakel under den svåraste av omständigheter. Han verkar idag som biskop i East Coast Bays församling i Auckland på Nya Zeeland.

Biskop Hutchinson berättade för mig: "Jag fick tillfälle att träffa Shane och hans far för några år sedan i Christchurch för första gången sedan den dagen 1976. Han är elektriker och egen företagare och känner inte av några men från sin långa operation. Han är en trevlig man och jag kan inte låta bli att tänka på hur tunn slöjan är mellan detta liv och nästa."

"Kristus har sagt: Om I viljen hava tro på mig, skolen I hava makt att göra vadhelst jag finner vara gagneligt."⁵

Äldste Richard G Scott lärde: "Du kommer att skörda trons frukter om du följer de principer som Gud har instiftat för att din tro ska växa." En av dessa principer är att "lita på Gud och på hans vilja att hjälpa dig då du behöver det, oavsett hur svåra omständigheterna är".⁶

Äldste Robert D Hales vittnade att Joseph Smith "som fjortonårig pojke utövade ... orubblig tro och följde profeten Jakobs uppmaning att 'be till Gud'. På grund av hans profetiska kallelse visade sig Gud Fadern och hans Son Jesus Kristus sig personligen för honom och gav honom instruktioner."⁷

Thomas S Monson har uppmanat oss: "När vi uppsänder våra familjeböner och våra personliga böner till Herren, låt oss då göra detta med tro och tillit till honom ... Om någon av oss har varit sen till att lyssna på rådet att alltid be, finns det ingen bättre tid att börja än nu."⁸

Det spelar ingen roll om det är en liten pojke med en enkel begäran, eller en läkare med en kritisk livshotande utmaning framför sig: Vår himmelske Fader hör vår ödmjuka bön och ger oss den tröst och vägledning vi söker.

Ett tredje steg och en viktig del av stigen som leder oss hem i säkerhet till vår Fader i himlen är familjen.

President Gordon B Hinckley har sagt: "Familjen [är] gudomlig. Den instiftades av vår himmelske Fader. Den omfattar den heligaste av alla

relationer. Guds syften kan bara uppnås genom denna organisation."⁹

President Hinckley fortsatte: "Jag tror på familjen med en make som betraktar sin livskamrat som sin största tillgång och behandlar henne därefter. Jag tror på familjen med en hustru som ser upp till sin make som sitt ankare och sin styrka, som sin tröst och sitt skydd. Jag tror på familjen med barn som betraktar sina föräldrar med respekt och tacksamhet. Jag tror på familjen med föräldrar som ser dessa barn som välsignelser och som finner det på en gång allvarligt och underbart att fostra dem."¹⁰

Jag tror innerligt att i familjens helgd kan vår kärlek, lojalitet, respekt och vårt stöd för varandra bli den *beliga sköld* som skyddar oss från den ondes alla brinnande pilar. I familjens sköte, fylld med Kristi kärlek, kan vi finna frid, glädje och skydd från onsdan i världen som omger oss.

Jag vittnar om att familjen är enheten och medlet varigenom vi kan beseglas tillsammans och återvända, som familj, till våra himmelska föräldrars närhet, för att där nå evig lycka och glädje.

Jag ber innerligt att vi ska använda oss av bön, tro och vår familj för att förbereda oss för och hjälpa oss att återvända till vår Fader i himlen och få evigt liv, så att syftet med vårt jordeliv kan uppnås, i Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 112:10.
2. Jak 1:5–6.
3. Conference Report, okt 1976, s 83; eller *Ensign*, nov 1976, s 58.
4. 3 Nephi 18:20.
5. Moroni 7:33.
6. "Trons stödjande kraft i osäkra och prövande tider", *Liabona*, maj 2003, s 76.
7. "Att finna tro på Herren Jesus Kristus", *Liabona*, nov 2004, s 73.
8. Conference Report, apr 1964, s 130; eller *Improvement Era*, jun 1964, s 509.
9. *Teachings of Gordon B Hinckley*, (1997), s 206; se också *Liabona*, maj 2002, s 5.
10. *Teachings of Gordon B Hinckley*, s 205; se också *Nordstjärnan*, mars 1992, s 7.

Ett liv i överflöd

ÄLDSTE JOSEPH B WIRTHLIN

i de tolv apostlarnas kvorum

Ett liv i överflöd är inom räckbåll om vi bara vill dricka av det levande vattnet, fylla vårt hjärta med kärlek och skapa ett mästerverk av vårt liv.

Harry de Leyer kom sent till auktionen den snöiga dagen 1956 och alla bra hästar hade redan sålts. De få som var kvar var gamla och utkörda och hade köpts av ett företag som skulle ta vara på deras kroppar.

Harry var ridlärare vid en flickskola i New York och var på väg därifrån när en av dessa hästar — en vanskött grå valack med hemska skador på sina ben — fängade hans blick. Djuret bar fortfarande märken efter ett tungt arbetsok, det var tydligt att han hade haft ett hårt liv. Men någonting fängade Harrys uppmärksamhet och han erbjöd 80 dollar för honom.

Det snöade när Harrys barn såg hästen för första gången och på grund

av snötäcket på hästens rygg gav barnen hästen namnet "Snowman" — Snögubben.

Harry tog väl hand om hästen och den visade sig vara en from och pålitlig vän — en häst som flickorna tyckte om att rida på eftersom han var lugn och inte blev uppskrämd som en del av de andra. Och Snowman repade sig så snabbt att en granne köpte honom för dubbelt så mycket som Harry hade betalat för honom.

Men Snowman rymde hela tiden från grannens betesland — ibland dök han upp i närliggande potatisodlingar, ibland hemma hos Harry. Det tycktes som om hästen hade hoppat över stängslen mellan egendomarna, men det verkade inte möjligt — Harry hade aldrig sett Snowman hoppa över något högre än ett fallet träd.

Men grannens tålmod tröt till slut, och han krävde att Harry skulle köpa tillbaka hästen.

Harry hade under många år drömt om att träna en vinnande hopphäst. Han hade haft viss framgång tidigare, men för att kunna tävla på högsta nivå visste han att han behövde köpa en häst med stamtavla och som avlats speciellt för hoppning. Och den sortens stamtavla skulle kosta mycket mer än han hade råd med.

Snowman var redan gammal — han var åtta år när Harry köpte honom — och han hade vanskötts

tidigare. Men det verkade som om Snowman ville hoppa, så Harry bestämde sig för att se vad hästen kunde prestera.

Det Harry såg fick honom att tro att hästen hade en chans i tävlingarna.

År 1958 anmälde Harry Snowman till hans första tävling. Snowman stod bland de vackra avlade fullbloden och såg verkligen malplacerad ut. Andra hästuppfödare kallade Snowman för ett "malätet ök".

Men en underbar och ofattbar sak hände den dagen.

Snowman vann!

Harry fortsatte att anmäla Snowman till andra tävlingar och Snowman fortsatte vinna.

Publiken hurrade varje gång Snowman vann en tävling. Han blev en symbol för hur extraordinär en vanlig häst kunde vara. Han var med på TV. Berättelser och böcker skrevs om honom.

När Snowman fortsatte vinna erbjöd en köpare 100 000 dollar för den gamla arbetshästen, men Harry ville inte sälja honom. År 1958 och 1959 utnämndes Snowman till "Årets häst". Till slut upptogs den grå valacken — som en gång var på väg att säljas till lägstbjudande — i hinderhoppningens "Hall of Fame".¹

För många var Snowman mycket mer än en häst. Han blev ett exempel på den dolda, outnyttjade potentialen som finns inom var och en av oss.

Jag har fått möjlighet att lära känna många underbara människor från alla samhällsskikt. Jag har känt rika och fattiga, berömda och okända, visa och ovisa.

En del bar på svåra sorger, andra strålade av en självsäker inre frid. En del pyrde av outsläckt bitterhet, medan andra glödde med en oemotståndlig glädje. En del tycktes ha gett upp medan andra — trots prövningar — övervann missmod och förtvivlan.

Jag har hört en del säga, kanske till

viss del på skämt, att de enda lyckliga människorna är de som helt enkelt är för enfaldiga för att förstå vad som händer omkring dem.

Men jag tror att det är tvärtom.

Jag har känt många som är lyckliga och som strålar av glädje i sitt liv.

Jag har känt många som har liv i överflöd.

Och jag tror jag vet varför.

Idag vill jag lista några av de egenskaper som de lyckligaste personer jag känner har gemensamt. Det är egenskaper som kan förvandla ett vanligt liv till ett liv i glädje och överflöd.

För det första dricker de ur det levande vattnets källa.

Frälsaren lärde att ”den som dricker av det vatten jag ger honom skall aldrig någonsin törsta ... [för det] skall i honom bli en källa, som flödar fram och ger evigt liv”.²

När Jesu Kristi evangelium till fullo förstås och tas emot helar det brustna hjärtan, skänker mening åt livet, binder nära och kära samman med band som sträcker sig bortom jordelivet och skänker livet himmelsk glädje.

President Lorenzo Snow sade: ”Herren har inte gett oss evangeliet för att vi ska gå omkring och vara dystra resten av livet.”³

Jesu Kristi evangelium är inte någon sorgsen eller dyster religion. Våra fäders tro är fylld av hopp och glädje. Det är inte ett evangelium med bojar utan med vingar.

Att till fullo ta emot det innebär att fyllas med förundran och leva med en inre eld. Vår Frälsare förkunnade: ”Jag har kommit för att de skall ha liv, ja, liv i överflöd.”⁴

Söker du sinnesfrid?

Drick ur det levande vattnets källa.

Söker du förlåtelse? Frid? Kunskap? Glädje?

Drick ur det levande vattnets källa.

Ett liv i överflöd är ett andligt liv. Alltför många sitter vid Jesu Kristi evangeliums bankett och smakar knappt på den festmåltid som dukats upp. De verkar som om de deltar — de kanske går till sina möten, kastar en blick i skrifterna, upprepar sina familjeböner — men deras hjärta är långt borta. Om de är ärliga skulle de

erkänna att de är mer intresserade av det senaste skvallret, börstrenderna och handlingen i deras favoritserie på TV än den Helige Andens himmelska under och ljuvliga maningar.

Vill du ta del av detta levande vatten och uppleva hur den gudomliga källan flödar fram inom dig till evigt liv?

I så fall, var inte rädd. Tro med hela ditt hjärta. Utveckla en orubblig tro på Guds Son. Låt hjärtat ropa i innerlig bön. Fyll ditt sinne med kunskap om honom. Överge dina svagheter. Vandra i helighet och i harmoni med buden.

Drick djupt ur det levande vattnets källa, ur Jesu Kristi evangelium.

Den andra egenskapen som de som lever ett liv i överflöd har är att de fyller sitt hjärta med kärlek.

Kärleken är evangeliets kärna och det största av alla buden. Frälsaren lärde att varje annat bud och profetisk lära hänger på den.⁵ Aposteln Paulus skrev att ”hela lagen är uppfylld i detta enda budord: Du skall älska din nästa som dig själv”.⁶

Vi vet sällan vad en enkel vänlig

handling kan resultera i. Profeten Joseph Smith var ett föredöme i fråga om medlidande och kärlek. En dag anlände åtta afroamerikaner till profetens hem i Nauvoo. De hade rest från sitt hem i Buffalo i staten New York, omkring 130 mil därifrån, för att vara hos Guds profet och kyrkans medlemmar. Trots att de var fria var de tvungna att gömma sig från dem som felaktigt kunde tro att de var förrymda slavar. De utstod kyla och svårigheter, de slet ut sina skor och sedan sina sockor, tills de gick barfota hela vägen till "Josephs stad". När de anlände till Nauvoo välkomnade profeten dem till sitt hem och hjälpte dem alla att finna en plats att bo.

Men en flicka som hette Jane fick ingen plats att bo, och hon grät för hon visste inte vad hon skulle göra.

"Här behöver man inte gråta", sade Joseph till henne. Han vände sig till Emma och sade: "Den här flickan säger att hon inte har någonstans att bo. Är inte det här hennes hem?"

Emma instämde. Sedan den dagen var Jane som en i familjen.

Åratal efter profetens martyrdöd och efter det att hon följt pionjärerna och färdats den långa vägen till Utah, sade Jane att hon ibland fortfarande "vaknade upp mitt i natten och bara låg och tänkte på broder Joseph och syster Emma och hur snälla de [var] mot mig. Joseph Smith", sade hon, "var den mest godhjärtade man jag någonsin träffat".⁷

President Gordon B Hinckley har sagt att de som räcker ut handen för att lyfta och tjäna andra "känner en glädje ... större än de någonsin känt tidigare ... Det finns så många, så otroligt många människor i denna värld som behöver hjälp. Så många, så många. Låt oss fördriva all tendens till en frätande och självisk attityd i vårt liv, mina bröder och systrar, och stå rakryggade och nå lite högre i andras tjänst."⁸

Vi är alla upptagna. Det är lätt att finna anledningar till att inte hjälpa andra, men jag tror att vår himmelske Fader kommer att finna dem lika svaga som läraren i grundskolan gjorde, som fick en lapp där en elev bad om ledigt från skolan mellan den 30–34 mars.

De som viger sitt liv åt att tillfredsställa sina egna själviska begär och inte hjälper andra kommer i slutändan att upptäcka att deras glädje är ihållig och att deras liv är utan mening.

På gravstenen för en sådan person stod det följande:

*Här vilar en som levde blott för sig.
Om andra brydde han sig ej.
Hur han nu mår eller vart han kom,
är det ingen som bryr sig om.⁹*

Vi är lyckligast när vårt liv är sammanbundet med andras genom osjälvisk kärlek och osjälviskt tjänande. President J Reuben Clark lärde att "det finns ingen större välsignelse, ingen större glädje och lycka än den som kommer till oss när vi lindrar andras sorg".¹⁰

Den tredje egenskapen som de som lever ett liv i överflöd har är att de med hjälp av sin himmelske Fader skapar ett mästerverk av sitt liv.

Oavsett ålder, omständigheter eller förmåga kan var och en av oss göra något stort av vårt liv.

David såg sig själv som herde, men Herren såg en kung av Israel i honom. Josef i Egypten tjänade som slav, men Herren såg en siare i honom. Mormon bar en soldats rustning, men Herren såg en profet i honom.

Vi är söner och döttrar till en odödlig, kärleksfull och allsmäktig Fader i himlen. Vi skapades lika mycket från evighetens stoft som av jordens stoft. Var och en av oss har en potential som vi knappt kan föreställa oss.

Aposteln Paulus skrev: "Ögat har inte sett och örat har inte hört och människohjärtat kan inte ana, vad Gud har berett åt dem som älskar honom."¹¹

Hur är det då möjligt att så många tror att de bara är en värdelös gammal grå häst? Det finns en gnista av storhet inom var och en av oss — en gåva från vår kärleksfulle och evige himmelske Fader. Vad vi gör med den gåvan är upp till oss.

Älska Herren av allt hjärta, makt, själ och förmåga. Engagera dig i stora och ädla ting. Skapa en tillflyktsort i ditt hem där helighet och styrka råder. Ära dina kallelser i kyrkan. Fyll ditt sinne med kunskap. Stärk ditt vittnesbörd. Räck ut en hand till andra.

Skapa ett mästerverk av ert liv.

Bröder och systrar, ett liv i överflöd kommer inte till oss färdigförpackat och komplett. Det är inte något vi kan beställa och tro att det ska levereras med posten. Det kommer inte utan svårigheter och sorg.

Det kommer genom tro, hopp och kärlek. Det kommer till dem som trots svårigheter och sorg förstår vad författaren menade när han skrev: "Mitt i djupaste vintern förstod jag till

slut att det inom mig fanns en okuvlig sommar.”¹²

Ett liv i överflöd är inte något vi plötsligt har. Det är snarare en fantasisk resa som började för länge, länge sedan och som aldrig, aldrig tar slut.

Ett av de största trösterika tingen i Jesu Kristi evangelium är vår kunskap om att denna jordiska existens bara är ett ögonblick i evigheten. Oavsett om vi befinner oss i början av vår jordiska resa eller i slutet, är detta liv bara ett steg — ett litet steg.

Vår strävan efter ett liv i överflöd är klädd i mer än bara detta jordelivs mantel; dess sanna natur kan endast förstås ur ett evigt perspektiv, som sträcker sig framför oss i all oändlighet.

Bröder och systrar, det är i vår strävan efter ett liv i överflöd som vi finner vårt slutmål.

Som det illustreras i berättelsen om den gamla, ratade hästen som hade en vinnares själ inom sig, finns det inom var och en av oss en gudomlig gnista av storhet. Vem vet vad vi kan göra om vi bara försöker? Ett liv i överflöd är inom räckhåll om vi bara vill dricka av det levande vattnet, fylla vårt hjärta med kärlek och skapa ett mästerverk av vårt liv.

Att vi må göra detta är min ödmjuka bön i Jesu Kristi namn, amen. ■

Tills vi möts igen

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Må vi minnas och alltid i våra liv ge uttryck för de råd vi fått.

Bara några ord till avslutning, mina bröder och systrar, för att avsluta denna underbara konferens. Musiken har varit härlig, bönerna har varit inspirerade och

talen och vittnesbörden har vidrört vårt hjärta, lyft vår ande och bekräftat vår tro.

Må vi nu, när vi återvänder till våra hem och arbeten, minnas och alltid i våra liv ge uttryck för de råd vi fått. Må vi fortsatt kunna stå emot motståndarens pilar. Må vårt arbete i våra olika ansvar i kyrkan inte vara en börda utan snarare bringa glädje och tillfredsställelse. Må vi leva tillsammans som män och hustrur, som föräldrar och barn med kärlek, godhet och respekt för varandra.

Gud välsigne er, mina älskade bröder och systrar. Jag ger er min kärlek och mitt vittnesbörd och min välsignelse och ber att Herren ska vara med oss var och en tills vi möts igen. Må himlens välsignelser vila över er ber jag ödmjukt i Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Se Rutherford George Montgomery, *Snowman* (1962).
2. Joh 4:14.
3. *The Teachings of Lorenzo Snow*, sammanst av Clyde J Williams (1996), s 61.
4. Joh 10:10.
5. Se Matt 22:40.
6. Gal 5:14.
7. Neil K Newell, "Joseph Smith Moments: Stranger in Nauvoo". *Church News*, 31 dec 2005, s 16.
8. *Teachings of Gordon B. Hinckley* (1997), s 597.
9. Obert C Tanner, *Christ's Ideals for Living* (manual för Söndagsskolan, 1955), s 266.
10. "Fundamentals of the Church Welfare Plan", *Church News*, 2 mar 1946, s 9.
11. Se 1 Kor 2:9.
12. Albert Camus, i *Familiar Quotations*, 16:e uppl (1980), sammanst av John Bartlett, s 732.

”Jag är det ljus, som I skolen hålla upp”

SUSAN W TANNER

Unga kvinnors generalpresident

Våra enskilda kristuslika små handlingar kanske bara tänder ett obetydligt litet ljus, men tillsammans börjar de spela stor roll.

Jag minns ett enkelt mönster jag broderade i korsstyg när jag gick i Primär. På broderiet stod det: ”Jag ska föra evangeliets ljus till mitt hem.” Jag undrade: ”Vad är det för slags ljus?” Jesus Kristus förklarade det bäst när han undervisade nephiterna. Han sade: ”Hållen fördenskull upp edert ljus, att det må lysa för världen!” Sedan sade han: ”Jag är det ljus, som I skolen hålla upp — det, som I haven sett mig

göra.” (3 Nephi 18:24, kursivering tillagd)

Vad hade nephiterna sett honom göra, och kunde jag verkligen göra dessa saker i mitt hem? När folket ville att han skulle bli kvar lite längre hos dem, visade han medlidande med dem och stannade kvar. Sedan helade han dem, bad med dem, undervisade dem, grät med dem, välsignade deras små barn ett efter ett, gav dem mat, betjänade dem och instiftade sakramentet så att de kunde sluta förbund att alltid minnas honom. Hans verksamhet bland dem präglades av undervisning och omsorg om individen, och att utföra det som hans Fader hade befallt honom att göra. Han tänkte aldrig på sig själv. När jag förstod detta började min livslånga strävan att föra hans ljus till mitt hem genom osjälviska, kristuslika handlingar.

Det är ingen enkel uppgift. Ett gott hemliv går ofta förbi obemärkt. Det kan vara enklare att ”[stå] upp och [lysa] att edert ljus må vara ett baner för *folken*” (L&F 115:5, kursivering tillagd) än att låta edert ljus vara ett baner för *er familj*. Ibland är det

ingen som ser det goda vi gör, hur vi delar med oss av vårt ljus i vårt eget hem. Det är en mänsklig instinkt att önska och söka beröm och uppmärksamhet. Helaman lärde sina söner Nephi och Lehi att göra sina förfäders goda gärningar, vilka de fått namn efter, så ”att I icke gören detta för att berömma eder, utan att I gören det för att samla eder en skatt i himmelen”. (Helaman 5:8) Goda gärningar ska inte utföras för att man ska få erkännande.

Charles Dickens skrev om en person i boken *Bleak House*, en fru Jellyby, vars brist han beskrev som ”teleskopisk filantropi”. Hon var så upptagen med att hjälpa en lidande stam i ett fjärran land att hon inte hade tid för sitt eget skadade och smutsiga barn som kom till henne för att få tröst. Fru Jellyby ville vara säker på att hennes goda gärningar var imponerande och uppenbara för alla. (Se Charles Dickens, *Bleak House*, [1985], s 82–87.) Några av oss kanske hellre ger bistånd efter orkaner än att ge bistånd i hemmet. Båda är viktiga, men bistånd i hemmet är vårt första och eviga ansvar. ”Föräldrar har ett heligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov.” (”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liabona*, okt 2004, s 49)

En annan litterär person som jag kommer att tänka på är själva motsatsen till Dickens rollfigur. Dorothea är hjältinnan i en av mina favoritböcker, *Middlemarch*. Hon ihågkoms i slutet av boken för sina tysta och osjälviska handlingar gentemot släkt och vänner. Det står: ”Hela hennes natur ... arbetade för sådant som inte ger något erkännande på jorden. Men hennes inflytande på sin omgivning var omätbart. Världens tilltagande godhet är delvis beroende av okända handlingar, och att du och jag inte

farit så illa som vi kunnat, är till hälften beroende på dem som trofast levde ett stilla liv och vilar i obesökta gravar.” (George Eliot, *Middlemarch* [1986], s 682)

Under dessa förberedande år tillbringar ni unga kvinnor mycket av er tid i skolan eller på arbetsplatser där ni får beröm, hedersbetygelser, stipendier, priser eller troféer. När ni går från detta till att bli en ung mor, sker en dramatisk minskning i beröm utifrån. Men ni får aldrig tillfälle att på ett mer osjälviskt sätt tjäna som Kristus gjorde än genom att ta hand om hundratals dagliga, fysiska, känslomässiga och andliga behov. Ni för då evangeliets ljus till ert hem, inte för att bli sedda av andra, utan för att bygga upp andra — män och kvinnor med styrka och ljus.

Hemmet är också en avskild plats, så ofta sänker vi tyvärr vår gard. I vårt hem och i vår familj visar vi ibland vårt sämsta jag för de människor som

betyder mest. Jag minns tydligt en morgon när jag var 14 år gammal. Innan jag gick till skolan var jag ilsken och ovänlig mot mina föräldrar och bröder. När jag lämnat hemmet var jag artig mot busschauffören och vänlig mot mina jämnåriga. Jag märkte hur olika jag uppträdde, och jag fick stora samvetskval. Jag frågade läraren om jag fick ledigt ett ögonblick för att ringa hem. Jag bad min mor förlåta mitt uppträdande och berättade för henne hur mycket jag älskade och uppskattade henne och lovade att bli bättre på att visa det.

Det är svårt för de flesta av oss att låta ens en dag gå hemma utan stridigheter. Nephiterna levde i ett fullkomligt samhälle under två hundra år där ”det [inte] fanns [någon] osämja i landet ... Ingen avund, intet kiv, inga folkupplopp, ej heller otukt eller lögnery, ej heller mord eller någon slags vållust förekom. Det kunde i sanning intet lyckligare folk finnas

ibland alla de folk, som blivit skapade av Guds hand.” (4 Nephi 1:15–16)

En del av oss föds in i familjer med mycket svåra problem. Och även goda familjer möter många prövningar. Vi måste försöka göra samma saker i vårt hem som Kristus gjorde för nephiterna. Som tillkännagivandet om familjen lär oss: ”Största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns då det byggs på Herrens Jesu Kristi lärdomar.” (*Liabona*, okt 2004, s 49) Vi måste vara ljuset som hjälper våra familjer att övervinna synd, ilska, avund och stridigheter. Vi kan be tillsammans, gråta med varandra, hela varandras sår och osjälviskt älska och tjäna varandra.

Ni unga kvinnor förbereder er idag för att stärka ert *framtida* hem och familj genom att föra evangeliets ljus till ert *nuvarande* hem och familj. Små och till synes obetydliga saker ni gör kan spela stor roll. Jag läste om små lysmaskar som lever i grottor i

Nya Zeeland. Ensamma alstrar de endast ett obetydligt litet ljus. Men när miljoner lysmaskar tillsammans lyser upp en grotta producerar de så mycket ljus att man ska kunna läsa vid det. På samma sätt producerar våra små handlingar kanske bara ett obetydligt litet ljus, men tillsammans börjar de spela stor roll. Ikväll kommer kören att påminna oss om vikten av att dela med oss av vårt lilla ljus när de sjunger "Mitt ljus måhända litet är":

*Mitt ljus måhända litet är,
mitt ljus av tro och bön,
men solen, som Guds egen är,
har tänd dess låga skön.*

*Jag ej det ljuset glömma får,
min Herre sagt mig så.
Det lysa skall varbelst jag går,
dess sken skall alla nå.
Lys upp, lys upp, lys så natten flyr!
Lys upp, lys upp, se, dagen gryr!
(Barnens sångbok, s 96)*

Vi kan lysa genom att ta hand om en lillebror, äta lunch med en syster i skolmatsalen, göra hushållsarbete, undertrycka instinkten att gräla, vara glada för varandras framgång, dela med oss av godsaker, ta hand om någon som är sjuk, lägga ett tackkort på en förälders kudde en kväll, förlåta oförrätter och bära vårt vittnesbörd.

I Rumänien träffade jag Raluca, en 17-årig ung kvinna som nyligen blivit medlem i kyrkan. Hennes dop var en lycklig händelse, bland annat därför att hela hennes familj var där. Hennes mor och syster kände Anden och ville också lyssna till missionärernas lektioner. Detta bekymrade fadern, för han tyckte att han förlorade hela sin familj till denna obekanta kyrka. Så han tillät det inte, och under en tid var det brist på harmoni i hennes familj. Men Raluca kom ihåg att hon ingått ett förbund i dopet att ta på sig

Jesu Kristi namn. Hon försökte visa hans ljus hemma genom att göra allt det han skulle ha gjort. Hon var en fridsstiftare. Hon var ett exempel. Hon var en lärare. Hon var en helbrägdagörare.

Till slut veknade hennes fars hjärta och han tillät de andra att lära sig mer om kyrkan. Och de döptes också. Och till slut, till allas glädje, blev också familjens far medlem i kyrkan. Han talade under sitt dop och sade att hans familj en tid varit som två hjärtan som slagit i olika takt i samma hem. Men nu hade de en tro och ett dop, och sina hjärtan förenade i enighet och kärlek. Han tackade missionärerna och medlemmarna som hade hjälpt dem. Sedan hyllade han sin dotter Raluca särskilt för att hon varit så kristuslik i deras hem under den svåra tiden, för att hon varit fridsstiftaren, helbrägdagöraren, läraren, föredömet och ljuset som slutligen förde hela deras familj till Jesu Kristi kyrka.

Ni har alla ett ljus. När jag ser på er här ikväll och minns dem jag träffat när jag rest runt i världen, ser jag ljuset skina i era ansikten, "ja, såsom änglars ansikten". (Helaman 5:36) I en

värld som är överskuggad av syndens mörker "strålade" Nephis och Lehis (Helamans söner) ansikten "övermåttan". (Helaman 5:36) Människorna i deras omgivning ville ha samma ljus och frågade: "Vad skola vi göra för att denna mörka sky skall försvinna, så att den icke överskyggar oss?" (Helaman 5:40) De uppmanades att omvända sig och ha tro på Jesus Kristus. När de gjorde detta skingrades den mörka skyn och de omringades av ljus, ja en eldstod, och fylldes med den Helige Andens utesägliga glädje. (Se Helaman 5:43–45.)

När ni låter ert ljus skina finner också andra större ljus. Finns det någon som behöver ert ljus mer än er familj? Ni fantastiska unga kvinnor med era lysande ansikten är nutidens styrka och framtidens hopp i ert hem och i kyrkan.

Jesus Kristus är ljuset vi måste hålla upp. "Han är världens ljus, liv och hopp. Hans väg är den stig som leder till lycka i detta liv och evigt liv i den kommande världen." ("Den levande Kristus: Apostlarnas vittnesbörd", *Liabona*, apr 2000, s 2–3) Må vi alla lysa med hans ljus, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Ni är av ädel härkomst

JULIE B BECK

första rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Ni kan lära er mer om ert liv och er mission på jorden genom att förbereda er för att ta emot och sedan studera er patriarkaliska välsignelse.

Under året som gått har jag sett Guds ljus lysa i ansiktet hos er unga kvinnor så många gånger. Jag har sett det under stora möten från Brasilien till Dominikanska republiken. Jag har sett det när ni har dragit handkärnor på pionjärleder. Jag har sett ert ljus när jag har sjungit och lekt med er på läger. Jag har sett Guds ljus skina i ansiktet hos flickor i doprum i tempel från Mexico till Utah. Ert ljus har påverkat mig och många andra till det bättre. Ni har fått ljuset eftersom ni bokstavligen är Guds andliga döttrar, "upphöjda föräldrars avkomma"¹ med gudomlig natur och en evig

bestämmelse.² Ni fick er första undervisning i andarnas värld från era himmelska föräldrar.³ Ni har sänts till jorden för att provas.⁴

Ni befinner er i en tid av ert liv när ni fattar några av era viktigaste beslut. Eftersom ni överhoppas av så många budskap om vilka ni är så behöver ni ytterligare vägledning. Ni kan lära er mer om ert liv och er mission på jorden och ljuset inom er genom att förbereda er för att ta emot och sedan studera er patriarkaliska välsignelse.

Ni är aldrig för unga för att börja lära er mer om patriarkaliska välsignelser.⁵ Jag är glad att jag fick min välsignelse innan jag var alltför påverkad av världens förvirrande och felaktiga budskap. Jag lämnade den erfarenheten med en glad förvisning om att Herren älskade mig och kände mig, och efter den dagen började jag tänka mer ur evighetens synvinkel än världens.

Nu är tiden inne för unga kvinnor att förbereda sig och att sedan få sin patriarkaliska välsignelse. Er biskop och era föräldrar kan hjälpa er bestämma när det är rätt tid för er, för ålder och mognad är olika för alla.⁶ När ni förstår meningen och syftet med en patriarkalisk välsignelse och har en uppriktig önskan att utföra Herrens verk, bör ni vara mogna nog

att få er välsignelse.⁷ En del väntar ibland längre än nödvändigt med att få sin välsignelse och tror att de behöver göra sig värdiga på något särskilt sätt. Om ni är värdiga att få en rekommendation för att utföra dop i templet bör ni också kunna vara värdiga att få en patriarkalisk välsignelse. Det är viktigt att du förbereder dig för en välsignelse genom fasta och bön så att din ande är ödmjuk och mottaglig. Din personliga förberedelse är mycket viktig.

När du får en välsignelse så får du en glimt av evigheten. Du börjar se bilden av vad som ligger framför dig, för i välsignelsen talas det om ditt eviga mål och din eviga resa. Patriarken som ger välsignelsen vet inte vilken stam du tillhör förrän han ger dig den. Han litar på att Anden ska tala om vad han ska säga. I din välsignelse får du reda på din härstamning i Israels hus. Det är din släktlinje, och din släktlinje kallas ibland en stam. Alla stammarna går tillbaka till den store patriarken Abraham. Din härstamning är viktig. Den bekräftar att du innefattas i löften som gavs till Abraham om att genom honom skulle världens nationer bli välsignade.⁸

Din härstamning är ett "blodsband".⁹ Det gör att du bokstavligen är "profeternas barn"¹⁰ med en ädel härkomst. Det är därför vi ofta säger att ni är "ungdom av ädel härkomst"¹¹ och är ett utvalt och konungsligt släkte.¹²

En vän till mig sade: "När jag gick med i kyrkan som 16-åring började jag lära mig mer om mig själv. Jag fick min patriarkaliska välsignelse och fick veta att jag var av Israels hus. Då visste jag inte vad det innebar, men under åren som gått har jag lärt mig att det är en stor förmån att härstamma direkt från profeterna. Jag har ett dyrbart arv och de bästa möjligheter."

Liksom Abraham söker du en välsignelse så att du kan öka din kunskap och få vägledning från Herren.¹³

Fyra unga kvinnor ser en konferensutsändning i Filippinerna.

När du får en välsignelse kommer du att märka att Herren känner dig vid namn. Under kyrkans tidiga dagar ville många att Joseph Smith skulle be Herren om särskild vägledning i deras liv. En del av dessa uppenbarelser finns idag i Läran och förbunden. Liksom de tidiga medlemmarna kan du betrakta din patriarkaliska välsignelse som din personliga "heliga skrift".¹⁴ Du bör hålla den helig och inte visa den för några andra än din familj.¹⁵

Patriarken kan förutse händelser och omständigheter i ditt framtida liv och ge en välsignelse som handlar om detta. En ung kvinna berättade för mig: "Det fanns saker i min välsignelse som inte ens mina föräldrar visste om." President James E Faust sade att varje patriarkalisk välsignelse är en inspirerad, "personlig uppenbarelse från Gud". Var och en är "en stjärna att följa ... ett ankare för själen." De uppenbarar vår förmåga och potential.¹⁶

President Packer säger att vår välsignelse är "ett [avsnitt] ur boken om [våra] möjligheter".¹⁷ President

Monson kallar vår välsignelse "en Liahona av ljus".¹⁸

Eftersom en patriarkalisk välsignelse inte är menad att vara en förutsägelse om allt som ska hända i mottagarens liv bör vi söka och följa den Helige Andens vägledning för att få större insikt om vår inriktning i livet. Evangeliets lärdomar utgör alltid en vägledning till att helt förstå vår bestämmelse och våra privilegier. I en patriarkalisk välsignelse kanske det till exempel inte nämns att en person ska gifta sig eller få barn, men evangeliet lär oss att vi ska gifta oss i templet och bilda familj. Vi kan följa dessa lärdomar i evangeliet på egen hand, utan särskild personlig vägledning.

När jag gick på high school läste en studievägledare mina provresultat och talade om för mig att hon inte trodde att jag var lämpad för college. Men när jag hade studerat min patriarkaliska välsignelse och bett, kände jag att jag inte skulle släppa mitt livs-långa mål. Tack vare att jag hade inblick i Herrens plan för mig så kände jag mig hoppfull och kunde

gå framåt med självförtroende. Jag märkte att det hjälpte mig lyckas, och jag fick min universitetsexamen. När vi vet vem vi är och vad vi behöver göra är det lättare att fatta viktiga beslut om utbildning, yrkesliv och äktenskap. Det är lättare att låta vårt ljus skina i vår familj, bland våra vänner och överallt annars.

Frälsaren sade: "Sannerligen, sannerligen säger jag eder: Jag giver eder att vara detta folks ljus. Icke kan en stad döljas, som ligger uppe på ett berg.

Icke tänder man väl ett ljus och sätter det under skäppan? Nej, utan på en ljusstake, så att det lyser för alla dem som äro i huset.

Så lyse därför edert ljus för detta folk, att de se edra goda gärningar och förhårliga eder Fader, som är i himmelen."¹⁹

När ni vet vem ni är och vad ni behöver göra med ert liv kommer ni inte att vilja gömma ert ljus.

Ni skulle till exempel inte vilja "gömma ert ljus" genom att bära kläder som fördunklar er konungsliga potential. Ni skulle inte använda olämpligt språk eller berätta olämpliga

historier eller vanpryda er kropp med tatueringar eller annat som förnedrar en dotter av konungslig släkt. Ni skulle inte nedvärdera er födslorätt genom att äta eller dricka sådant som är skadligt eller beroendeframkallande. Inte heller skulle ni se på eller delta i något som är omoraliskt och som degraderar er ädla person. Ni söker allt som är prisvärt och dygdigt och älskligt och gott²⁰ för ni vet att ni har ett ädelt arv.

Ni är löftets högt värderade barn. Om ni håller Herrens stadgar och bud och lyssnar till hans röst har han lovat att upphöja er till lov, berömmelse och ära över alla folk.²¹ Er patriarkaliska välsignelse bör inspirera er att förändra ert liv när så behövs. Den innehåller löften som ni endast kan få genom er trofasthet. Om ni inte är trofasta kan ni inte hoppas på att löf-tena ska uppfyllas.

Ibland tror unga kvinnor att eftersom de begått misstag, så är de inte värdiga att få en patriarkalisk välsignelse, eller att de har gjort sig ovärdiga

välsignelsen de redan fått. Kom ihåg att Herren Jesu Kristi grundläggande lära är tro på honom och på hans förmåga att sona våra synder. "Satan vill att du ska tro att du inte kan omvända dig, men det är absolut inte sant."²²

När vi tar del av sakramentet varje vecka lovar vi att förändra vårt liv till det bättre. Vi bör alltid försöka bli en ny person som är mer lik vår Frälsare Jesus Kristus. Aposteln Paulus kallar detta att "leva det nya livet".²³ Om du begått allvarliga misstag som kan göra dig ovärdig din ädla födslorätt, var då villig att ta dina sorgetårar till biskopen. Han är din vän under omvändelseprocessen och är avskild att vara domare här på jorden i stället för Frälsaren, som är den evige Domaren. Omvändelse är som ett jättestort suddgummi, och det kan radera permanent bläck! Det är inte lätt, men det är möjligt.²⁴ Herren sade: "Den som omvänder sig från sina synder får förlåtelse, och jag, Herren, kommer icke ihåg dem mera."²⁵

Unga kvinnor, er patriarkaliska välsignelse hjälper er förstå att ni är av ädel härkomst. När ni blir äldre kommer ni att se hur profetierna i er välsignelse börjar ta form i ert liv. Herren har viktiga och spännande saker för er att göra. Nu är tiden inne för er att "[stå] upp och [lysa] att edert ljus må vara ett baner för folken."²⁶ "Så lyse därför edert ljus för detta folk, att de se edra goda gärningar och förhålliga eder Fader, som är i himlen."²⁷ I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Bruce R McConkie, *Mormon Doctrine*, 2:a uppl (1966), s 589.
2. Se "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", *Liabona*, okt 2004, s 49.
3. Se L&F 138:56.
4. Se Abraham 3:25; Bible Dictionary, "Election", s 662.
5. Se "Teaching Children About Patriarchal Blessings", *Ensign*, okt 1987, s 54. President Spencer W Kimball lärde: "Förbereder ni era barn för [deras patriarkaliska välsignelse], eller låter ni dem bara råka på dem? ... Jag trodde att alla mödrar började berätta om patriarkaliska välsignelser för sina barn när de bara är några år gamla, så att de är förberedda för den." (Conference Report, Manchester England Area Conference, juni 1976, s 23)
6. Se Ezra Taft Benson, *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson* (2003), s 149.
7. Se *Ensign*, okt 1987, s 55.
8. Se 1 Mos 26:4; Abraham 2:9.
9. Joseph Fielding Smith, *Frälsningens lära*, sammanst av Bruce R McConkie, 3 band, 3:202–203.
10. 3 Nephi 20:25.
11. "Starka som bergen i Norden", *Psalmer*, nr 177.
12. Se 1 Petr 2:9.
13. Se Abraham 1:2–3.
14. *Sermons and Writings of President Ezra Taft Benson*, s 149.
15. Se *Stå fast i din tro*, s 118.
16. Conference Report, okt 1995, s 81–82; eller *Nordstjärnan*, jan 1996, s 62.
17. Se "Stavspatriarken", *Liabona*, nov 2002, s 44.
18. Conference Report, okt 1986, s 83; eller *Nordstjärnan*, jan 1987, s 54.
19. 3 Nephi 12:14–16.
20. Se Trosart 13.
21. Se 5 Mos 26:17–19.
22. *Vägledning för de unga*, s 30.
23. Rom 6:4.
24. Se *Stå fast i din tro*, s 109–112.
25. L&F 58:42.
26. L&F 115:5.
27. 3 Nephi 12:16.

Det syns i ditt ansikte

ELAINE S DALTON

andra rådgivare i Unga kvinnors generalpresidentskap

Ni reflekterar hans ljus. Ert exempel kan få stor inverkan till det bättre här på jorden.

Det har aldrig funnits en bättre tid att leva på jorden än idag. Detta är "dagar, som man aldrig glömmor".¹ Detta är era dagar, och det är fantastiska dagar. Ni är fantastiska! När jag ser in i era ögon och ser era lysande ansikten förundras jag över att ni kan vara så goda, så starka och så rena i en värld med så många svårigheter. Jag påminns om en dikt min farfar brukade läsa för mig när jag var i er ålder. Han sade:

*Du behöver inte berätta hur du
tillbringar var dag;
Du behöver inte berätta om du
arbetar eller leker;*

*En beprövad och sann barometer
detta visar —
Du behöver inte berätta, det syns i
ditt ansikte ...
Om du lever nära Gud och hans
oändliga nåd —
är inget du behöver berätta, det syns
i ditt ansikte.²*

Jag har aldrig glömt den enkla dikten och har alltid försökt leva på ett sådant sätt att det *skulle* synas i mitt ansikte. Jag ser att ni också gör det. Ert ansikte lyser eftersom ni har ingått och hållit förbund med vår himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus och därför att ni har valt att handla så att ni kan ha den Helige Andens sällskap. Jag beundrar er allihop.

President Gordon B Hinckley har sagt om er: "Ni är ... den bästa [och starkaste] generationen ungdomar som denna kyrka någonsin har haft."³ Jag tror att ni har förberetts och bevarats för att leva på jorden vid den här tiden då svårigheterna och möjligheterna är som störst. Jag tror att Herren räknar med att ni ska bli rättfärdiga ledare och stå som vittnen "under alla tider och i allting och överallt".⁴ Man kan verkligen säga att ni är framtidens "klart skinande hopp".⁵

Jag tror att det var bland annat er som aposteln Petrus talade om när

han sade: "Ni är ett utvalt släkte, ett konungsligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk, för att ni skall förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus."⁶

Det ljuset är Frälsarens ljus. Det är Jesu Kristi återställda evangeliums ljus. Genom ert sätt att efterleva evangeliet reflekterar ni hans ljus. Ert exempel kan få stor inverkan till det bättre här på jorden. "[Stå] upp och [lys] att edert ljus må vara ett baner för folken"⁷ är en uppmaning till var och en av er. Det är en uppmaning att gå till högre mark. Det är en uppmaning att leda — att leda i fråga om ärlighet, renhet, moral och helighet. Det är en uppmaning att ge av detta ljus till andra. Det är dags att ni "[står] upp och [lyser]".

Kan en rättfärdig ung kvinna förändra världen? Svaret är ett rungande: "Ja!" Ni har den Helige Anden som vägledare och han "skall ... visa eder allt vad I skolen göra".⁸ Det är era dagliga vanor som stärker er och gör att ni kan vara ledare och exempel — daglig bön, dagliga skriftstudier, daglig lydnad, dagligt tjänande. När ni gör detta närmar ni er Frälsaren och blir mer och mer lika honom. Liksom Mose och Abinadi och andra trofasta ledare⁹ kommer ert ansikte att lysa med er tros eld. "Är hans bild präntad i edert medvetande?"¹⁰ "Stå upp och lys."

År 1856 blev den 13-åriga Mary medlem i kyrkan tillsammans med sin familj i England och reste till Amerika och kom med Martins handkärrekompani. I sin personliga historia skriver hon om resans strapatser — hur hennes yngre och äldre bror gick bort, hur hennes fötter frös till is och slutligen om hennes lillasysters och hennes mors död. När hon kom till Saltsjödalen amputerade doktorn hennes tår, men profeten Brigham Young lovade henne att hon inte skulle behöva amputera bort någon

annan del av sina fötter. Hon minns: "En dag satt jag och grät. Mina fötter gjorde så ont — men så knackade en liten gumma på dörren. Hon sade att hon kände att någon behövde henne här under en tid. Jag visade henne mina fötter ... Hon sade: 'Ja, och med Herrens hjälp kan vi fortfarande rädda dem.' Hon gjorde ett grötomslag och lade det på mina fötter och varje dag när doktorn hade gått kom hon och lade på ett nytt grötomslag. Efter tre månader var mina fötter återställda."¹¹

Men Mary hade suttit i sin stol så länge att hennes ledband i benen hade blivit så stela att hon inte kunde tänja dem. När hennes far såg detta grät han. Han masserade hennes ben med olja och försökte räta ut dem, men förgäves. En dag sade han: "Mary, jag har kommit på ett sätt att hjälpa dig. Jag ska spika fast en hylla på väggen och när jag är på jobbet vill jag att du försöker nå den." Hon sade att hon försökte hela tiden under flera dagar, och till slut nådde hon hyllan.

Då flyttade hennes far upp den. Detta fortsatte under ytterligare tre månader, och tack vare daglig flit kunde hon till slut sträcka på benen och lära sig gå igen.¹²

Jag tror att ni, liksom Mary Goble, lär er att tänja er lite till så att ni kan nå hyllan som era ledare satt upp åt oss och att ni, om ni sträcker er ännu högre när dessa normer höjs, kan gå in i framtiden med tillförsikt.

Ansiktet hos de unga kvinnorna i västra Afrika lyser med den Helige Andens strålande ljus. De lever efter normerna som beskrivs i häftet *Vägledning för de unga*, de leds av Anden och de förbereder sig för att vara ledare. De älskar Herren och är tacksamma för hans ljus i sitt liv. En del av dessa unga kvinnor gick i tre timmar för att få bära sitt vittnesbörd för mig. Tack vare dem har jag förändrats till det bättre.

När jag var i Sydamerika sjöng de unga kvinnorna och deras ledare "Jag vill gärna likna Jesus".¹³ De inte bara

sjöng orden utan de menade det. I Asien och Indien är de unga kvinnorna exempel i tro, lämplig klädsel och renhet. Deras ögon lyser och de är lyckliga. De unga kvinnorna i England, Irland och Wales står för sanning och rättfärdighet i skolan. De åstadkommer en förändring i en allt mörkare värld. En del av er är den enda medlemmen i er familj eller skola. Ni påverkar er omgivning till det bättre. Ni visar vägen i rättfärdighet.

För inte så länge sedan vandrade jag med en grupp ungdomar till toppen av Ensign Peak. Där såg vi ut över Salt Lake City och templet och talade om de uppoffringar som så många gjort för evangeliet. Sedan vecklade varje ungdom ut ett baner. På sina baner hade de ritat symboler för sitt budskap till världen — vad de ville stå för i dessa sista dagar. Det var härligt att lyssna till vars och ens löften och vittnesbörd. Sedan sjöng vi "Se högt på bergets krön"¹⁴ och ungdomarna ropade tillsammans: "Hurra för Israel!"¹⁵ Jag upprepar dessa ord idag. Hurra för er! Jag hoppas att ni aldrig tvekar att låta "ert ljus lysa ... så att [andra] ser era goda gärningar och prisar er Fader i himlen".¹⁶ Jag hoppas att också ni håller ert baner högt. Jag vet att när ni visar vägen i rättfärdighet så uppfylls följande skriftställe i Jesaja: "Se ... över dig, skall HERREN gå upp, hans härlighet skall uppenbaras över dig."¹⁷ Det kommer att synas, och "hednafolk skall vandra i ditt ljus och kungar i glansen som går upp över dig".¹⁸

Jag ser framför mig dagen när världen ser på er och säger: "Vilka är ni? Vilka är dessa unga kvinnor som strålar med sådant ljus? Varför är ni så glada? Hur hittar ni vägen i denna förvirrade värld?" Och ni kommer att stå upp och säga med övertygelse: "Vi är döttrar till en himmelsk Fader som älskar oss, och vi älskar honom. Vi ska 'stå såsom vittnen om Gud under alla tider och i allting och överallt'."¹⁹

Jag ger er samma uppmaning som Moroni gav: "Vakna upp och stå upp ... o Sions [döttrar]." ²⁰ Han såg er. Han såg vår tid. Detta är era dagar! Ni måste själva besluta er för att "stå upp och lysa". Jag tror att när ni vaknar upp och står upp så kommer ert ljus att vara ett baner för folken, men jag tror också att era normer kommer att vara ett ljus för folken. Ni har blivit utvalda. Ni utmärkte er i förut-tillvaron. Er släktlinje för med sig förbund och löften. Ni har ärvt de trofastas andliga egenskaper — ja, Abrahams, Isaks och Jakobs egenskaper. Själva er natur återspeglar ert gudomliga arv och er bestämmelse. Det var inte av en slump som ni föddes som en flicka. Era gudomliga egenskaper stärks när ni leder andra och står upp för att nå er gudomliga potential. Håll er nära Frälsaren. Han lever! Han är världens ljus, liv och hopp. Han ska leda er och ge er mod att ge av ert ljus till andra. Som min farfar lärde mig: "När du lever nära Gud och hans oändliga nåd är det inget du behöver berätta, det syns i ditt ansikte." I Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. Oliver Cowdery, i Joseph Smiths skrifter 2:71, fotnot.
2. Okänd författare.
3. *Teachings of Gordon B Hinckley* (1997), s 714.
4. Mosiah 18:9.
5. Gordon B Hinckley, "Stå starka och orubbliga", *Världsomfattande ledarutbildningsmöte*, 10 jan 2004, s 20.
6. 1 Petr 2:9.
7. L&F 115:5.
8. 2 Nephi 32:5.
9. Se 2 Mos 34:30, Mosiah 13:5; Matt 17:1–2.
10. Alma 5:14.
11. Eugene England, "Utah, a Centennial Celebration", *This People*, våren 1996, s 21.
12. Se England, *This People*, s 21–22.
13. Se *Barnens sångbok*, s 40.
14. Se *Psalmer*, nr 4.
15. Se Orson F Whitney, *Life of Heber C Kimball* (1945), s 266.
16. Matt 5:16.
17. Jes 60:2.
18. Jes 60:3.
19. Unga kvinnors tema; se också Mosiah 18:9.
20. Moroni 10:31.

Ert ljus — Ett baner för folken

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

Jag ser ljuset lysa i era ansikten. Det ljuset kommer från Herren, och när ni utstrålar detta ljus välsignar det både er och många andra.

Vi känner oss hedrade i kväll av att ha med oss president Gordon B Hinckley, vår älskade profet, och president Thomas S Monson, som vi också uppskattar och älskar. Det är en förmån för oss att få vara här med var och en av er unga systrar och era underbara ledare.

Ni är unga kvinnor med ett stort löfte. Ni har mycket att utföra i ert liv. Ni kommer att utföra ett stort verk i ert hem, i kyrkan och i samhället. För att kunna göra allt detta behöver ni utveckla ett vittnesbörd och ha tro på Kristus, ni behöver fokusera på Kristus och inte på världen. Ni är

Guds rättfärdiga döttrar, och han älskar er och vill hjälpa er.

Temat för den här konferensen är mycket lämpligt: "[Stå] upp och [lys] att edert ljus må vara ett baner för folken."¹ Det ljuset kommer från Herren, och när ni utstrålar detta ljus välsignar det både er och många andra.

Samma ljus vägledde den 15-åriga Mary Elizabeth Rollins och hennes 13-åriga syster Caroline en mörk och bisster dag i Independence i Missouri. Det var 1833 och en uppretad pöbel stormade in på Independence' gator och brände ner byggnader och orsakade stor förstörelse. I deras väg låg broder William W Phelps hus, där tryckpressen förvarades. Han hade tryckt uppenbarelser som profeten Joseph Smith fått. Pöbeln förstörde tryckpressen och kastade ut spillrorna på gatan. Men de lade de tryckta sidorna i en hög ute på gården så att de kunde bränna dem senare.

Mary Elizabeth och Caroline hade gömt sig vid staketet och skräckslaget sett all denna förstörelse. Trots att Mary Elizabeth var skräckslagen kunde hon inte släppa de dyrbara sidorna med blicken. Hon och hennes syster sprang fram från sitt gömställe, samlade ihop skrifterna och rusade sedan iväg. Några i pöbeln såg

dem och befälde dem att stanna. Men de modiga flickorna sprang in i ett stort majsält där de kastade sig ner på marken med andan i halsen. De lade försiktigt de tryckta uppenbarelsen mellan de höga raderna av majs och täckte dem sedan genom att lägga sig på dem. Den skoningslösa pöbeln sökte och sökte efter flickorna, kom nära dem ibland, men hittade dem inte. Till slut gav de upp och gick vidare för att se vad annat de kunde förstöra i staden.

Jag tror att Herren vägledde Mary Elizabeth och Caroline och visade dem vad de behövde göra och var de skulle vara i säkerhet. Systrar, det ljuset skiner för er och det kommer att vägleda er liksom det ledde flickorna Rollins. Det för er i säkerhet också när det är fara å färde. Som Mästaren lovade: "Jag vill även vara edert ljus ... och jag vill bereda vägen för eder, om I hållen mina befallningar ... skolen [I] förnimma, att I stå under min ledning."²

Mina kära unga vänner, ni kan stå emot ondskan, precis som systrarna Rollins gjorde, om ni utvecklar ett eget vittnesbörd om Frälsaren. När ni gör detta växer ni andligen. Vårda er andlighet så kommer ni att känna hur ljuvlig den är.

Ni vill fatta egna beslut, men ni bör fatta dessa beslut ur ett evigt perspektiv. Med åldern inne, erfarenhet och tro har ni förnuft nog att fatta goda beslut, och också att fatta rätta beslut. Jag tror att ni ungdomar vet vart man går för att få rätt svar. Som Mormon uttryckte det: "I känner ljuset enligt vilket I kunnen bedöma allt, vilket ljus är Kristi ljus."³

För några år sedan stod jag på platsen där Jeanne d'Arc brändes på bål 1431. Den unga Jeanne d'Arc, en av historiens stora hjältinnor, blev den osannolika fanbäraren för den franska armén under den mörka medeltiden, långt innan evangeliet återställdes.

Jeanne hade Kristi ljus och modet att följa dess maningar och påverka sin omgivning. Jeanne var en bondflicka som varken kunde läsa eller skriva, men hon var intelligent. Kriget mot England hade pågått under många år och utarmat och delat hennes land. Som sjuttonåring visste hon att hon hade en uppgift att utföra och hon reste hemifrån fast besluten att hjälpa till med att befria sitt förtryckta land. Folk hånade naturligt nog hennes idéer och tyckte att hon var lite tokig, men hon övertygade dem till slut att ge henne en häst och eskort för att begära audiens inför kungen.

Frankrikes unge kung Karl VII hade hört talas om Jeanne och beslöt sig för att pröva henne. Han ställde sig bland sina soldater och satte en av sina betrodda medhjälpare på tronen. När Jeanne kom in i rummet tittade hon knappt åt mannen på tronen utan gick istället rakt fram till Karl och neg inför sin kung. Det imponerade på kungen till den grad att han gav henne befälet över sina 12 000 soldater. Till en början ville de franska soldaterna inte lyda henne, men när de

märkte att alla som lydde henne fick framgång och att alla som inte gjorde det misslyckades, började de se henne som sin ledare.

Klädd i vit rustning och under egen fana befriade Jeanne d'Arc staden Orleans 1429 och besegrade engelsmännen i fyra andra fältslag. Hon sårades två gånger, men återhämtade sig och fortsatte att strida. Hennes order visade på ett militärt geni. Hon marscherade in i staden Reims och stod med svärd och fana i hand när Karl kröntes till kung. Hon kämpade i striden om Paris tills hon tillfångatogs i Compiègne av bundsförvanter till England, som sålde henne till engelsmännen för 16 000 francs. Hon fängslades, anklagades för kätteri och brändes på bål 1431.

Inte ens detta sorgliga slut kan fördunkla Jeannes storhet. Hon hade modet att följa den personliga inspiration som vi alla har rätt till. Som Herren sade till profeten Joseph Smith: "Jag är det sanna ljuset, som upplyser alla människor, som komma till världen."⁴

Andra flickor på 1400-talet tyckte att Jeanne d'Arc var mycket annorlunda. Systrar, var inte rädda för att vara annorlunda i vårt århundrade! Ibland måste vi vara annorlunda för att stå för kyrkans normer. Så jag upprepar, var inte rädda för att vara annorlunda, och var så bra ni kan. Många flickor tar efter sina vänners uppträdande och klädsel. Kanske beror detta på att de vill bli accepterade av sina jämnåriga. Jeanne d'Arc oroade sig inte över vad hennes vänner gjorde, utan gjorde istället det som hon visste att hon behövde göra.

I vårt samhälle idag ser jag många som skyller sina misslyckanden på andra. Jag har märkt att de som tar på sig personligt ansvar för sina handlingar når större framgång än de som skyller sina brister och avsaknad av framgång på andra.

En grupp unga kvinnor i Korea är närvarande vid en konferensutsändning.

Vi kan låta ljuset inom oss visa sig på många olika sätt. Det kan vara så enkelt som att le. Jag läste nyligen om en man i nordvästra Förenta staterna som brukade köra förbi en busshållplats på vägen till arbetet. Han lade märke till en ung flicka bland barnen som väntade på skolbussen. Till och med när det regnade brukade hon le och vinka åt honom när han körde förbi. Han sade: "Den unga flickan var lång och smal och omkring 13 år gammal. Hon hade tandställning, och jag såg den glittra och reflektera ljuset från bilens lyktor." Hennes försök att vara vänlig gav honom en bra början på dagen och var något han såg fram emot.

Mannen hette Hankins och han hade en dotter, Cheryl, som var ungefär lika gammal som flickan på busshållplatsen. En dag bad Cheryl sina föräldrar om tillåtelse att delta i en aktivitet i en lokal kyrka. En grannflicka, Vicki, hade inbjudit henne. Det var en GUF-aktivitet, föregångaren till Unga kvinnors program! Cheryl tyckte om GUF och efter ett tag berättade hon för sina föräldrar att Vicki var mormon. En kort tid därefter kom

Cheryl hem från skolan och sade att Vicki skulle skicka två unga män hem till dem — missionärer — för att berätta för familjen om kyrkan.

Äldsterna kom, undervisade dem om Mormons bok och Joseph Smith och bar vittnesbörd om evangeliets återställelse. Som familj började de läsa dessa nya skrifter och det dröjde inte länge förrän de fängslades av dem. Herr Hankins träffade till slut Vicki. Hon var den leende flickan han sett så många gånger på busshållplatsen. Hon var där när han och två andra i familjen lät döpa sig.

När broder och syster Hankins såg tillbaka på Vickis och andra unga personers handlingar, övertygades de om att "kyrkans största potential för missionärsarbete finns hos dess ungdomar". Broder och syster Hankins har själva verkat som missionärer sedan dess. De förlitade sig på de hänvisningar och goda exempel som ungdomarna gav dem. Vicki — flickan på busshållplatsen som log varje dag, till och med när det regnade — förändrade deras liv för alltid.⁵

Ni kan alla vara någons vän, även om det bara är genom att le. Liksom

Vicki kan ni låta solskenet i ert hjärta lysa i ert ansikte. Aposteln Johannes skrev om "en kvinna klädd i solen och med månen under sina fötter".⁶ På samma sätt kan ni unga kvinnor hålla upp ert ljus. I Frälsarens liknelse om de tio jungfrurna⁷ hade varje ung kvinna en lampa. Denna liknelse har både en timlig och andlig sida. Man kan köpa olja i affären. Men en annan sorts olja, en andlig olja som man inte kan köpa, kan man bara samla in genom dagliga goda gärningar.

Liknelsen berättar vad som hände när alla de tio unga kvinnorna väntade på brudgummen. Brudgummen kom när det var som mörkast, när de minst väntade honom. Det var midnatt och de oförståndiga fem hade slut på olja. Ni kanske undrar varför de fem förståndiga jungfrurna inte gav av sin olja till de andra fem. Det beror inte på själviskhet. Andlig förberedelse kan inte ges till andra omedelbart, eftersom vi fyller vår lampa droppe efter droppe genom dagliga handlingar.

Framlidne president Spencer W Kimball definierade dessa droppar av olja för en del år sedan när han sade:

”Det finns olja som håller evangeliets flamma brinnande. En sorts olja är familjebönens olja. Den får oss att lysa och gör att vi strålar och är lyckliga, men är svår att få tag på vid midnatt. En droppe eller två håller inte lampan vid liv särskilt länge ...

En annan sorts olja är fastans olja. Vid midnattstimman är det för sent att börja disciplinera vårt liv för att förbereda oss för Herrens stora dag ...

En annan olja som inte finns tillgänglig vid midnatt är den outhärliga oljan tjänande i hemmet. Denna sällsynta olja av tjänande samlas in när man besöker sjuka och räcker ut en hjälpsam hand ...

Det finns en annan sorts olja som

alla behöver, rik som fattig, sjuk som frisk. Dess ljus strålar och tilltar när det används. Ju mer man använder av den, desto mer har man. Den är enkel att köpa under dagen men kan inte fås under natten. Det är tiondets olja.

Det finns en ... olja som är så dyrbar att om man inte tillsätter den till de andra oljorna så kan inte vecken brinna. Utan den bleknar ljuset från all annan olja och slocknar. Det är kyskhetsens olja.”⁸

Mina kära unga vänner, många av er fyllde på er lampa med olja när ni följde president Hinckleys uppmaning att läsa Mormons bok. Ni kan fortsätta fylla på den varje gång ni läser skrifterna, tar del av sakramentet och ber

era dagliga böner. Och när ni fyller er lampa med olja blir ert ljus ”ett baner för folken”.

Herrens uppmaning att ”[stå] upp och [lysa] att edert ljus må vara ett baner för folken” borde uppliva oss alla. Stora möjligheter väntar för er kära systrar att ta vara på. Teknologin kommer att fortsätta att gå framåt. Möjligheterna att uttrycka era talanger kan överstiga era innerligaste förhoppningar och förväntningar. Motgångar drabbar alla, men ni kan finna lycka genom att göra allt det som ni vet är rätt. Ni behöver tro och beslutsamhet för att finna er plats i världen, men med uthållighet och Herrens hjälp kan ni klara av det.

Som vår himmelske Faders döttrar kan var och en av er få del av hans gudomliga natur.⁹ Den finns inom er. Jag vittnar om att var och en av er unga kvinnor har fått speciella gåvor från vår himmelske Fader. En del av dessa gåvor är unika just för kvinnan. När ni förfinar dessa gåvor växer ni i styrka, målmedvetenhet och andlighet.

Detta är Guds verk. Vi är alla hans tjänare. Han vakar över oss. Han vill att vi ska lyckas. Vi har alla en del av det heliga verket att utföra, även om vår del kan tyckas trivial eller obetydlig.

Jag hoppas och ber att Herrens mest utsökta välsignelser ska ges er underbara unga systrar för att stärka och vaka över er. Jag välsignar er med styrka och framgång, och att ni ska få lycka och tillfredsställelse, och jag ber om detta i Herren Jesu Kristi namn, amen. ■

SLUTNOTER

1. L&F 115:5.
2. 1 Nephi 17:13.
3. Moroni 7:18.
4. L&F 93:2.
5. Se C S Hankins, ”The Bus Stop”, *New Era*, apr 1991, s 26.
6. JST, Revelation 12:1.
7. Se Matt 25:1–13.
8. ”Gospel’s Rare Oils Difficult to Obtain ’at Midnight’”, *Church News*, 13 maj 1995, s 14.
9. Se 2 Petr 1:4.

Lärdomar för vår tid

Följande anvisningar för fjärde söndagens lektioner för prästadömet och Hjälpföreningen ersätter anvisningarna i *Information för prästadörets och biorganisationernas ledare om kyrkans studiekurser, 2005 till och med 2008*.

Melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens möten den fjärde söndagen varje månad ska ägnas åt "Lärdomar för vår tid". Alla lektioner från "Lärdomar för vår tid" tas från tal i det senaste generalkonferensnumret av *Liabona*. Dessa nummer ges ut i maj

och november varje år. Talen finns också på Internet (på många språk) på www.lds.org.

Ett eller flera tal kan användas i varje lektion. Stavs- och distriktspresidenterna kan välja vilka tal som ska användas, eller så kan de ge detta ansvar till biskoparna och grenspresidenterna. Dessa prästadömsledare bör betona värdet av att bröderna som har melkisedekska prästadömet och systrarna i Hjälpföreningen studerar samma tal under samma söndagar. Lärarna bör fråga sina ledare om det är något

särskilt de ska betona under lektionerna.

De som är med på fjärde söndagens lektioner uppmuntras att studera och ta med sig det senaste generalkonferensnumret till lektionen. Församlings- och grensledarna bör se till att alla medlemmar har tillgång till kyrkans tidningar.

Förslag på hur man förbereder en lektion från ett eller flera tal

- Be om att den Helige Anden ska vara med dig när du studerar talet/talen och håller lektionen. Du kanske ibland frestas att lägga konferenstalen åt sidan och förbereda lektionen med hjälp av annat material. Men det är konferenstalen som är det godkända studiematerialet. Din uppgift är att hjälpa andra att lära sig och leva efter evangeliet så som det undervisades under kyrkans senaste generalkonferens.
- Gå igenom talet/talen, titta efter principer och lärdomar som uppfyller klassdeltagarnas behov. Titta också efter berättelser, skriftställehänvisningar och uttalanden från talet/talen som hjälper

dig att undervisa om principerna och lärdomarna.

- Gör en översikt över hur du vill undervisa om principerna och lärdomarna. Din översikt bör ha med frågor som hjälper klassdeltagarna att:
 - titta efter principer och lärdomar i talet/talen som du undervisar om.
 - tänka på vad principerna och lärdomarna innebär.
 - berätta om sina insikter, tankar, upplevelser och vittnesbörd om principerna och lärdomarna.
 - tillämpa dessa principer och lärdomar i sitt liv.
- Gå igenom kapitel 31–32 i *Undervisning: Den högsta kallelsen*.

"Det som betyder allra mest är att deltagarna känner Andens inflytande, får större kunskap om evangeliet, lär sig att tillämpa evangeliets principer i sina liv och stärker sin beslutsamhet att leva efter evangeliet." (*Handledning för undervisning*, s 12)

Skicka kommentarer om "Lärdomar för vår tid" till Curriculum Development, 50 East North Temple Street, Room 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; e-post: cur-development@lds.church.org. ■

Månader	Fjärde söndagens lektionsmaterial
Maj–oktober 2006	Tal i majnumret 2006 av <i>Liabona</i> *
November 2006– april 2007	Tal i novembernumret 2006 av <i>Liabona</i> *

*Dessa tal finns på Internet (på många språk) på www.lds.org.

De talade till oss

Gör konferensen till en del av ditt liv

Två medlemmar i São Paulo norra stav i Brasilien studerar skrifterna efter en konferenssession.

Följande frågor kan hjälpa barn, ungdomar och vuxna att diskutera eller begrunda det vi fick lära oss under generalkonferensen. (Siffrorna inom parentes hänvisar till sidan där talet börjar.) Listan på berättelser kan också vara till hjälp.

För barn

1. Hur länge sedan inröstades president Gordon B Hinckley som generalauktoritet? Ungefär hur många generalkonferenstal har han hållit? (Ledtråd: Leta i president Gordon B Hinkleys tal på sidan 81.)
2. Liahona hade två viktiga ändamål för Lehi och hans familj.

Vilka då? (Ledtråd: Leta i äldste David A Bednars tal på sidan 28.)

3. Det har inträffat många stora naturkatastrofer i världen på sista tiden. Vart har kyrkan sänt humanitär hjälp?

(Ledtråd: Leta i biskop H David Burtons tal på sidan 8.) Titta i en atlas eller på en jordglob och peka ut de platser han talade om.

För ungdomar

4. President Gordon B Hinckley uppmanade oss att bli vänligare och acceptera varandra på ett bättre sätt. (58) Hur ska vi behandla människor som har en annan tro

eller bakgrund än vi?

5. Nämn några "maka-feke" som vi blir frestade av. President Thomas S Monson talar om hur vi ska få bort dessa onda ting från vårt liv. (18)

6. Lägg märke till vad äldste L Tom Perry säger om vad det innebär att ta del av sakramentet. (39) Försök att läsa orden i sakramentspsalmen när sakramentet delas ut så att dina tankar kretsar kring Frälsaren.

För familjens hemafton eller personliga studier

7. Äldste Joseph B Wirthlin talade om tre egenskaper hos människor som lever "ett liv i överflöd". (99) Vilka är dessa egenskaper? Hur har ditt liv berikats av dem? Hur kan du hjälpa dina familjemedlemmar att utveckla dessa egenskaper?

8. Äldste Dieter F Uchtdorf talade om att se änden från begynnelsen.

- (42) Tänk på en situation när en prövning ledde dig till en stor välsignelse. Om du hade vetat från början hur saker och ting skulle sluta, skulle du ha gjort något annorlunda då? Hur kan detta påverka din inställning till framtida prövningar?

9. Äldste H Bruce Stucki återgav två berättelser om hur vår himmelske Fader besvarar böner. (96) Tänk på tillfällen när dina egna böner besvarades och överväg att berätta om dessa upplevelser under en hemafton eller skriva ner dem i din dagbok. ■

BERÄTTELSE ATT LÄSA OCH DELA MED SIG AV

I talen som börjar på sidorna som du ser här nedanför finns det berättelser som du kan återge och insikter som du kan dela med dig av.

En tongansk lärare förklarar vad ett lockbete för en bläckfisk är, s 18

Gustav och Margarete Wacker tjänar trofast, s 18

Joseph Smith instruerar Brigham Young i en dröm, s 28

Make ignorerar hustru på flygplan, s 36

Semesterfirare hedrar sabbaten, s 39

Unge Dieter F Uchtdorf levererar tvätt på en ful cykel, s 42

Ung änka lär sig om omvändelse, s 48

Äldste LeGrand Richards inbjuder mindre aktiva medlemmar att tala, s 48

Diakoner får lära sig hur heligt sakramentet är, s 50

Präst kämpar med att välsigna sakramentet, s 54

Diakon delar ut sakramentet från sin dödsbädd, s 54

Unge Thomas S Monson blir intervjuad länge innan han får melkisedekska prästadömet, s 54

Ung man behandlas illa av medlemmar i kyrkan men blir senare omvänd, s 58

Joseph Smith förlåter W W Phelps, s 58

Synd är som att plocka upp stenar och bära dem i en säck, s 72

Äldre kvinnliga missionärer letar efter en kvinna de lovat undervisa, s 74

Nigeriansk läkare drömmer om att hans vän talar till en församling, s 77

En man omvänds i norra Indien, s 77

Kambodjansk pojke vittnar om Kristus, s 77

En thailändsk kvinnas omvändelse, s 77

Tystnad i templet i Manhattan i New York, s 90

Unge H Bruce Stucki ber om att hitta en borttappad pil, s 96

Oerfaren läkare utför hjärnoperation, s 96

Häst köpt på auktion blir en vinnare, s 99

Susan W Tanner ber sin mor om förlåtelse, s 103

Ung kvinna i Rumänien är ett föredöme för sin familj, s 103

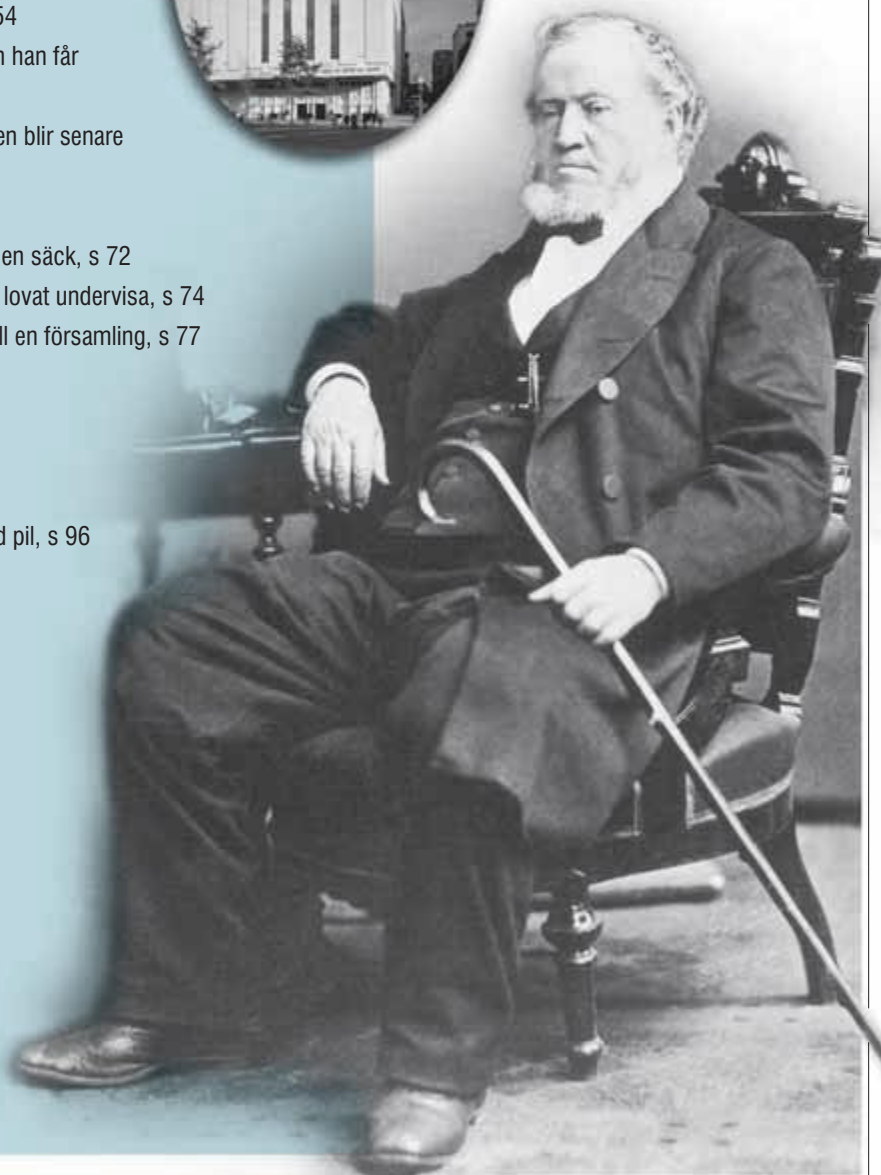
Mary Gobles förfrusna fötter läker till slut, s 109

Systrarna Rollins räddar tryckta sidor av tidigare uppenbarelser, s 111

Ung kvinnas exempel hjälper en familj att bli medlemmar i kyrkan, s 111

Till vänster: Templet i Manhattan i New York. Nedan: President Brigham Young.

Resurshandledningar för aronska prästadömet och Unga kvinnor

Följande material kan användas som tillägg till, men inte som ersättning för, lektionerna i *Aronska prästadömet 1* och *Unga kvinnor 1*. I hänvisningarna står *Plikt mot Gud* för handledningarna *Aronska prästadömet: Vår plikt mot Gud. Personlig tillväxt* står för häftet *Unga kvinnor: Personlig tillväxt*. Ungdomarna kan arbeta på några av aktiviteterna i *Plikt mot Gud* och *Personlig tillväxt* under lektionstid, eller så kan du uppmana kvorum- eller klassmedlemmarna att göra uppgifterna hemma. Fler undervisningsförslag finns i *Liabona* på sidan 1 och i *Undervisning: Den högsta kallelsen*.

Håll lektionerna i den ordning som de anges. Lektionsboken innehåller inte någon särskild lektion för julen. Om du vill hålla en särskild jullektion, överväg då att använda skrifterna, konferenstal, artiklar i kyrkans tidningar, bilder och psalmer som handlar om Frälsarens liv och mission.

För att hitta de här handledningarna på Internet på vissa språk kan du gå till www.lds.org och klicka på ikonen med världskartan och välja ett språk. Klicka på "*Liabona*" och sedan på majnumret 2006.

Den engelska versionen av resurshandledningarna hittar du på www.lds.org genom att klicka på "Gospel Library". Det finns länkar till de senaste resurshandledningarna i den högra kolumnen.

Resurshandledningarna finns alltid med i maj- och novembernumret av *Liabona*. Kyrkans tidningar finns på Internet (på vissa språk) på www.lds.org.

Resurshandledning för Unga kvinnor 1

För användning 2006, lektionerna 25–49

Lektion 25: Sabbatsdagen

Jeffrey R Holland, "Till unga kvinnor", *Liabona*, nov 2005, s 28. Läs vad äldste Holland säger om söndagsklädslan i stället för att läsa hela berättelsen.

Helen Walker Jones, "Jag valde Söndagsskolan", *Liabona*, feb 2006, s 45. Använd denna berättelse som

tillägg till avsnittet om aktiviteter på sabbaten.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Tro", nr 4.

Lektion 26: Vittnesbörd

Gordon B Hinckley, "Mitt vittnesbörd", *Liabona*, juli 2000, s 82.

Diskutera hur president Hinckleys vittnesbörd utvecklades medan ni diskuterar personliga vittnesbörd.

M Russell Ballard, "Ett äkta vittnesbörd", *Liabona*, nov 2004, s 40. Använd en av berättelserna i artikeln i stället för en av berättelserna i lektionen.

Lektion 27: Studium av skrifterna

"Ett samtal om skriftstudier: En intervju med äldste Henry B Eyring", *Liabona*, juli 2005, s 8. Ta med äldste Eyrings sista svar i lektionsavsnittet "Vi kan lära oss att glädjas åt skrifterna".

"Frågor och svar", *Liabona*, juni 2005, s 22. Använd förslagen för skriftstudier när ni diskuterar grunderna i att begrunda och söka i skrifterna.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Kunskap", nr 4.

Lektion 28: Motstå synden

Richard G Scott, "Hur vi kan leva ett gott liv mitt i den ökande ondskan", *Liabona*, maj 2004, s 100. Använd skriftställen och berättelser som tillägg till lektionen.

Lektion 29: Den andra tillkommelsen

Dallin H Oaks, "Att förbereda oss för Kristi andra ankomst", *Liabona*, maj 2004, s 7. Den här artikeln kan användas när ni diskuterar tecknen på Kristi andra ankomst.

Lektion 30: Tjänande

Jeffrey R Holland, "Vi har valt att tjäna", *Liabona*, nov 2002, s 36. Överväg att använda några av berättelserna om trofasta kvinnor från artikeln som exempel på tjänande.

Mary Ellen Smoot, "Vi är medel i Guds händer", *Liabona*, jan 2001, s 104. Ta med syster Smoots råd om att vara medel i lektionsavsnittet "Inledning: Herrens verktyg".

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Goda gärningar", nr 1, 2, 5 eller 6.

Lektion 31: Gruppaktiviteter: En grund för lämplig uppvaktning

Boyd K Packer, "Du sitter i förarsätet", *Liabona*, juni 2004, s 26. Ta med

president Packers riktlinjer för träffar som tillägg till president Kimballs råd angående träffar i lektionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Valfrihet och ansvarighet", nr 6.

Lektion 32: Personlig renhet genom självdisciplin

James E Faust, "Självbehärskningens kraft", *Liabona*, juli 2000, s 52. Använd president Fausts definition av självbehärskning som inledning till lektionen.

Jeffrey R Holland, "Personlig renhet", *Liabona*, okt 2000, s 40. Överväg att ersätta typfallen med äldste Hollands tre anledningar till att hålla sig ren.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Redbarhet", nr 2.

Lektion 33: Undvik massmediernas nedbrytande påverkan

Dallin H Oaks, "Pornografi", *Liabona*, maj 2005, s 87. Använd äldste Oaks varningar i diskussionen om pornografi.

M Russell Ballard, "Låt våra röster höras", *Liabona*, nov 2003, s 16. Gör en lista på tavlan över äldste Ballards tankar om hur man talar ut mot negativa media.

Personlig tillväxt, "Projekt:

Valfrihet och ansvarighet", punkt 3.

Lektion 34: Världiga tankar

Boyd K Packer, "Uppenbarelsens anda", *Liabona*, jan 2000, s 26. Använd den här artikeln som tillägg till president Packers tal i lektionsboken.

L Tom Perry, "Lärjungeskapa", *Liabona*, jan 2001, s 72. Ersätt en del av president Packers tal i lektionsboken med äldste Perrys berättelse om att ståda i hörnen.

Lektion 35: Att leva rättfärdigt trots påtryckningar

Joseph B Wirthlin, "Uppsök högre mark", *Liabona*, nov 2005, s 16. Ersätt berättelsen om en ung kvinnas normer gällande träffar med berättelsen om tsunamin.

Richard G Scott, "Hur vi kan leva ett gott liv mitt i den ökande ondskan", *Liabona*, maj 2004, s 100. Diskutera det val som äldste Scott framlägger i lektionsdelen "Vi kan leva rättfärdigt i en orättfärdig värld".

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Valfrihet och ansvarighet", nr 2.

Lektion 36: Sanningens betydelse när man vill leva ett rent liv

Charles Didier, "Människans sökande efter gudomlig sanning", *Liabona*, nov 2005, s 48. Ta med de tre stegen till att finna sanning i den första skriftställdiskussionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Redbarhet", nr 4.

Lektion 37: Att värda sin kropp

Boyd K Packer, "Ni är Guds tempel", *Liabona*, jan 2001, s 85. Läs president Packers råd om att ta hand om sin kropp medan du visar bilden av templet.

Susan W Tanner, "Kroppens helighet", *Liabona*, nov 2005, s 13. Använd tillämpliga delar under lektionens gång.

Personlig tillväxt, "Projekt: Kunskap", punkt 3.

Lektion 38: Maten och visdomsordet

Boyd K Packer, "Visdomsordet, principen och löftena", *Nordstjärnan*, juli 1996, s 17. Ta med president Packers råd i det andra lektionsavsnittet.

Personlig tillväxt, "Projekt: Kunskap", punkt 3.

Lektion 39: Drognissbruk

Colleen Whitley, "Jag skadar ingen", *Liabona*, mars 2000, s 40. Ta med berättelsen om John i lektionsavsnittet "Vi bör förstå konsekvenserna av drognissbruk".

Lektion 40: Hälsovård i hemmet

Richard M Romney, "Först att hjälpa", *Liabona*, nov 1999, s 44. Överväg att ta med några av Celines upplevelser i första diskussionen om en berättelse.

Personlig tillväxt, "Projekt: Goda gärningar", punkt 4.

Lektion 41: Förmågan att lyckas

Richard G Scott, "Förverkliga alla dina möjligheter", *Liabona*, nov 2003, s 41. Avsluta lektionsdelen "Vi bör inte underskatta oss själva" med äldste Scotts uppmuntrande ord.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Gudomlig natur", nr 6.

Lektion 42: Mod att våga försöka

Gordon B Hinckley, "En profets råd till och förbön för ungdomar", *Liabona*, apr 2001, s 30. Ersätt listan i lektionen med president Hinckleys lista och diskutera den.

Thomas S Monson, "En uppmaning till mod", *Liabona*, maj 2004, s 54. Använd president Monsons definition av mod i den första lärarpresentationen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Personligt värde", nr 4.

Lektion 43: Att leva rättfärdigt

Russell M Nelson, "Det är idag vi måste förbereda oss", *Liabona*, maj 2005, s 16. Diskutera äldste Nelsons råd angående hur man förbereder sig nu i slutet av lektionen.

M Russell Ballard, "Rättfärdighetens kvinnor", *Liabona*, dec 2002, s 34. Använd äldste Ballards ord

om Satans förvanskningar som inledning till lektionsdelen "Herren har sagt oss att 'ogudaktighet aldrig är lycksalighet'".

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Valfrihet och ansvarighet", nr 2.

Lektion 44: Använd din tid vist

Dallin H Oaks, "Fokusering och prioriteringar", *Liabona*, juli 2001, s 99. Ta med äldste Oaks ord om prioriteringar i lektionsavsnittet "Ett effektivt användande av tiden ger andliga och timliga välsignelser".

"Så kan du använda tiden väl och behålla balansen", *Liabona*, apr 2003, s 33. Diskutera listan som en del av lektionsavsnittet "Ett effektivt användande av tiden ger andliga och timliga välsignelser".

Lektion 45: Arbetets värde

Joseph B. Wirthlin, "Läxor som jag lärt mig på livets resa", *Liabona*, maj 2001, s 34. Överväg att ersätta berättelsen om Ann Cynick med berättelsen om dr Ben Carson.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Kunskap", nr 5.

Lektion 46: Syftet med och värdet av utbildning

Earl C Tingey, "Fastställandet av eviga mönster", *Liabona*, okt 2004, s 20. Ta med äldste Tingeys råd angående utbildning som en del av avslutningen.

John K Carmack, "Ständiga utbildningsfonden: En ljus stråle av hopp", *Liabona*, jan 2004, s 33. Diskutera effekterna av Ständiga utbildningsfonden i lektionsavsnittet som handlar om profetens råd angående utbildning.

Personlig tillväxt, "Projekt: Kunskap", punkt 2.

Lektion 47: Uppmuntra utvecklandet av talanger

Carol B Thomas, "Att utveckla vår förmåga till andlighet", *Liabona*, juli 2001, s 106. Använd artikeln för att avsluta lektionen och vittna om att andlighet är en av de viktigaste talangerna vi har att utveckla.

Lektion 48: Kortsiktiga mål utgör trappsteg

Dallin H Oaks, "Det viktigaste", *Liabona*, mars 2000, s 14. Avsluta lektionen med äldste Oaks råd som en påminnelse för klassen om att aldrig förlora sina eviga mål ur sikte.

Joseph B Wirthlin, "Ett steg i taget", *Liabona*, jan 2002, s 27. Återge berättelsen om den blinde bergsbestigarens tillsammans med president Kimballs berättelse i slutet av lektionen.

Personlig tillväxt, "Uppgifter: Personligt värde", nr 2.

Lektion 49: Att delegera ansvar till andra

Joseph B Wirthlin, "Ledda av hans exemplariska liv", *Liabona*, feb 1999, s 34. Läs äldste Wirthlins ord om Frälsarens förmåga att delegera efter skriftställeövningen.

Neal A Maxwell, "Visdom och ordning", *Liabona*, dec 2001, s 18. Före skriftställeövningen kan du använda äldste Maxwells tankar om Mose för att ytterligare illustrera delegering.

Resurshandledning för Aronska prästadömet 1

För användning 2006, lektionerna 25–49

Lektion 25: Förlåtelse

Gordon B Hinckley, "Förlåtelse", *Liabona*, nov 2005, s 81. Använd artikeln som tillägg till lektionen.

Lektion 26: Att göra gott på sabbatsdagen

Earl C Tingey, "Fastställandet

av eviga mönster", *Liabona*, okt 2004, s 20. Överväg att använda avsnittet om sabbaten som tillägg till lektionen.

"Toshio Kawadas vittnesbörd", *Liabona*, jan 2006, s 38. Överväg att använda berättelsen om broder Kawada och hans vittnesbörd i stället för berättelsen i lektionen.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 2.

Lektion 27: Vördnad

Dennis B Neuenschwander, "Heliga platser", *Liabona*, maj 2003,

s 71. Använd artikeln som hjälp när du talar om vördnad för heliga ting och när du talar om vördnad för sabbaten.

Lektion 28: Respekt för kvinnan

Gordon B Hinckley, "Kvinnorna i vårt liv", *Liabona*, nov 2004, s 82. Den här artikeln kan användas som tillägg under lektionens gång.

Joseph B Wirthlin, "Vänlighetens dygd", *Liabona*, maj 2005, s 26. Använd exemplen om vänlighet före lektionsavsnittet om kristuslika män.

Lektion 29: Den eviga familjen

M Russell Ballard, "Det som betyder mest är det som varar längst", *Liabona*, nov 2005, s 41. Använd början av artikeln och citat från tillkännagivandet om familjen som tillägg till diskussionen om familjen här på jorden.

"Skapade i Guds avbild, man och kvinna", *Liabona*, jan 2005, s 30. Läs avsnittet "Guds avkomma" när du talar om att klassdeltagarna är söner till Gud.

Lektion 30: Frälsningsplanen

Richard G Scott, "Sanningen återställt", *Liabona*, nov 2005, s 78. Använd artikeln i början av lektionen.

"Livet före födelsen", *Liabona*, feb 2006, s 30. Använd artikeln som tillägg till lektionen.

Vår plikt mot Gud (Präst), "Familjeaktiviteter", nr 5.

Lektion 31: Fortsätta i bön och fasta

Joseph B Wirthlin, "Fastelagen", *Liabona*, juli 2001, s 88. Använd artikeln för att berätta vilka välsignelser vi kan få när vi följer fastelagen.

Carl B Pratt, "Välsignelserna av att fasta på rätt sätt", *Liabona*, nov 2004, s 47. Den här artikeln kan användas som tillägg under lektionens gång.

Plikt mot Gud (Diakon), "Kvorumaktiviteter", nr 2.

Lektion 32: Tiondelagen

Robert D Hales, "Tionde: Ett prov på tro med eviga välsignelser", *Liabona*, nov 2002, s 26. Ta med äldste Hales beskrivning av hur tionde används i lektionsavsnittet "Att hjälpa till med Guds rikes uppbyggnad".

Lektion 33: Studera skrifterna

L Tom Perry, "Välsignelser som kommer av att läsa Mormons bok", *Liabona*, nov 2005, s 6. Ta upp äldste Perrys ord om uppoffringar när ni tittar på tårtdiagrammet.

"Ett samtal om skriftstudier: En intervju med äldste Henry B Eyring", *Liabona*, juli 2005, s 8. Ta med tillämpliga frågor och svar under lektionens gång.

Vår plikt mot Gud (Diakon), "Familjeaktiviteter", nr 1.

Lektion 34: Lydnad

Henry B Eyring, "Andlig förberedelse: Börja tidigt och var ihärdig", *Liabona*, nov 2005, s 37. Diskutera äldste Eyrings fyra sätt att öva på lydnad i lektionsavsnittet "Vi kan alla bli lydiga".

R Conrad Schultz, "Trons lydnad", *Liabona*, juli 2002, s 32. Diskutera och definiera *trons lydnad* i inledningen till lektionen.

Lektion 35: Sakramentet

Thomas S Monson, "Att göra sin plikt det bästa är", *Liabona*, nov 2005, s 56. Ta med president Monsons berättelse om sakramentet som ett tredje vittnesbörd.

Russell M Nelson, "Gudsdyrkan på sakramentsmötet", *Liabona*, aug 2004, s 10. Diskutera avsnittet "Administrering av sakramentet" när du har ställt den sista tankeväckande frågan.

Plikt mot Gud (Präst), "Kvorumaktiviteter", nr 1.

Lektion 36: Vittnesbörd

M Russell Ballard, "Ett äkta vittnesbörd", *Liabona*, nov 2004, s 40. Överväg att ersätta frågeleken med att de unga männen får leta i äldste

Ballards tal efter definitionen av ordet *vittnesbörd*.

Jay E Jensen, "Bära vittnesbörd", *Liabona*, okt 2005, s 10. Diskutera äldste Jensens avsnitt "Vad ett vittnesbörd inte är" när ni ska definiera ordet *vittnesbörd*.

Plikt mot Gud (Diakon), "Andlig utveckling", nr 5.

Lektion 37: Arons prästadöme

Thomas S Monson, "Att bereda vägen", *Liabona*, feb 2001, s 2.

Använd president Monsons vittnesbörd om Johannes Döparen i lektionsavsnittet om honom.

"Prästadömet under", *Liabona*, apr 2004, s 26. Avsluta lektionen med den sista frågan och dess svar i artikeln.

Plikt mot Gud (Diakon), "Kvorumaktiviteter", nr 4.

Lektion 38: Hedra sin kallelse som bärare av aronska prästadömet

Dieter F Uchtdorf, "Den första synens frukter", *Liabona*, maj 2005, s 36. Berätta om hur unge äldste Uchtdorf välsignades när han gjorde en uppgift som bärare av aronska prästadömet.

David B Haight, "Att tillväxa i prästadömet", *Liabona*, maj 2003,

s 43. Använd äldste Haight's upplevelser när ni diskuterar betydelsen av aronska prästadörets arbete.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 1.

Lektion 39: Missionärsarbete genom exempel

Thomas S Monson, "Profeten Joseph Smith: Lärare genom föredöme", *Liabona*, nov 2005, s 67. Ersätt en av berättelserna med en berättelse från profeten Joseph Smiths liv och diskutera hans inflytande och föredöme.

M Russell Ballard, "Vikten av medlemsmissionärsarbete", *Liabona*, maj 2003, s 37. Ersätt utdelningsbladet med ett som visar äldste Ballards tre steg mot att bli ett bättre föredöme.

Lektion 40: Herrens hus

Russell M Nelson, "Unga vuxna och templet", *Liabona*, feb 2006, s 10. Ersätt berättelsen om att förbereda sig för templet med äldste Nelsons avsnitt "Personlig förberedelse för templet".

Howard W Hunter, "Ett tempel-motiverat folk", *Liabona*, mars 2004, s 40. Ta med citat från president Hunters avsnitt "Den stora symbolen för vårt medlemskap" när du talar om syftet med templet.

Vår plikt mot Gud (Präst), "Familjeaktiviteter", nr 10.

Lektion 41: Moralisk renhet

Gordon B Hinckley, "Det tragiska onda bland oss", *Liabona*, nov 2004, s 59. Ta med president Hinckleys varningar om pornografi när ni diskuterar sexuell synd.

Jeffrey R Holland, "Personlig renhet", *Liabona*, okt 2000, s 40. Avsluta lektionen med äldste Hollands tre anledningar till att personlig renhet är så viktigt.

Plikt mot Gud (Lärare), "Andlig utveckling", nr 5.

Lektion 42: Ärlighet

D Rex Gerratt, "Jag hittade en skatt", *Liabona*, sep 2003, s 8. Ersätt den första berättelsen med äldste Gerratts upplevelse.

Plikt mot Gud (Präst), "Andlig utveckling", nr 1.

Lektion 43: Hjälpmedel för studier i skrifterna

"Ett samtal om skriftstudier: En intervju med äldste Henry B Eyring", *Liabona*, juli 2005, s 8. Ta med tillämpliga frågor och svar under lektionens gång.

"Förslag till skriftstudier", *Liabona*, sep 2001, s 29. Dela ut dessa förslag i slutet av lektionen.

Lektion 44: Hur man blir en bättre hemlärare

John L Haueter, "Juniorkamrat", *Liabona*, nov 2001, s 28. Ersätt den första berättelsen med den här och diskutera vilket inflytande juniorkamraten hade.

"Lärarnas kворum", *Liabona*, feb 2005, s 44. Ta med den andra frågan och dess svar i diskussionen om hur man blir en bättre hemlärare.

Plikt mot Gud (Lärare), "Kvorumaktiviteter", nr 1.

Lektion 45: Fortplantningens heliga kraft

"Den heliga fortplantningskraften", *Liabona*, juni 2005, s 38. Läs "Tre anledningar att lyda" i diskussionen om "En Guds son som hedrar sig själv är till välsignelse för sig själv och sin familj".

Lektion 46: Beslut

James E Faust, "Val", *Liabona*, maj 2004, s 51. Använd artikeln för att göra tillägg och ersätta berättelser under lektionens gång.

Lektion 47: Helgelse och offer

Stephen B Oveson och Dixie Randall Oveson, "Personlig helgelse", *Liabona*, sep 2005, s 16. Ersätt några av typfallen med exempel på helgelse i artikeln.

Elaine S Dalton, "Vi gjorde det för er skull", *Liabona*, nov 2004, s 89. Återge berättelsen bakom uttrycket "Vi gjorde det för er skull" i slutet av lektionen. Vittna om att genom uppföringar kan vi göra mycket för andra.

Lektion 48: Dopets kraft

Robert D Hales, "Dopförbundet: Att vara i riket och tillhöra riket", *Liabona*, jan 2001, s 6. Berätta hur äldste Hales operationer manade honom att mer frimodigt förkunna evangeliets lära.

Carol B Thomas, "Andlig kraft i vårt dop", *Liabona*, juli 1999, s 108. När du har förklarat dopförbundet, återge då syster Thomas ord om vilken effekt dopet bör ha på oss.

Plikt mot Gud (Präst), "Andlig utveckling", nr 6.

Lektion 49: Att använda tiden vist

Russell M Nelson, "Det är idag vi måste förbereda oss", *Liabona*, maj 2005, s 16. Innan du frågar klassdeltagarna vad de skulle göra om de bara hade en vecka kvar att leva, återge vad äldste Nelson lärde sig genom sin hustrus oväntade bortgång.

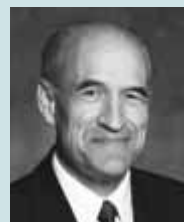
Dallin H Oaks, "Fokusering och prioriteringar", *Liabona*, juli 2001, s 99. Använd äldste Oaks råd om att fokusera på det som är viktigast som tillägg till berättelsen om rationaliseringsexperten. ■

Biorganisationernas generalpresidentskap

SÖNDAGSSKOLAN

Daniel K Judd
förste rådgivare

A Roger Merrill
president

William D Oswald
andre rådgivare

HJÄLPFÖRENINGEN

Kathleen H Hughes
första rådgivare

Bonnie D Parkin
president

Anne C Pingree
andre rådgivare

UNGA MÄN

Dean R Burgess
förste rådgivare

Charles W Dahlquist II
president

Michael A Neider
andre rådgivare

UNGA KVINNOR

Julie B Beck
första rådgivare

Susan W Tanner
president

Elaine S Dalton
andre rådgivare

PRIMÄRFÖRENINGEN

Margaret S Lifferth
första rådgivare

Cheryl C Lant
president

Vicki F Matsumori
andre rådgivare

Konferensen når medlemmar över hela världen. Nya sjuttio kallade

President Gordon B Hinckley, som närmar sig sin 96-årsdag, övervann sviterna av operationen han genomgick tidigare i år för att tala till kyrkans medlemmar på lördagskvällen och på söndagsmorgonen, och för att välsigna lyssnarna när kyrkans 176:e årliga generalkonferens led mot sitt slut.

”Gud välsigne er, mina älskade bröder och systrar”, sade han i slutet av konferensen. ”Jag ger er min kärlek och mitt vittnesbörd och min välsignelse och ber att Herren ska vara med oss var och en tills vi möts igen.”

President Hinckleys ord, liksom undervisningen av hans rådgivare i första presidentskapet, medlemmarna i de tolv apostlarnas kворum och andra generalauktoriteter samt biorganisationernas ledare, sändes via satellit på 85 språk till 5 952 mottagningsplatser i kyrkans ägo i 83 länder världen över. De sändes via Internet på upp till 61 språk, beroende på sessionen. Konferensen kunde ses via videoströmmar i vissa möteshus som ligger utanför kyrkans satellitnätverk.

Dessa 85 språk, inklusive engelska, utgör modersmålen för 98 procent av kyrkans medlemmar. Kyrkan hoppas på att uppnå 100 procent till år 2010. Nya språk under denna konferens var efik, hilgaynon, ilokano,

lingala och yoruba.

På lördagen kallades tio nya generalauktoriteter och sjutton nya områdessjuttio.

Som generalauktoriteter som ska verka i de sjuttios första kворum kallades David S Baxter, Shayne M Bowen, Daniel L Johnson, Marcus B Nash och Anthony D Perkins. Som generalauktoriteter som ska verka i de sjuttios andra kворum kallades Craig A Cardon, Don R Clarke, Keith R Edwards, Stanley G Ellis och Larry W Gibbons. (Information om de nya generalauktoriteterna börjar på sidan 124.) Dessutom kallades äldste Keith K Hilbig som verkat i de sjuttios andra kворum sedan 2001 till de sjuttios första kворum. (Se biografisk information i *Liabona*, juli 2001, s 125.)

Områdessjuttio verkar på deltid för kyrkan i ett tilldelat geografiskt område och stöder områdespresidentskap utanför Förenta staterna. Som områdessjuttio kallades Jose L Alonso, 47 år, från San Nicolas i Mexico; Vladimiro J Campero, 60 år, från Santa Cruz i Bolivia; Juan A Etchegaray, 61 år, från Montevideo i Uruguay; Hernan I Herrera, 50 år, från Santiago i Chile; David J Hoare, 52 år, från Sunbury i Australien; César H Hooker, 47 år, från Lima i Peru; Javier Ibañez, 51 år, från San Cristobal i Venezuela;

President Gordon B Hinckley och president Thomas S Monson i första presidentskapet lämnar förhöjningen.

Daniel M Jones, 53 år, från Cedar City i Utah; Stephen C Kerr, 45 år, från Stirling i Skottland; Joni L Koch, 44 år, från Balnéario Camboriú i Brasilien; Daniel A Moreno, 53 år, från Buenos Aires i Argentina; Kent H Murdock, 58 år, från Salt Lake City i Utah; J Michel Paya, 61 år, från Mougins i Frankrike; Stephen D Posey, 58 år, från North Augusta i South Carolina; Carlos F Rivas, 46 år, från San Salvador i El

Salvador; Juan M Rodriguez, 54 år, från Mexico City i Mexico; Carlos Villanova, 43 år, från Porto Alegre i Brasilien.

Avlösningar som träder i kraft den 1 maj 2006 tillkännagavs för följande 16 områdessjuttio: Salvador Aguirre, Jose C Aleson, Daniel P Alvarez, David S Baxter, Shayne M Bowen, Yatyr M Cesar, Robert M Cowan, Keith R Edwards, Stanley G Ellis, Franz R Gaag, Daniel L

På Unga kvinnors allmänna möte i mars fick unga kvinnor och deras ledare uppmuntran från president Hinckley under en videopresentation: "Ni kära, underbara flickor. Jag talar med en fars kärlek till er. Jag tackar er för att ni färdats så väl hittills. Jag väddar till er att aldrig svika, att fatta ert beslut och stå fast och gå framåt utan att låta er avskräckas av motståndarens frestelser eller krafter som kan korsa er väg. Ni bor i många länder, ni talar olika språk, och var och en av er har något gudomligt inom sig. Ni står inte tillbaka för någon. Ni är Guds döttrar."

Johnson, Joel H McKinnon, Marcus B Nash, Armando A Sierra, Jeffrey C Swinton och Remus G Villarete.

Besök www.lds.org/broadcast för information om tillgängliga video-, ljud- och textarkiv. ■

Text från världsomfattande ledarutbildningsmöte tillgängligt för alla medlemmar

Hela texten till det senaste världsomfattande ledarutbildningsmötet kommer att finnas i juni-numret 2006 av *Liabona* och *Ensign*. Det är första gången alla tal från ett sådant möte görs tillgängliga i dessa tidningar.

Denna vitt spridda utgåva av alla tal från ett världsomfattande ledarutbildningsmöte är ovanlig eftersom mötet är särskilt ämnat för

prästadöms- och biorganisationsledarna i kyrkan. Kyrkans ledare gör emellertid dessa tal tillgängliga för alla kyrkans medlemmar eftersom de handlar om familjen.

"Vi rekommenderade att talen skulle tas med i *Ensign* och *Liabona* eftersom ett huvudbudskap för vår tid från första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum är att stärka familjen", sade äldste Dale E Miller i de sjuttios

kvorum, verkställande chef för kyrkans prästadömsavdelning. "Medlemmarna blir mer mottagliga för sina lokala ledares undervisning om dessa principer om de får budskapet bekräftat av generalauktoriteter och generalämbetsmän."

Talen finns redan i text-, ljud- och videoformat på Internet på www.lds.org och innehåller tal av president Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet, äldste L Tom Perry och äldste David A Bednar i de tolv apostlarnas kvorum samt syster Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident.

"Våra tankar har inriktats på hemmet och familjen när vi har påmint om att hemmet är grunden till ett rättfärdigt liv, och inget annat kan ta dess plats eller fylla dess viktiga funktion", sade president Monson under utsändningen.

Äldste Perry talade på ett personligt plan om medlemmarnas tjänande i Herrens rike. Han citerade president Gordon B Hinckley i ett budskap från ett världsomfattande ledarutbildningsmöte 2003: "Det är absolut nödvändigt att ni inte försummar er familj. Inget ni har är dyrbarare än detta." ("Glad åt förmånen att få tjäna", *Satellitutsändning av ledarskapsmöte*, 21 juni 2003, s 22)

Äldste Bednar sade att denna undervisning aldrig tidigare har behövts mer i världen än nu. "I dag ska

jag tala till er främst som män och kvinnor, som män och hustrur och som mödrar och fäder och i andra hand som prästadöms- och biorganisationsledare i kyrkan", sade han.

Syster Parkin talade om det heliga ansvar föräldrar har att försörja, beskydda och vårda sina barn och betonade vikten av att visa kärlek i hemmet. "En av de största gåvor föräldrar kan ge sina barn är att visa att de älskar varandra", sade hon.

Hela mötet distribueras som vanligt på DVD och som

Talen från det världsomfattande ledarutbildningsmötet i februari publiceras i juni-numret 2006 av *Liabona* och *Ensign*.

häfte till enskilda enheter. På Internet finns texten på mer än 40 språk. Talen från mötet finns redan på video-, ljud- och MP3-filer på 11 språk, och kommer så småningom att finnas på ytterligare 60 språk. ■

Äldste David S Baxter

i de sjuttios kворum

Äldste David Steward Baxter i de sjuttios kворum menar att den mörkaste timmen inträffar strax innan gryningen. Äldste Baxter som föddes under svåra omständigheter i Stirling i Skottland den 7 februari 1955, säger att hans familj hade det kämpigt innan de blev medlemmar i kyrkan. Men när missionärerna hittade hans mor Ellen Steel, som uppfostrade sina fyra små barn ensam, var andan som kom in i hemmet "nästan påtagbar".

"Vi kände igen evangeliet omedelbart", minns äldste Baxter som då var 12 år. "Det gav oss en ny mening."

Strax efteråt flyttade familjen till Surrey i England och omfamnades av grensmedlemmarna där. "Vi hade aldrig upplevt något liknande. Vi kom inte från en klass där man blev hembjuden på middag."

Där träffade han också sin framtida hustru Dianne

Lewars. De gick till veckoträffarna och seminariet tillsammans och var två av fem medlemmar i kyrkan i sin skola med 1 200 elever.

Äldste Baxter tog examen i marknadsföring och ekonomi vid University of Wales och verkade i Skottlandmissionen Edinburgh. Han och Dianne gifte sig den 24 februari 1979 i templet i London och bosatte sig i England där de uppfostrade sina fyra barn. Äldste Baxter arbetade med kommunikation och marknadsföring i flera internationella företag. Han har verkat som stavspremier, rådgivare till en missionspresident, chef för ett stavsinstitut och informationstjänsten, och som biskop. När han kallades till de sjuttios första kворum verkade han som områdessjuttio och andre rådgivare i området Europa Väst.

Äldste Baxter tackar Jesu Kristi evangelium för att det lyft upp hans familj ur en mörk tid. "Allt som är orättvist här i livet kan tillrättläggas genom Jesu Kristi försoning. Mina livserfarenheter har lärt mig att bli medveten om välsignelserna som kommer av Frälsarens försoning. Vi kan förnyas, renas och upplyftas. Vi kan bli helade." ■

Äldste Shayne M Bowen

i de sjuttios kворum

Äldste Shayne Martell Bowen säger att "möjligheten att dra fördel av evangeliets alla välsignelser" och "den stora välsignelsen av en underbar familj" har förberett honom för hans kallelse i de sjuttios första kворum. Han säger: "Jag har lärt mig att vara lydig."

Äldste Bowens hustru Lynette Mortensen intygar: "Han har alltid varit fullkomligt lydig så länge som jag har känt honom." Hon och deras sju barn är tacksamma för att de alltid kan lita på hans redlighet. Syster Bowen ger till och med sin makes lydnad äran för att de gifte sig den 28 december 1976 i templet i Idaho Falls i Idaho. Äldste Bowens far uppmanade sin son att bjuda ut Lynette på en träff.

Äldste Bowen, som är son till Lyle och Jacqueline Bowen i Rigby i Idaho och föddes den 29 augusti 1954, arbetade tillsammans med sin far i hans musikaffär och levererade pianon, och på

kyrkans farmer med att skörda potatis. När han tagit kandidatexamen i engelska vid Brigham Young-universitetet drev han en försäkringsagentur tillsammans med sin far och senare sin son.

President och syster Bowen tycker om att resa tillsammans med sin familj och att vara tillsammans med sina fem barnbarn. Äldste Bowen tycker också om att träna sina söner i fotboll och amerikansk fotboll.

Fastän familjen Bowen har haft svåra prövningar, som när en nio månader gammal son dog, "så har det varit ett underbart liv", säger äldste Bowen. "Vår himmelske Fader har varit så god mot oss." Genom att underkasta sig Herrens vilja "känner jag mig närmare honom och inser att vi kan sätta all vår tilltro till honom".

Denna tilltro till Herren har hjälpt äldste Bowen i många kallelser, och nu senast som områdessjuttio i området Idaho. Han har också verkat som stavspremier, högrådsmedlem, biskop, lärare för högprästernas grupp, äldstekvorumpresident, scoutledare, missionspresident i Spanienmissionen Barcelona och heltidsmissionär i Santiago i Chile. ■

Äldste Daniel L Johnson

i de sjuttios kvorum

Äldste Daniel Leroy Johnson i de sjuttios första kvorum menar att templets förordningar är kronan på evangeliets välsignelser. "Tempelbesöken påverkar så många olika delar av att leva efter evangeliet", säger han. "Om vi besöker templet så ofta vi kan, så kan det bli den största orsaken till förändring i vårt liv."

Äldste Johnsons föräldrar är Leroy och Rita Skousen Johnson och han föddes den 15 december 1946 i Colonia Juárez i Mexico, där han växte upp och där ett tempel invigdes 1999. Han har sett templets inverkan på medlemmarna där. "Livet kretsar kring tempelbesöken i det samhället nu", säger han. "Det har förändrat liv."

Äldste Johnson har haft möjlighet att se evangeliet förändra liv i hela Amerika. Som områdessjuttio i området Mexico Nord besökte äldste Johnson många platser där han hade verkat som

missionär i Mexicomissionen Väst från 1966 till 1968. "Alla städer där det fanns missionärer på 60-talet har nu minst en stav", säger han. "Det är underbart att se så många starka ledare."

Äldste Johnson fick en kandidatexamen i redovisning och ekonomi vid Brigham Young-universitetet. Han och hans hustru LeAnn Holman gifte sig 1970 i templet i Idaho falls i Idaho.

Äldste och syster Johnson som har sex barn har bott i Ecuador, Honduras, Mexico, Uruguay och Venezuela, samt i Utah, Minnesota och Texas i Förenta staterna. "Vi har kunnat se kyrkan växa", säger han. "Det är ett underverk."

Äldste och syster Johnson har försökt bidra till denna tillväxt var de än har bott. Förutom att äldste Johnson har verkat som områdessjuttio har han varit president för Ecuadormissionen Guayaquil Nord, rådgivare i missionspresidentskap, rådgivare i ett stavspresidentskap, biskop, Unga mäns president i en församling och lärare i kursen Evangeliets lära. ■

Äldste Marcus B Nash

i de sjuttios kvorum

Äldste Marcus Bell Nash minns hur han som åttaåring grubblade över något som en vän som inte var medlem hade sagt till honom. Vännen hade sagt att han trodde att hans egen kyrka var sann. Äldste Nash säger: "Jag visste att vår kyrka var sann. Jag hade aldrig trott att någon annan kunde tro att hans eller hennes kyrka var sann. Jag gick hem och grubblade över detta. Om han tror att hans kyrka är sann och jag tror att min är sann, vem har då rätt?"

Medan han satt på trappan till huset med huvudet i händerna, frågade han sig själv: "Hur ska jag reda ut det här?" Äldste Nash säger: "En röst kom till mig som sade: 'Du vet ju att Joseph Smith var en Guds profet, eller hur?' Jag besvarade frågan inom mig: 'Ja.' Sedan sade rösten: 'Då vet du att kyrkan är sann, eller hur?' Och jag sade: 'Ja!' Alla tvivel försvann."

Det svaret utgjorde

grunden till hans vittnesbörd. Äldste Nash utvecklade stor kärlek till profeten Joseph Smith och en stark känsla för Mormons bok som byggde på den grundvalen.

Äldste Nash föddes den 26 mars 1957 i Seattle i Washington och hans föräldrar var Brent och Beverly Bell Nash. Han gifte sig med Shelley Hatch den 29 maj 1979 i templet i Salt Lake City. De har fem barn.

Äldste Nash fick en kandidatexamen i internationella relationer och en examen i juridik vid Brigham Young-universitetet. Han var delägare i en stor juristfirma i Seattle vid tiden för sin kallelse. Han har verkat i kyrkan som stavspresident, biskop, Unga mäns president i en församling, äldstekvorum-president, lärare för kursen Evangeliets lära och helhetsmissionär i El Salvador-missionen San Salvador. Äldste Nash verkade som områdessjuttio i området Nordamerika Nordväst när han kallades till de sjuttios första kvorum. ■

Äldste Anthony D Perkins

i de sjuttios kворum

Äldste Anthony Duane Perkins tillbringade en stor del av sin barndom med benen fastspända i "alla möjliga slags anordningar" eftersom ett av benen slutade växa när han var sju år. När han var tio år var han "försökskanin" under en fyndig och lyckad operation som utfördes av en kinesisk läkare.

Äldste Perkins säger att den händelsen var den första av många möten med kineser. "Hela mitt liv har berikats av det kinesiska folket."

Äldste Perkins föddes i Cortez i Colorado den 22 juli 1960 och hans föräldrar var Sunny Kimballa Luther Perkins och Larry Lazelle Perkins, och han säger att familjen inte slog sig ner på en bestämd plats förrän han var tretton år. Det var där, i Farmington i New Mexico, som han träffade sin framtida hustru Christine Abbot. Hon besegrade honom överlägset i valet om elevrådsrepresentant. Senare började de träffas. De skrev till

varandra under hans mission och gifte sig sedan i templet i Salt Lake City den 21 november 1981.

Äldste Perkins verkade som missionär i Taiwanmissionen Taipei, där han säger att han utvecklade sin kärlek till Kina. Han tog examen i ekonomi vid Brigham Young-universitetet och examen som civilekonom och i konst vid University of Pennsylvania. Därefter arbetade han vid en internationell konsultfirma. Äldste Perkins var senare en av dem som öppnade ett kontor i Kina, en möjlighet som gjorde att äldste och syster Perkins flyttade till Beijing och bodde där i åtta år. Han avslutar nu sin tid som president för Taiwanmissionen Taipei.

"Jag har tillbringat halva mitt vuxna liv i Asien", säger han. "Denna stora välsignelse har visat min familj hur utbrett Jesu Kristi återställda evangelium är över hela världen."

Före äldste Perkins kallelse till de sjuttios första kворum verkade han som rådgivare till en distriktspresident, grenspresident, äldstekvorum-president, församlingskamrer och seminarielärare. ■

Äldste Craig A Cardon

i de sjuttios kворum

Äldste Craig Allen Cardon säger att det inte finns någon ersättning för den kraft som kommer genom skrifterna. "Jag satte upp en regel för mig själv för länge sedan", säger han. "Det var att inte blunda en sista gång vid dagens slut utan att ha läst i skrifterna."

När äldste Cardon verkade som president för Italienmissionen Rom från 1983 till 1986 började han tala om skrifterna under varje presidentskapsmöte — en vana som han har fortsatt med i andra ämbeten. "Att undervisa ur skrifterna fanns alltid med på dagordningen", säger han. "Vi tillbringade avsevärd tid med att fokusera på en lärosats så som den undervisades i skrifterna. Det var en värdefull, dyrbar tid."

Äldste Cardon föddes den 30 december 1948 i Mesa i Arizona och hans föräldrar var Vilate Allen Cardon och Wilford Pratt Cardon. Efter att ha verkat som missionär

i Italien gifte han sig med Deborah Dana den 25 november 1970 i templet i Mesa i Arizona. De har åtta barn.

Äldste Cardon säger att när han växte upp så välsignades han av sina föräldrars rättfärdiga exempel och undervisning. "Jag hade en mor som lärde mig att be och en far som lärde mig att lita på och älska Herren", säger han. Deras vägledning hjälpte honom att känna igen Anden i unga år. Vid ett tillfälle var han mycket bekymrad över något. "Tack vare det jag hade fått lära mig gick jag ut och knäböjde på fältet i närheten av vårt hus. Jag minns att jag fick några tydliga svar." Undervisningstillfällena har fortsatt under hela hans liv och hjälpte honom förbereda sig för sin kallelse till de sjuttios andra kворum.

Äldste Cardon, som har arbetat inom familjens mäklarfirma, fick sin kandidatexamen från Arizona State University och sin magisterexamen från Harvarduniversitetets Kennedy School of Government. Han har varit biskop, stavspresident, lärare i kursen Evangeliets lära och institutlärare. ■

Äldste Don R Clarke

i de sjuttios kvorum

När äldste Don Ray Clarke var president för Boliviamissionen Santa Cruz förflyttade han en äldste till missionens huvudsäte som hade gjort det klart att han föredrog att avsluta sin mission i ett annat område. Strax därefter träffade äldsten en kvinna som letade efter en dotter som hon inte hade sett på tio år. När hon visade missionären ett fotografi kände han igen dottern från ett tidigare område. Han hade stor del i att återförena en mor och hennes barn.

Tack vare denna upplevelse och andra "har jag lärt mig att Gud verkligen bryr sig om alla människor", säger äldste Clarke. Han välkomnar överraskningsförflyttningar och nya kallelser som gör att han kan hjälpa andra. "Jag hoppas jag kan tjäna andra", säger han om sin nya kallelse, "och inte bara administrera".

Han föddes den 11 december 1945 i Rexburg i Idaho och hans föräldrar är Raymond

och Gladys Clarke, och han tackar ett gott hem, goda vänner och sin morfar, som var patriark och bodde hos familjen, för styrkan i sitt vittnesbörd som barn.

Han tog examen vid Ricks College (nu BYU–Idaho), en kandidatexamen i företagsekonomi vid Brigham Young-universitetet och en magisterexamen i företagsadministration vid Washington State University. Han gifte sig med Mary Anne Jackson den 5 juni 1970 i templet i Idaho Falls i Idaho. De har sex barn.

Han gjorde karriär inom detaljhandeln och innehade chefsposter. Innan han kallades till de sjuttios andra kvorum verkade han som högrådsmedlem i Buena Vista stav i Virginia, som stavs-president, chefsassistent inom kyrkans värdtjänst, biskop, Unga mäns president i en stav, äldstekvorumspresident och heltidsmissionär i Argentinamissionen Syd.

"Med tiden har jag lärt mig att det finns så många av Guds barn som behöver hjälp." Han besvarar deras böner genom oss, säger han, "så att vi kan få de stora välsignelserna att få tjäna dem". ■

Äldste Keith R Edwards

i de sjuttios kvorum

Äldste Keith Reid Edwards har verkat som biskop, stavs-president, president för Zimbabwemissionen Harare och områdessjuttio. Men när han räknar upp viktiga milstolpar i sitt liv så handlar de om familjen.

Ett sådant tillfälle var när han hade bjudit ut sin framtida hustru på en träff för första gången. "Min tvillingbror sade: 'Det där är inte en flicka som man bara går ut med. Det där är en flicka som man gifter sig med.' Och han hade rätt." Äldste Edwards, son till Elbert och Mary Reid Edwards, gifte sig med Judith Lee Higgins den 20 juni 1964 i templet i S:t George i Utah.

Äldste Edwards föddes i Boulder City i Nevada den 16 mars 1942. Han studerade vid kyrkans college på Hawaii, verkade i Floridamissionen från 1961 till 1963, fick sin kandidatexamen i politisk vetenskap vid Brigham Young-universitetet och fick

sedan en examen i juridik från University of Utah.

Äldste och syster Edwards bosatte sig i Las Vegas i Nevada där han arbetade som advokat. Under den tiden inträffade en annan viktig händelse. Under syster Edwards sjunde och sista graviditet blev hon svårt sjuk och kunde inte äta. Hon blev bättre efter det att familjen hade fastat för henne och hon hade fått en välsignelse. Men mitt under graviditeten blev hon plötsligt sämre och läkaren sade att de kunde vänta att barnet kom nästa morgon. Den natten bad det oroliga paret många innerliga böner. Dottern föddes senare, när nio månader gått till ända.

"Tjuguet år senare, kvällen före denna dotters bröllop", berättar äldste Edwards, "fick vi veta att alla våra äldre barn hade hittat en tyst vrå och också utgjutit sitt hjärta till Herren den kvällen." Det var en mäktig berättelse om en familj som var förenad i tro.

Om sin kallelse till de sjuttios andra kvorum säger äldste Edwards: "Jag kommer in i detta som en produkt av generationer med goda, starka och trofasta män och kvinnor. Jag bara tog mig uppför den stig som de banat för mig." ■

Äldste Stanley G Ellis

i de sjuttios kvorum

Att tjäna Gud är ett val, säger äldste Stanley Gareld Ellis och minns sina dagar som studerande vid Harvarduniversitetet. "När jag tittade mig omkring såg jag att det inte fanns något sätt att kunna bevisa att Gud existerade genom vetenskapliga metoder. Att tro på Gud är ett val som vi måste göra", säger han. "Jag minns fortfarande hur jag gjorde det valet i början av min studietid."

Han minns hur han fick en bekräftelse från Anden mycket tidigare i livet — i sina böner som liten. Han föddes den 22 januari 1947 och uppfostrades inom kyrkan genom föräldrarnas, Stephen och Hazel Taylor Ellis' goda exempel. Han växte upp på familjens farm i Burley i Idaho där han lärde sig betydelsen av flitigt arbete — att dra upp sockerbetor, hässja hö och vakta boskap — och av tro.

Äldste Ellis verkade från 1966 till 1968 i Brasilienmissionen, en av bara två

missioner i landet på den tiden. Nu finns det tjugosex, något som äldste Ellis vet efter att nyligen ha verkat som president för Brasilienmissionen São Paulo.

"Vårt hjärta slår för Brasilien", säger hans hustru Kathryn Kloepfer Ellis. De bor för närvarande i Houston i Texas.

Äldste och syster Ellis träffades på Brigham Young-universitetet där han fick en examen i juridik efter att han fått en examen i statskunskap från Harvard. De gifte sig den 7 juni 1969 i templet i Los Angeles i Kalifornien.

Efter att ha uppfosttrat nio barn kommenterar de hur unik var och en är. "I den här kallelsen lär man sig också hur olika bröderna är", säger äldste Ellis. "Och ändå blir de effektiva när de tjänar Herren tillsammans."

Han säger att han letts och förberetts av Anden i varje steg och i varje kallelse, för kallelsen till de sjuttios andra kvorum. Han har verkat som missionspresident, stavspresident, högrådsmedlem, rådgivare i ett biskopsråd, äldstekvorumpresident och Unga mäns president i en församling. ■

Äldste Larry W Gibbons

i de sjuttios kvorum

Äldste Larry Wayne Gibbons i de sjuttios kvorum har en filosofi: "Om du får välja mellan två utmaningar, välj då den svåraste — den som gör att du utvecklas mest. De gånger då mitt vittnesbörd har stärkts mest var då jag kämpade med de största utmaningarna."

Äldste Gibbons föddes den 30 juli 1942 i Logan i Utah och hans föräldrar var Andrew H och Lola Heaton Gibbons, och han har haft en mängd tillfällen till att utveckla sin filosofi. Han verkade som missionär i Nederländerna, en av de största tillväxtperioderna i hans liv. Medan han var där dog hans far, och han var tvungen att välja mellan ett lokalt universitet nära hemmet, så att han kunde hjälpa sin mamma, och de avlägsna utmaningarna vid Stanforduniversitetet. Med familjens uppmuntran återvände han till Stanford där han studerade historia. Han valde att bli läkare och fick sin

läkarexamen vid University of Utah och en magisterexamen i folkhälsa vid Harvard-universitetet.

Under tiden då äldste Gibbons studerade medicin gifte han sig med LaDawn Anderson den 21 juli 1967 i templet i Logan i Utah. Efter att ha bott i Seattle, San Antonio och Boston bosatte de sig i Dallas i Texas. De har två barn.

Vi väljer inte våra kallelser, men valet att tacka ja till dem ger oss också utvecklande upplevelser. Äldste Gibbons som nu är medlem i de sjuttios andra kvorum var en av kyrkans första områdessjuttio. Han säger: "Att få åtfölja medlemmar i de tolv apostlarnas kvorum — att få studera med dem, knäböja med dem, och få uppenbarelse till att kalla en ny stavspresident — det var en tid med oerhörd andlig tillväxt."

Äldste Gibbons har också växt som regionrepresentant, stavspresident, rådgivare till en stavspresident, seminarie-lärare och i andra kallelser.

För att kunna göra bra val och anta rätt utmaningar, säger äldste Gibbons, är det viktigt att prioritera tidigt. "Använd din tid och dina största ansträngningar till sådant som är av evig betydelse." ■

KOPIERING FÖRBUDEN

Esthers docka från 1856, av Dan Speakman

Mellan 1856 och 1860 färdades nästan 3 000 personer i tio handkärrekompanier till Saltsjödal. De flesta var emigranter från Wales och Skandinavien. Det var billigare och snabbare att färdas med handkärre än med häst och vagn. Den 9 juni 2006 var det 150 år sedan det första handkärrekompaniet lämnade Iowa City.

Må vi minnas och alltid i våra liv ge uttryck för de råd vi fått. Må vi fortsatt kunna stå emot motståndarens pilar”, sade president Gordon B Hinckley när han avslutade den 176:e årliga generalkonferensen. Han nedkallade himlens välsignelser över lyssnarna: ”Gud välsigne er, mina älskade bröder och systrar. Jag ger er min kärlek och mitt vittnesbörd och min välsignelse och ber att Herren ska vara med oss var och en tills vi möts igen. Må himlens välsignelser vila över er.”